

ГЛАД ЗА НЕИЗГОВОРЉИВИМ

*Мирољуб
Тодоровић*

ОЛИТ N 2010

Библиотека ПОЕЗИЈА
Главни и одговорни уредник
Зоран Живковић

Штампање ове књиге омогућило је предузеће
GROSS увоз-извоз д.о.о из Београда

ГЛАД ЗА НЕИЗГОВОРЉИВИМ

*Мирољуб
Тодоровић*

Динки, Маји и Виктору

ГЛАД ЗА НЕИЗГОВОРЉИВИМ 1967–2010

„Тешко објашњива моћ речи која раздваја и спаја. Чудесна моћ трена, у коме надиру творевине под притиском оног Ништа које тежи да се уобличи.“

(Готфрид Бен)

„Мојој песми је потребно много слика, јер је њен центар мноштво слика. (...) Свака слика носи у себи заматак свог уништења, и мој дијалектички метод, барем га ја тако схватам, састоји се од сталног рађања и разграђивања слика...“

(Дилен Томас)

ОЖИЛИШТЕ

ОЖИЛИШТЕ

и ова светлост зрачна у меком
плъуску прхтавог праха кише
дрхтава и дремљива струна муње
међ гранама лишћем летњег стабла
пожарна клица звезде мирисна струја
сева светлосног молекуларног жара
златножута растресита влат жита
у бразди непоновљива и гојна
светлост земље

њива што бубри влагом говљена
море зеленоцветно спаја
хумусни бездан звездом росном
заливана у зори мразној
стајњаком златним храњена
песковита и иловаста утроба
бразде за цвет за плод вртложно
семе сунца спремна

у засадима шуморним пев листова
зревно струјање капљица крилате
крви зујање пчела цветоносних модрим
челиком ваздуха хумом плодним
падање муње злосне у талас крхке

воде чарање биљних цветова
сунцоморјем и зором зорно крилање
ожилишта

а грумен глине пречником простора
прска ухо ваздуха множи резнице
матичњака прутове сокова
ћелију невину кроз девичњак
линински звера зверским језиком
зимње цепа окове коре к светлу
шикља шумним венама пупова

кисне земља гроздовна упија влажне
цветове водоника под сунцем стрелним
згромљене грудве кала блистају
зенице росе змија витких обвију
влати светла ломне гране заграбе
озон ваздуха меко млеко ветрова
упале таму ноћну шумљењем
листова сунцотканих

тај пламен звезде у плоду оком
стравним неноћним језиком једе
кошуљицу семенке роднице
сунчаном усницом глади клицу
плодну кроз кишну тмицу простора
гној ране минералне у материцу
земље бљује

КИША-СВЕТЛОСТ

море љуљаво вараво кретно
у кристалној глави глечера
запаљиво електричном варницом
зоре извора скривног потекло
без боје и без мириса цветног
ненаоружано стидно море
рекама кишним пуњено прелило
ивицу копна текло облим
плећима обале плавило удолине
ваздух и земљу растварало
враћено затим небу даљном
над увалама над сунцем дигнуто
ко дим јутарња завеса земље
згуснута висинама хлађена
дахом свемира у зимном страху
скупљена крупна кап светлости
отежала ребрима ваздуха
падала плаветнилом

ИЗ СТРВНОГ ХРАНИВА ПЛОДА

под кором успављивана крв
зимним дремежом соковна
студ множена станицама
ледним везом ваздуха
окована у некрет у нежив
сад сунцозрачјем ожарена
тамничну скраму смрти
скида

жишка соковља зажареног
журна и кружна лептирица
ваздух гноји земљу мртву
к звездама згромним отвара
родницу растилишта корен
грану светлосну молекулавим
дахом кише из стрвног
хранива плода рујне крунице
цвелова сцветава зрњем
нерањивим

КЛИЦА

нек блисне светлост бела и непомућена
светлост јутра кроз зеницу сочиво
ткивно пролети куршум сунца птица
зорна отпрхне невиделицом и злосаницом
златна и брзохода муња опржи чепић
мрежнице ока отисне слику звезде небудне
воћке таме јур-воду море таласно
подигне јабуку црвену и љубичасту
у вакумној љуштури мезгре бризне
та фреквентна та пламна суза руде

СЕМЕНКА

топили цветови ваздух
прах звездани сунце нерудно
попили уз тутањ таме
свемирне чарање јутарњег
пламена занела звезда
цветна сребрним зубима
инсеката мирисом жлезданог
извориште плодник и жиг
поленом ломним
оплодила

пред сунцем набујалим
цветиштем кишних муња
нежна нит кисеоника
кристална беланчевина
из дробног жара земље
црвене бразде ваздуха
светлосно срце семенке
заметнула

СОКОВИ СТАБЛА

сокови зверни родници земног
злата с крилом летним у стаблу
врели крвне сабласти сунца
летећа светлост звезда и звездна
посуда сребра јутарњег земног
жара снела светлећи куршум
у шумном ткиву сржи ћелија
запаљивих нерастворљиве капи
плазме у кретњи скроба и слада
скретању таме под трудном звездом
грумен крви у корену у жилицама
струна кисеоника

та снага сокова ↔ беланчевина
зделни дин звезда бризгаво множење
семена и убрзања у корену
у листовима скретање сунцомера

УГЉЕН-БИЉЕ

угљен-биље при плавном
плодишту клијало калним
недрима згрејано море
спарљиво о уштапу
српањском стопут око
семенаво губило

то глас је пламена
жица жарна тамом
зденута родници земној
у окриље

КАРИОКИНЕЗА

ћелија трудна расте кидајући
пламен ваздуха с лица сунца
тамномодрог водопада зрака
зимљива клица буја згрејана
пожаром земље неуспављива
и непоразна станица муње
ломљена снагом утробе
расплодна жила сокова бризга
у две ћелије свемирним морем
ткива пламтеће руже кише дишу
плућима одељеним куцају
срцима искиданим у витком
луку ваздуха светлица
хромозомна сече мрежу од злата
мрви острвље плазме танке
нити пламена плоди у опну
нерастворну крв нових звезда
ветровиту већ трудна једра
родника станице муње ломљене
снагом утробе расплодне жиле
сокова бризгају у четири ћелије
свемирним морем ткива пламтеће
птице пупова већ певају песму
биљну једрима тек порођеним

крви стабла већ сишу огањ озона
сребрном усном стома

ПТИЦА

птица гушена прахом земље плаветнилом
ширила крила над пределима цветним
певала спрженом сунцокрету прхотну
песму дуге муњогојну кап грома попила
уз прасак сиктавог сунца падала перјем
разлисталим крвава грудва светла
к земљи летела прашној у пламену
спавала последњег звезданог зрака
извором житног мора црвену утробу
давала кал земни замиловала зев бразде
зревне муклим тмолем мицала жилица
кристална светлуцала слузава кап
соли у тами безваздушној птица кужна
под земном капом зебла слеђеном крвљу
појила корен незасити нестајала у глини
растреситој топљена солима земним
сисана устима биљним кренула венем
корена у стабло зрачно к звездама
ваздушној омами мртва птица у соковима
светлости хлорофилу разложена опет
враћена сунцу певала у листовима

ДРВЕЋЕ МОЖДА ЗВОНИ

МЕРКУР

меркур без кисеоника залази
под прстенове оловне руже
великом брзином еволуције говора
иза сунца киша не престаје

меркур оплодница и семенка
у колебљивом заносу две кости
350 километара на сат плодови
док га напуштам сунце слеће

меркур сви пршљенови постоје
миришу наравно кости лица
кичменица човека оживљена
на првим путовањима

ДРВЕЋЕ МОЖДА ЗВОНИ

светлост понекад плава пасишта улазе
мишеви и препелице у оловну кутију
прекасно стижу океани да оперу своје семе
мирис прашине или двадесет људи

у вратима сам али на жеравици
по камењу ни зрно севера
не брините у оснаженом ваздуху
крв је као колевка запечаћена

дете отвара колевку не сачекавши
дрвеће можда звони као оружје
девет речи али ветар је бео
у капсули од животиња раскомадан

ЦРВЕНО МЛЕКО

пљувачне жлезде узећу одмах
једини извор за проветравање кости
мртваци иза зида одзвањају
зелени као механичари

лутајући путем осмозе
при дисању воде наши гласови
раздиру оно што сам волео
ћелије пратилице осмо чудо света

црвено млеко креће уназад
у овом тренутку лакше је убити
пољске пчеле крајем прве године
пражњење шуме од сунчевог заласка

ПЕВАШ КАО ЗМИЈА

ево једног јединог гледа ја ћу
гледати сунце црвено наслућујем
састојак кисеоника али постојим
као чиста материја можда човек

скаче у чељуст ја сам сјајна земља
док говорим лебди међу водама
пробудите се у равници као злато
при загревању у теби опомињем

из плавичастог снега не можете
у чврсто захваљујући глини
певаш као змија као оштрица извора
неповратно заборављено дете

У ЦРНОЈ ВРТАЧИ

грли мирис градова дете у пољу
ружичасто олово ко опора киша
месо његово је реч зла одјахаће
кроз таласе у понор воде

пламна језера широка му крила
та светлуцава дивљина снега
уклонићемо црвени чир детета
као лешину у напуштеном граду

на окрвављеном сечиву утроба човека
зауставиће куршум каткад ветар
видљива само леду ал послушкује
у црној вртачи било земље

ШУМ РУДЕ НА ЈЕЗИКУ МАГЛЕН

мржњом обасјан кухњи извор
опомиње вас трчи крвав човек
док говорим ево стена лебди
према језику из прокључалог снега

од почетка живота на земљи
кроз мене струји густа крв
рањено око машине угасићу
узалуд застаје гневни лептир

шум руде на језику маглен
видим семенка кружи неповратно
кроз разнето срце завеса иловаче
у чврсто месо бразде хитац гравитације

ОТКУЦАВА СЕ ШИФРА

промиче плодник благо као дан
да ли под падинама пламен соли
ако претворимо човека у машину
стићи ће отровница та краљица пустог копна

откуцава се шифра или моја крв
у пчелу у неми грч сушна је земља
слично мраву оног јутра осетих
мирис влаге изненада олово хладно

ипак полетећу на меркур истог тренутка
с мало озона на црном стопалу
док траје спуштање нека кости одахну
као кључало злато у жили океана

ТРИНАЕСТ БЕЛИХ ЈАГОДА

овде где лежим гејзир ћу прстима
ту кружницу небеску на прагу
ни инсекта с месеца када смрт крене
тринаест белих јагода у антени

мртво дете хоће ли правац румен
овај ветар што ће брод да ли ветар
као невидљиве кртице и препелице
не брините прошлост семена је земља

понекад зажелим ледене мирисе
крв на камену лобању под прстима
полеће месо с колевком обесхрабрено
док у прашини пољски миш и човек

КРАЈЕМ СЕДМЕ ГОДИНЕ

крајем седме године проговорићу костима
мишићавом континенту оловној јабуци
заустави дисање кроз хлеб кроз муклу реч
отровни град је кренуо и најзад ће стићи

наши гласови сушни су као бездан
узећу одмах благо свежи гром
за проветравање коже пламен копна
док не одзвони човеку и машини

лакше је убијати на мојим траговима
киша у шуми као врела жаока
оно што сам волео осетих изненада
у изоштреном језику несвестице

И САМОЈ ЗОРИ ЈЕШЋУ

отварајући чело грли мирис сунца
којим се освежаваш у понорима
док одлазим видљив само западу
кроз ножеве звездане прашине

та биљка црвена као непогода
цвета ли у испљувку срце муње
или машина спутана недељама
овде где је пре мене крик човека

свакодневна игра умивеног челика
од звезда креће широка му крила
нокти и кости у устима робота
и самој зори јешћу нежно месо

ПРОБУДИТЕ СЕ ЖЕРАВИЦИ У СУСРЕТ

у грлу пустиње ево једног јединог
можда човека пшеничним сплавовима
земљо земљо бризгаш као млеко
копно отиче кроз сунчано море

без очника скаче у чељуст
нежна бресква заборављено дете
при прелетању преко градова
пробудите се жеравици у сусрет

видим овај зарумењени пламен
док свој глас подиже нагли ветар
не може око згажено небесима
ислужена вилица гласница кисеоника

АЛИ ОВО ЈЕ ЧОВЕК

океан ћу прстима од метала
леден хоћу али ово је човек
као наговештај светлости наговештај моћи
на означеним путевима та семенка небеска

мраз по пољима пљушти моје месо
желите ли журно зрно док осека траје
као рука што ће плод или животињу
ту је прошлост и ту је будућност

острва настањена тражи да расте човек
у проређеном ваздуху као жар потопљен
када брод крене остаје на обали не путује
онесвешћен ударцем непојмљивим

ТРИ МУ ЦРВЕН И ЦРН

У ПРЕЧНИК ЧОВЕЧИЈИ

ко ми ту густу мрежу ту густу мрежу
ваздуха лимфе сад кида сад спаљује ко
животиња ил крв венска ту течност
ми сад мења сад проваљује из пукотине
плућа крвно зрнце је свет је кисеоник
згрушан у пречник човечији у сат
пешчани ко продире ко сече видик мој
срж земље ко једе бременит и напуњен
ко ми то језик суши ко око моје
потамњујеко

КАКО ЈЕ ЈАКА

како је јака сила је јака која
влада као звер је као сиромаштво је
свака јој завист у кључњачи зар завист
јој свака шесторо смрти јој у вилици
јој десет мртваца звезде побацује као
жижак у шуми сам мрав под каменом
сам био и јесам њена светлост нисам
њен зуб нисам њен залогај јесам њена
изметина јесам њена играчка јесам али
знам то је знак моје главе је знак
моје куге је знак моје руке њена
утроба је моја храна је њена кост је
моја надстрешница је њено око је
мој свемир је

СВОЈ ЈЕЗИК ГРИЗЕ

за то време је земља је небо
пуцало парало као течно ткиво
видим моје месо стоји на пању
чиме да га оденем моје месо
око у простору је крв као да
плива као да каже мува свиђа
јој се као да каже голубица
неће је без једара је крв у олуји
на мрачној стени је крв свој глас
подиже свој језик гризе своју
јаребицу једе али плаче човек
за то време али био сам сличан
крви сличан муви сличан јаребици
био сам препливан био сам одсањан

ТРН МУ ЦРВЕН И ЦРН

у јаругама у водојажама опраше
лице и пођоше и јабуци у руци
човек рече у водојажама n -те
године n -тог месеца без промене
је уд мој без промене је моја
вилаца језик мој зуби су без мане
рече учвршћени на престолу су
јесу ли златни не јесу ли оловни
не јесу ли камени не не од чега
би били здравији новији лошији
од чега би били страшнији ведрији
мудрији од чега није одговорио
поклони се своме богу кроз грање
можда и цвет пође поклони се
вештије лишће му дуго и уско
дуго и уско трн му црвен и црн
црвен и црн нога му олуја
глава океан

ОСНОВАЋУ ЧЕТВРТИ ГРАД

затим звоно запева да јер то је
звоно а не клацкалица су плућа
из овог сна кад одем пре краја
лишен краја дисајних мишића
лишен бескраја размене гасова
мехурића захтева за мном потеру
зар за мном баш је луда је трагична
та земља разастре јез за мном
запали зебрин зев узде збуњене
здипи због мене али мир неиздржив
зашишти рад центра за дисање
запамти занемоћам ли у заходу
звезданом изненада заноћим ли
у звездграду основаћу четврти град
и руку подићи је моја је рука

КАО ЦРВ ЈЕ КАО ГУБАР ЈЕ

биља ли органског ли садржи
бива ли у бивалишту а и бивад
ли јој бивају у логу у зглобу
пливачица кроз земљу кроз ватру
кроз таму ли иде ли прилази
представља ли се удара ли гуши ли
црном косом и препелицом фосфорним
оком дави ли двоструком жицом
тако под земљу ли одвлачи
па добро можда и сама крвари
у подножју умиррррррре поново је
рађају без њене воље крв лоче
запењена од крви не не океан
препливава улива се у мене
улива се у мене као црв је
као губар је

ФЕЊЕР

ако сам звер ако сам јаребица под том
земљом сам под том кишом сам шта сам
дођох у свој каменолом заклињем се
дођох по своје сребро и своје олово
мужјак сам али тесар ковчег прави
са левом се руком здрави али сам сâм
од дима од песка сам фењер је мој
зарђао под карлицом жене трутове моје
једе наоштрене ножеве купа
ако сам животиња ако сам птица јесам
тесар лечи мој уд увис га баца као
своје дете кроз крв кроз пламен
јесам ли човек од блата направљен
овај мирис паљевине или овај мирис
машине нисам лежим пред њим лежим
уз њега мој се фењер гаси

У РУДНИЦИМА КИШЕ

ко? нико. ко? нико. контрола. нико.
ја сам контрола. нико. љубав. гледам
дебело месо. нисам. нико. поворка
мрава. да са сунцобраном. раздвајају.
заобилазе. продужују. гљивице. гљивице.
зрно грожђа. тебе. и нико. јер тебе
неће нико. јер ти си мрав. ти си
поворка је сама у шуми. у прашуми.
жути мрави. па шта су? па где су? они.
биће црвено од злобе. биће. биће
разгневљено. кореном свеће. биће. мрави.
једини разломак мога меса. спутава
годинама. непомичан виче. јер виче. а а а.
ја сам тај. тај сам. у рудницима кише.
моји прсти светлуцају. палацају. по блату
гвожђа гацају. мацкају. клацкају се.
са месецом. под земљом. у корењу су. јесу
и нису. где су? у месу биљака. чија
стабла су. чија стабла су. на моме врату.
на моме колену. сањам утопљенике. да.
сањам утопљенике. цветају пред олују.

ГДЕ СИ ТИ У СТВАРИ

опет си ми скривио кључ
украо месо појео колико би
могле да приме две пећине
три телесине чујем ореш ореш
јер је вече јер је вулкан сив
јер на секиру полажеш главу
припреми се видим око сâм
вадиш пред капијама мојим јеси
у врту моме јеси под прозорима
мојим јеси у корацима мојим
јеси под ложницом мојом јеси
у хаљинама мојим јеси у лику
моме јеси у говору моме јеси
где си ти у ствари

ЦРВЕН ЈЕ И МРТАВ ЧОВЕК

на прагу је матичњак наравно камен
хладан ја знам седам стаза је на матичњаку
крв на камену нека сенка је на прагу али
хладан у пени иде мртвац матичњак је под
стаблом ројеви стаза седам белих каменова
ја знам под прагом је пчела крвава
црвене јој очи погледај мрежу сенки
размакни седам лепљивих стаза проћи ће
гладне звезде позивам животиње
црвен је и мртав човек на хладном прагу
ложи ждрело земље

ЈЕСАМ ЛИ ЈА ТО

извлачио сам сећања пчелу сам видео
затим јесам ли ја то пчела која покушава
која је све то инсект је ипак ја сам имао
нове доказе бити јесам ли црн био видео
онда у мом мозгу ујед жаоку извлачио сам
уверен у ноћ јесмо ли ми то у ноћи у сећању
трчали трчали смо у одређеном правцу
кроз вече смо кроз таму смо и ти си
одједном и он је и он је без таласа
без главе трчао је као брод као бродоломник
је трчао је звао пчелу смо брод смо тражили
и песак је био врео као жаока као ујед
брода без катарки на пучини океана самог
у олуји која диже таласе разбија прамац
острво острво на видiku пчела у пчелињаку
мирис матичњака пчелиња паша је мед и млеч
на песку врелом матице неуморне

КАО ЧОВЕК КАО КОСТ

кост као стабљика је ветар је
звездана чврстина карлице као
човек као кост чујем ал сок
или вилица роднице можда
обновљена стабљика тече и тече
ипак ветар у земљи звезда је
влажна кост у човеку

ЈЕДАНАЕСТ ПРЕПЕЛИЦА ПРЕКЛАНО

једанаест препелица зар двеста два
човека излазе можда из куће јер дете
ножем једанаест препелица преклано
можда човека двеста на исти начин
бели град два детета излазе али из
птица ходају у вече језицима бришу
крв с лица три препелице сада певају
у пољу сваком јер мрак је куршум
над шумом песме из триста рана нож
над градом јер кућа није дванаест
човека и двеста препелица

ВЕЗАО СИ СЕ

везао си се земљом си се речима убио
си се сплео једеш криву храну си се најео
зеваш трбух гладиш да ли си ти ти ли си или
сплетена реч ниси оно што си био звезда
али ниси проговорио говори ходај по живом
угљевљу падај на теме нек те зле жене
не чувају спавај у огњу лажан сведок ниси
птица јеси и звезда јеси сада си то а сутра
бићеш мрав и пчела бићеш друго само не ово
гледај се ти си у помрчини си излазиш из свог
дома ћеш у зупце тестере у ваздух у смолу
ћеш нећеш излази из ње коња поткуј земљу
изуј губи се иза шуме спавај на танком зиду
иди иди

КАО ВОЈНИЦИ
ПОД ОРУЖЈЕМ У
МРТВАЧНИЦИ

ОТРОВНИЦА

читајући таласе на сунцу отровнице
смрти у камењару она једва окреће
главу поветарац у знак одрицања
други звук сеновитог говора по
затегнутој жици хода кротко умире у
провалији на стази кроз дрвеће
глас зебње чуо сам код подигнутих
очију у модрини кораци мирне траве
високо горе понори изговорени ништа
више на стени никада више камење
хладно под мојим ногама

У БАКРУ ОЗВЕЗДАНОМ

један глас под црвеним светлима муња
ниче те вечери где се купа стена у свежем
опором ваздуху на терасама то једно изнад
оживелог вулканског кратера у бакру
озвезданом твој глас и твој језик ломан
измиче пешчарама пред сумрак бродови
запаљени шетње поверљивом улицом
са чврстим стиском хладовине жена и
грозница крв пију рубље с времена на
време опада светлост буди румене ватре
на зидовима од злата од зимзелени
диже се ветар жена роди болест лед
зависти укрцава на брод изненада своје
разлоге ко димне дане на острвима
бродоломник

НЕБО НЕБО КИСЕОНИК У ПЛУЋИМА

стигох непозван у свакој ћелији ткива
по јалови плод шевар звони под језиком
непозван кући дођох окован сад кожом
корачам небо небо кисеоник у плућима
хладна пљувачка смрти ветар пупољке
вештим зубима бира и руке опржене
киселинама зову оловне соли у распаднутим
телима сунце залази као кап воде свемирне
ко пева ко говори у срцби отвара колевку
и види мртво дете међу расцвалим муњама
види своје крваво око делове удова расечене
ко плодну земљу црвеном мокраћом залива

ХЛАДНО ДРВЕЋЕ ЦВОКОЋЕ

слетела варница што најављује земљотресе
кошуљу око мојих рамена пољубила земљу
јутарњим пољупцем викнула вилици зиме
хладно дрвеће цвокоће сокови лежу у жиле
озлеђене падају кише златно месо облутака
кажем али нико не долази по лакомислено
име земље виде то чело посивело то око
помућено копају гроб за орла лету
успротивљеном најпре пламеном бирају
боравишта са именом седам пећина затим под
нежном светлошћу лампе пород свој сахрањују

ЈЕЧАМ И ОЗОН

да ли то глас наш одјекује ил једро
оставља срце биљке намагнетисано
бела пустиња иза звезда стижу мртви
градови на плавичастим хумкама као
трепераве жице као мутан пламен залазим
у благу утробу жене ритам машина
светлост која се шири праволинијски над
нашим главама глас белих пустиња базалт
и дете што се миче у утроби излази паук
пред жену трудну сада док живот расте
као катедрала узвишен са криковима ноћних
стабала јечам и озон на длану човековом

НЕУМОЉИВИМ ЗАКОНИМА ПУТОВАЊА

онда изађе реч сребром и златом тргује
четири јалове године корача лаким кораком
пет дана киша лије кваси пустињу беле
зидове града најзад на гребен се пење
руши невину светлост пожара моје срце
оживело мирисом кише пламен чека ко
сиромашна животиња отиче страх од
пустиње трепере заливи путници путници
вртоглавим брзинама светлости неумољивим
законима путовања крвавих плућа гробља
посећивати звонке плаже што опседају
градове

ЈА ЗНАМ СВОЈУ МЕРУ

замке ли то с ветровима долазе док поноћне
шпиље одјекују моје срце се буди моје
срце се буди у свемиру под челичном
кацигом човек спава сан му је зелени
штап дуге у вировима силазећи ја знам
своју меру свој град препознајем међу
металним вртовима међу размакнутим
ногама жене видим воћњак и ујед змије
под пазухом осећајући пуштам пламен
ка звездама међ стотине воћњака пуштам
млаз своје моћи као црвени облак град
у врело подне као муња над морем надошлим
руше се стабла црни снег пред мојим
коленима

ЈЕЗИЦИ

ово је мој језик неразумна реченица
кроз северну маглу враћам се зором
смрт гладна и нервозна жена у локви
крви дише чуо сам ове речи и окренуо
ковнице жаруља и осеке да не постоји
можда говор скорашње олује други излаз
у слезовом мирису онај ко почива нагризан
онај кога налазим на улици са отвореним
жилама на стену скаче свеж ваздух речи
сакрива у густој тами пут ме води иза
брегова нагли бичеви леда по обичају
очи костоломне на зидовима језици
креснице исписују

КАО ВОЈНИЦИ ПОД ОРУЖЈЕМ У МРТВАЧНИЦИ

сребрна ватра земљине жиле свезује
ил човек пред својим домом лежи снег
жестином коња и гвожђа несагорљивог
мртваца избацује на уста удеса магнетна
гора осваја његово тело и крв његову
кида под маском папрати чапља и лептир
ноћни сокови младих стабала пију као
војници под оружјем у мртвачници прскају
и ломе чаше речни храстови пена пећина
зауостављена њиховим љутим мирисом
њиховим тучком срушена као лед спава
заборављена материја у лишћу у коштицама

ПОКЛОНИ МИ СВОЈЕ СЕМЕ

жеравице пљуште дан га осветљава док
пере своје оружје иње на твојој руци
као гласна зора пада коса очешљана
хоћу да ухватим леден ветар и кречњак
поцрнели од мяса што крвари у запрези
три ждрепца од олова ветар ветар се буди
у нама ватре летње на бедру претоварене
земље поклони ми своје семе поклони ми
своје семе далеко од старих прибежишта
у дну врелог вулкана поклони ми своју крв
и сребрних точкова леда избави ме

ЈУТАРЊА ТРАВА ПОД МОШНИЦАМА

плаве шуме у пећинама талас на стени
одроњеној угледавши га дете замишља
у жутих сандалама срце човеково и кише
лију док мртвац излази бирајући овај
тренутак над пољем над рибњаком у
црном чамцу седиш стегнутим језиком
стављаш огрлицу виноград у сну плачеш
корачајући испод храстова људи омађијани
лептирима јутарња трава под мошницама
љубавника дуж трнове ружице где је тај
покрет то урлање воде што ме опчињава

ОВАЈ КОЊ ШТО ЛЕЖИ У ЛУЦИ БАКРОПИСНОЈ

крију ли се као ветрови јако охлађени
или омађијани апарати можда суви лед
под мишицама гробара спроводника возова
ударила кап кишна у прозоре у цвет
зимски одсањала смрт своју овај вал и
овај коњ што лежи у луци бакрописној
док љубавница искаче у зору кроз прозор
кроз цвет отворен другачијим водама обливен
зрак и галија заробљена светлошћу
непрозирном натопљена вименом маслачка
млеком трна у лишћу попац чучи под
гранана своје месо куша свој хлеб ломи

НЕ МОЖЕШ ПЛАМЕН СНЕГА

померићу реку док лежиш на воденом узглављу
смрт претпоставити црвенооком бићу када
резерве ваздуха нестану наравно у костима
срж пуца риба речна на обалу искаче и то
је најбољи начин за угљендиоксид у шкргама
куршум или ватру под пахуљама сунца ти знаш
ти осећаш таму не губећи храброст са крвавом
главом у рукама отварају ми ребро као птица
узлеће пепео погледај ово дрво воду ћилим
небески наслућујем у бунарима тог месеца тог
путовања са рукама нагриженим сољу кидајући
сањиви ритам машина не можеш пламен снега
и пламен метеора гасити истим оком

МРТВАЦ

рука налази гнездо грознице необуздане
газове почивај ко огледало уклоњено
гледај брани се од ветра насукан и напуштен
громе цури мека земља вилицама дима
ту немирну струју помери с прљавог
меса нешто влажно ко родница зебње
шири своја врата удави мирис дома па да
видиш пожар недужног дана безумне улице
негде високо лече зиму загрљај сунца
под зарезима ножа знам то није вилица
ватре сазнање мртац на леђима опружен
ни трачка светла нема знам то песак
моју руку затрпава

ТАМО ГДЕ ЗВЕЗДА ДЕЛИ МАГЛУ И ЈЕЗИК

У ТАМИ СВЕМИРНОЈ

полетевши он сања планету с нискама
корала у мору зеленкастом сном ватреног
паука грчи руке над екраном као шумски
мрав завлачи отров под кожу пролећа не
слеће више храну носи у устима под вилицом
ломан чулом мириса руковођен у тами
свемирној летач чује гласове пчела у
пожарима песка види свој лик топла полаже
јаја на северу крај ледених брегова сања
ветрове двокрилце поплаве незајазне

ПРСТИМА ОД МЕТАЛА

наговештај светлости наговештај моћи
у семенкама антена та кружница небеска
у месу моме обесмишљена док музика траје
ту је прошлост и ту је будућност у једном
скоку у једном лету звезде у загађеном
ваздуху вир потопљен јеца три пара
вилица земље једе и мрви чврсту храну
непобеђен силама невидљивим мужјак
када брод крене остаје на обали не путује
троши храну за три дана под звездама
плодник песка испија око инсеката отвара
прстима од метала

У СТРАХУ У ПОМЕТЊИ

оставимо то сада вулкан и ветар распаран
трбух земље извирује где спава ружа
с пацовима и пацови с руменилом зоре
у неприлици истоварујете цвећарнице као
јегуље моју главу моју руку кидате
ружо напола наги у јутарњем иверју
нашао сам вас у мраку као шкољку разбијену
нисте ли сигурни у звезде усред шуме
усред људи ваше чело гори не знам откуда
та звечарка на мојим коленима како
ослушкивати дрвеће у страху у пометњи
почиње ромор воде

САМО ЧОВЕК ЈЕДЕ КАМЕН

хладно је под звездама трудна грозница
оштар звук леда и звук простора уз
одбацивање резервоара зелене јабуке
кише лију сад пред нашим вратима певају
са обала азије смола се згрушава нежна
крв ваздуха кисеоник лечи нам мртав
песак под ногама моја глава моја глава
што лелуја у води залази као сунце иза
очњака олује у искиданим наборима
светлости свежи кристали кртоле крхких
пећина небеске птице и бобице за исхрану
животиња само човек једе камен уљем
премазан хладан ветар са семенкама пије

ТАМО ГДЕ ЗВЕЗДА ДЕЛИ МАГЛУ И ЈЕЗИК

зовем се пупољак једина сенка свежине
пламени видик вечерас дошао река окована
ко усне град где лежим на сплаву мирис
кровишта одлазиш дивљим птицама у уху
пусто острво тамо где звезда дели маглу
и језик окружен животињама кад шумно
пада камен сред вулкана плави пепео
спаваш кроз безмерне олује кроз вејавице
оштре секире ил снажна уста пацова у
грмљавини у твојом поразу у твојом поразу
ко црне плодове киша земљу спира

КРОЗ ЗИМНЕ СУНЦОКРЕТЕ

град под пепелом сив са сиреном где
мотор црвени узвикује смртно смртно
камење и лед уздрхтали грумен свитаца
ложи ветар светиљку снег на санкама
расточеним мрав који пали јаја под
бедемима града стабло где спаваш и
језеро као кад лед опада коса улицом
жица воде с голубовима пливаш као кад
камен прска где непознате шуме и
вртаче отичу језичасти прашници јече
кроз зимне сунцокрете

ЈЕДНОГА ЋЕ ДАНА ХОДАТИ

земља у страху бежи земља се у страху
руши као кула као звездарница на нашим
траговима али нека је нахране зрневљем
и сољу за столом бунтовника вулкана
али нека јој потпале огањ под ногама
увече док трче стада шест коња иза
острва у измаглици кажи зашто глас у
камену као болест у телу зашто на брдима
твоју кожу разапињу моје месо једу
једнога ће дана ходати по жару с јабуком
у руци човек неразумљив и мутав под хладним
ветровима под вечерњачом гласове у киши
слушаће као гласове блиске смрти

УЗ ЧИЈУ ЛИ ОБАЛУ САДА

тај човек у баршунастом оделу главни
састојак земље глина у нечијим рукама
зверски мешана с топлом водом извора
мрав у кациги од злата покретљив као
пчела мед с иловаче лиже отвара течност
састојке атмосфере осим хелијума ложи
ватру соком стабала и крвљу потпаљује
жар у глави машине отроване простором
где цела земља дише крвавим месом ваздуха
тиња дим с литице руже магла међу
ребрима звони река у кичми тај човек
звездач и звездар уз чију ли обалу сада
сидро своје урања

РОЂЕЊЕ ИЛИ ДУГА ПРЕТРЧАВА СЕВЕР

није ли пчела под овим сводом зујава
звезда медоносница под стаблом липе
и мирисом узима ли једном неки човек
пшенични хлеб и силази ли у подрум по
вино овај пламен зелени човек и жена
траже у подруму са паучином и тамом
у прозорима прилазе озарени тек рођеном
детету у црвеној корпи купина испод
греде

спава ли звездознанац у подруму у својој
кошуљи од траве на својим длановима
од љубичице ослушкујући облаке као
угаљ поцрнеле заиста у ланцима планета
у хаљинама од звезда дуга претрчава
север пчела цвет човек жену ви ћете се
размножавати као благе кише као златна
рала у пролеће

ПОНОВО УЗЈАХУЈЕМ РОСИНАНТА

ПОСМАТРАМ ВАС КРМАНОШИ И КАПЕТАНИ

у зеленој летећој лађи
ове године посетио сам прашуме
упознао свакога и све разумео
луна-20 улази у орбиту
доручкујемо под ведрим звездама
испод дрвета од љубичастог злата
заказујемо састанке у хонолулуу
сада док цврче вечерњи часовници
мишеви ходају по глатким зидовима
признајем никада не бих постао
штап за пецање хамлет или портал
али ко булдог
што нежно маше репом
планина која се не позива на бога
музикална мрква под ногом лабуда
посматрам вас крманоши и капетани
зимски пашњаци могућности дијалога
кошчате руке вештине у гладовању
вероватни порази непромишљене границе
у масној земљи плави пламен лешева
усред ноћи као брдска раж на киши

КО У СМРСКАНОЈ УТРОБИ КОЊА

како да сачувам главу
под црном шумом небодера
горки сок од маслачка
свраку крешталицу
кошаву под петама
стомак од гојазности
погледај колумбо открива америку
напалм бомбе
и шалтере банака
храбри нови свет
прљавосиво псето
зар га не познајеш
ко у смрсканој утроби коња
леукемија
хиљаду тона нитроглицерина
мождани удари
тајне подморнице
а језик мој тек рођен
и тек запаљен
кобац у лету
јутрос излази
дванаестог фебруара
као цокер на неодређено време
просипа вино од зовиних бобица

не верује становницима месопотамије
средњој европи
птици кукавици
пење се у тенк
кумује бродовима
руча на тихом океану
док мразеви не попусте

ДА ЛИ САЊАТЕ КАРТАГИНСКОГ ВОЈСКОВОЋУ

кроз вашу главу пролетеће авион
који вам никада нисам показао
са кристалним точковима
и сивим џемпером
ал у откуцајима мојих костију
звездана књига зашуми с вечери
немили април нагнут
над запаљеним псом
бог који трчи за својим љубавником
ухватите га он воли цигерицу
и кох од мркве
разјапљених чељусти
на дан пуног месеца
усмртићу пожудне окуке апенина
вас који не гледате лице земље
новорођенче у уху беле раде
пацове и гавранове
на кишним путевима
да ли пијете кобиље кисело млеко
да ли сањате картагинског војсковођу
за време ведрих ноћи
у прашини и крви
како прилазите човеку у тренутку
када се све завршава

БАЦИ СВОЈЕ ОРУЖЈЕ

увече док се црвене рибизле
расцветавају
под топлом постељом
у земљама западне европе
једна туберкулозна кртица
контролише препуне возове
сунце над скандинавијом
равноправност народа
али ја већ препознајем
те цветове брже од телеграма
тачну евиденцију
златних мишева у вашем рубљу
швајцарце у делиријуму
после првог чина
звезде репатице
четрдесет и седам лекара
одвинутих од пушења
само то није довољно
како да нађем посао
на месечевим бензинским станицама
тренутно закупљен
ловом на вештице
у плавозеленој соби хотела белви
загонетке остају нерешене

нови цигански цар
на југу слаба киша
конференција на врху блокирана
смири се срце
радарима окружено
баци своје оружје
окончаћемо пут

МОЈ КОРАК КАО РЕЗИГНИРАНИ БИЗМАРК

не одобравам
жалбе после смрти
лаке несвестице
срчане ударе
клизави анти-долар
тамо где се други не усуђују
у истопљеном маргарину
седи црвенкапица
с патуљцима
у бутику омега
уз увозну бижутерију
неискусна бабињара
пре порођаја
посвећује се каратеу
пали празнична светла
лампионе
гирланде са жаруљама
док ми одузимају дозволу
због вожње у припитом стању
на свим ваздушним путевима
источне европе
мрачним британским викендима

мој корак овога пута
као резигнирани бизмарк
тражи организовану акцију
крупне одлуке о љубави
забрану нуклеарних експлозија
посету ортопеду
нову мировну конференцију
свакога дана у робним кућама
ћебе амбасадор

ПОНОВО УЗЈАХУЈЕМ РОСИНАНТА

седам сам дана
и седам ноћи оплакивао
команданта чеа
у два најкишовитија града
северне француске
на окрвављеној земљи
у запењеном ваздуху
паукову планину
дочекивао вешалима
али не реците ми
да сам у двадесетом веку
година седамдесет и друга
дан педесети
нека то каже јабука
и нека каже црв
голицавих стопала
чаробно огледало
оковани прометеј
на месецу
ја устајем из мртвих
са много ствари
које не треба заборавити
купујем громобран
сладолед с јагодама

једну четвртину човечанства
планета спава
у лепљивом простору
моје одсечене руке
још увек на оружју
поново крећем на пут
поново узјахујем росинанта

ЗЕЛЕНИ ЛОКВАЊИ АУСТРАЛИЈЕ

купићу на обали мора
жућу кућу
дрвену столицу
долину великих краљева
пре наполеона и москве
зелене локвање

аустралије

нафтовод
железничку пругу
на антарктику
нешто о чему сам увек сањао
океане

моржеве

хеликоптере

писци моје биографије
прескочите мале богиње
сребрну кашику
атлантског уговора
чакшире поцепане
на туру
ја мотрим са свог прага
на велику галаксију андромеде
моја плава кошуља
као безазлено дете

навија будилнике
потписује споразум
о разоружању
хитре ноге поезије
најављују вулкане
седамнаест кишних година
вавилону
мртви пристижу
у златним ковчезима устани
дигни своју руку
не заборави ме

А ТА ШЕВА ШТО УЛЕЋЕ

иако зима није показала
своје праве зубе
никада нећу постати једриличар
не подносим религију
ни групне сексуалне односе
храним се поврћем
и женским ноћним кошуљама
опростите госпођо
човек би се нашао у искушењу
париз или пекинг свеједно
препелице пужеви куване сове
само кад преузмем кормило
над овим кантама за ђубре
опрезно кроз аркадију
и ставим зелену боранију
у уши ветровитог небодера
пре прерије где ваша лепота трули
перорезом ћу пререзати
жућкасту торту лешева
а та шева што улеће
у клопку цвркућући
знате ли да у занзибару
прави гнезда
изнад свезаног реза звезда

ОСАМ ВЕКОВА КАСНИЈЕ

свет је препун
зелених стеница
власника телевизора
це витамина
крадљиваца лешева
оних који погрешно паркирају
у добрачиној улици
сваког петка поподне
док вам представљам
пет кандидата
за мистер универзума
медитерански ваздух
погодан за усеве
пенушаву зубну пасту
моја худа срећа
смешна девојка
с црним бисерима
крстари тексасом
можда за хиљаду долара месечно
осуђује америчку интервенцију
отвара шкољке
тражи унуке цингис кана
вашу дефиницију демократије
а ја постојим

овакав какав јесам
уз пола литре пива
и три пржена јајета
на пространој тераси
хилтоновог хотела
осам векова касније
са електронским језиком
у чардаку
ни на небу ни на земљи

ХЛЕБЊИКОВЉЕВО ОКО

*После сумпорне кише, земљотреса,
на крхотинама нагорелих брвана
човек се већ мучи у градњи новог крова*

Алексеј Јелисејевич Кручоних:
из песме *Велимир Хлебњиков 1915. године*

UNDER THE MIDNIGHT STONE

мрачи ми се ум у тражењу и
осемењавању речи under the
midnight stone из прекинутих
токова говора ви који живите
међу мравима и станујете у
олујној земљи свештеници бога
Перуна љубављу заслепљени
где звезда замрзнута искаче
из тиркизне постељице и
пламти у празној равници
матица Рубикона

ЗНАМ ТО ЈЕ ЈЕЗИК ПИЛАТА

зашто кисне моја песма на последњем
камену Самарканда међу мувама
и хајкачима на људе знам то је
језик Пилата из ког се изливају
отровни сокови империјализма
очњаци побеснелих бикова свештена
ватро у сибирским палатама будућности
кога извући из руку жестоких господара
пијући ледену змијску слуз заслепљен
словима небеске азбуке употпуни ме
облапорном дивљином девице жлездама
чије пулсирање под прстима осећам
нека се згрчи Титан у свом прозрачном
водоничном храму ја сам окрвављени
фалус револуције

А ТИ ЛЈУБАВНИЧЕ

ружичасти глечери атакују ти на
живце у сну у несвестици и нестају
воде из мора и реке засушују пред
новим временом шта би друго
брег је свуда избушен светлост
пије кишу из роднице оплођене
краљице а ти љубавниче чија
порука путује свемиром окунио си
зеленозрну карлицу курве земље

ПРКОСАН И ВАРЉИВ БОГ

у сенци огрозда пропињу се
војници обезнањени над лешом
Касиопеје затрпана црвима и
пацовима пупи њена материца
кроз уста блатне земље све је
у покрету полен животиње кисеоник
док се враћаш енергији и поново
рађаш свемоћан и недодирљив
као светлост као бродолом тамо
где грозница растура познате
принципе говора задојен мржњом
према иверју према границама
пркосан и варљив бог што
обљубљује планету

ПЛОДОНОСНИ МЛЕЧ АНАРХИЈЕ

ножеви мирују у крхкости незаустављивих
годишњих доба то су небеске животиње
румених апокалипси чије речи више не
поимама: плодоносни млеч анархије

моји су синови Херкуловим лудилом
оперважени моје су пароле бремене
овој земљи коју напуштам између
јагода и окрутних демона

НА ГРАНИЦАМА СВЕСТИ

у јесен пчеле затворе кошницу
залију воском прозирне дланове цвета
језик је живо биће у звездознанчевим
устима чудако што рачунаре опчини
али на границама свести црно сунце
нас ослушкује и никада у Јупитеровој
атмосфери не можеш уловити папратницу
само молекуле метана

У ТВОЈОЈ ГЛАВИ ХЕРАКЛИТЕ

I

тело ми је озарено додиром
Млечног пута јогунастом неспособношћу
пред зеленим и масним реповима
астероида у твојој глави Хераклите
усред сребрних циклотрона претварање
материје у зрачење са свим
блесковима оргазма

II

на течним уснама Меркура
човек спава огрнут смеђом
кабаницом у пустињи на рубу
обзорја тамо где су вратнице
ноћи и дана појешће га сопствена
сенка нестаће у пожарима песка
као жетвено зрно лептир изникао
пред зору из утробе вулкана
ширећи змијски задах

ХЛЕБЊИКОВЉЕВО ОКО

обоје смо понижени похотљивим анђелом
на дечаковој слепоочници што светли
попут жара то је крик новорођенчета
у зеленој изби футуризма печати
врућице на образима ледено гвожђе
које дотиче мошнице и спира божју ћутњу

ноћас сам дуго гледао циновски месец
Златибора Хлебњиковљево око што
разбацује сазвежђа природном стихијом
језика – ко је узвикивао моје име у
кристалној кули пред паклом ужарених
ружа од хелијума и кисеоника – ко је
лежао наг међу нама не показавши
своју утробу умивен зимским плуском

ДИШЕМ. ГОВОРИМ

ЗАМИРИШЕ ЉУДСКИ ИЗМЕТ

Из наших слабина. Меркур. Грозд.
Бубашвабе што претражују рај.
Да ли ће ископати? Семе земље.
Тамо су затворене звери. Лисичија
глава. Језик вука. Пуши се лавља
крв. Ударају у грло. Опрезно.
Тајанствено. Изговорене речи.
Јутарња горушица. Зар нам није
доста? Голопњача у трави. Зјапине.
Кршевине. Под налетима олује.
Замирише. Људски измет.

ДИШЕМ. ГОВОРИМ

Шта је идеологија?
Жеђ. Покрај рибњака.
Иверје. Ковачница.
Дишем. Говорим. У
запаљеном дренику.
Књига истањена.
Мразно мрестилиште.

МЛЕКО ИСПОСНИЧКО

У кришци. Горког хлеба.
Заборав. Растојање. Сада
смо. Тамно залеђе. Гроб
до врха. Испуњен. Окрутна
иловача. У говору. Крв.
Каква небеса! Љубављу
замрачена. Из тебе. Млеко
испосничко. Кошнице.
И стрв.

КАО ЛЕПТИР У РУЈНУ

Из најдубљег. Извире.
Ожилјак. Поезија.
Речи. Речи. Тучкасти
цветови. Религиозност
смисла. Не чудим се.
Ипак. Језик је истраживач.
Као лептир у рујну.
Белина. Перуника.
Подједнако вечан.

ТО НИЈЕ САН

Страх па жудња. Молитвена
затвореност. То није сан.
Што у оами одзвања.
Јакобинско лудило. Пролази
поноћ. Песме будим. Набрелих
вимена. Дантонове декрете.
У петловом певу. Наша колиба.
Од цвећа. Запаљених темеља.
Крух. И Чека.

ТАКВО ЈЕ БИЛО ВРЕМЕ

Лелије. У висинама. Зеленкасте.
Сиве. Лепа мухоловка. *I like*
Gods. Истичу. Из мог семена.
Као Кордиљери. Сребрних копита.
Мрки и ћутљиви. Копају слој
по слој. Окрвављене тајге.
Дивље реченице. Такво је било
време. Источно од Гринича. Мраз
и Асмодеј. Под удобним
узглављем.

ИЗА ОГЛЕДАЛА

ПРЕД СВАНУЋЕ

Чворови свемира. Засветлуца.
Балегар у мумији. Омамно. Зелено.
И жуто. Знао си. Држећи старчеву
кошчату руку. Одупирући се. Лову.
На људске главе. Звезду и стељу.
Наједном зима звизну. Огрезла у
рујној светлости. Пред свануће.
Бродови прамац мењају. Као гороход.
Удара киша. У грло. У језик.

САТУРНОВСКО ДЕТЕ

Уобичајено. Љубичасто.
Са упаљеним. Очима.
Сатурновско дете. Иза
стршљенова. Иза дрвета.
На говор рањив навали.
Крв кавкаског шафрана.
Тамо се чека Арго. Метропа
подмукла. Под кишом. Под
печуркама. У скитској
земљи. Подивља.

ЗЕЛЕНО ОГРАШЈЕ

Зидови и зодијаци. Заборављам
басме. Потећи ће плодови. Мркне
дан. Поворке поражених. Тренутак
одустајања. Где је паучина?
Жубор мора. У стиху. На цртежу.
Иза сунца. Цвет. Зелено ограшје.
Са отвореним устима. Хрушт и
звезда.

ИЗА ОГЛЕДАЛА

Опоро време. Гуштер на
пландишту. Безглави обајник.
Расветли нас. Поноћница. Она
што прати. Поворке. Јуродивих.
Сан и орхидеја. Иза огледала.
Мала. Чудна створења. Црвених
зеница.

ТУ СОЧНУ ИМЕНИЦУ

Угљевље речи. Усијано.
Земља цвета. Испод стопала.
Испод језика. Душа и обуздавање.
Астрална пројекција. Открићете
ме. У капи воде Фисона. У
ирвасовом крзну. Дан не
разазнајем. Ту сочну именицу.
Чуваркућу васељене. Паук
плете.

ГМАЗ КАРТАГИНСКИ

Чума се чује. Слепо око.
Муња и врело. Знак плодности.
Ето сведоџанства. *Nous sommes
arrivés.* У подмуклу земљу. У
црни јаз. У кусницу. Насукани.
Зли. Сруши нас ршум. Дан брзорек.
Спаљени анђео. Победа нам
пораз. Из блата вири. Гмаз
картагински. Губава суложница.
Пије густу крв.

ЗАСПАЛА ДЕЦА. САЊАЈУ

Пред светлом. Пред пинијом.
Копачи изобличени. Напрсли
ковчег. Зјапи. Празна кост.
Откинуо си крило анђела.
Прозрачан и нем. Око пентаграма.
Разрешава. Тајне вечности.
Заспала деца. Сањају. Хипопотоме.
Презреле перунике. Истовремено.
Сигмунда Фројда. Са ноћним судом.
На глави.

ПЕСМА С ГОЛГОТЕ

Безмерје неистраженог. Између
океана. И неба. Сутони па сунце.
Молитва и протицање.
Зауставио си се. У кристалним
јамама. Без жара. Без оружја.
Приљубљен уз речи. Крај гнезда.
Пород ђаволов. Замрачује дан.
Најзад. Песма с Голготе. Из очију.
Из рана. Капље сребрн мед. Зује.
Звездане радилице.

ПРЕД ВРАТИМА РАЈА

ПОЛИВАШ ЛИЦЕ МЛЕКОМ

Поноћне жетве. Поља љубављу
отрована. Далеко су небески
путокази. Воља за мењањем.
Из љубичастог сумрака истиче.
Поливаш лице млеком. Између
ватре и воде густа шума. Језик
разасут међ звездама. Водомар
са танким ножицама. Кап меда.
У ведрини.

ПАС ПОЈЕДЕ МРТВОГ БАЛЕГАРА

Дошао сам и видео: росуљу
и Ротонду. Сенку тигра. Репатица
обоји земљу. Скрене речне токове.
Златну планиметрију. Ти си мак.
Мирисни ветре апенински. Генијална
наказа. Девојчице сикћу језицима.
Отварају им се жлезде. Ти си
Антеј у валовима Стикса. Пас
поједе мртваг балегара. Буде
с невестом. Уд му је дуг.
И рачваст.

РАНЕ СУ ОТВОРЕНЕ

Прозирна реч. Родни крај
у нама. Тај мед из Византије.
Љиљци у замковима. Јутро.
Рекао си. Опет мртав бог.
Ране су отворене. Крв у
калужини. Исти одстрел.
Исте реченице.

ЦВЕТНО ОРУЂЕ СТРЕПЊЕ

Чини земљу меком.
Плодник. Жаока. Ноћ.
Милион зрна. Милион
звукова. Црни чворови
у меду. Испљувци
жохара. Изаткај крајолик.
Окамењен. Плавичаст.
Цветно оруђе стрепње.

ПРЕЂОХ ГРАНИЦУ

Воња виновница. Родитељ.
Љубав. Пређох границу. У
воду се претварам. О, господару
океана! Уморан сам. Ја Консу.
Син Амона и Муте.

У ЧАСУ ОЧАЈАЊА

Трчи све док не чујеш.
Мразно подне. Дечака
успаваног. Гајићемо. У
стакленој цеви. Дрво
камфорово. Шимширике.
Са жутим цветовима. У
часу очајања. Градове
инсеката.

ОМАЋИЈАНОСТ КРЕТАЊЕМ

Моје краљевство. Звезде. Звезде.
Кишна калужина. Гугут гаталинки.
Тамо где вас налазим. Анђели.
Отровнице. Историја нас учи. Бог
је без памћења. Чаровити ветрови.
Недодирнута енергија. Прхну птице.
Капљице млека. Омађијаност
кретањем. У крви. У језику. Ели,
Ели, лама сабахтами?

ГДЕ СТЕ ЛУБАВНИЦИ

У кљуну слузавом. Земља.
Пелуд. Зелен и златан.
Киљан рушиш. Где сте
љубавници? Дим без тела.
Алхемичари. Једнорози.
Мрзим ваш њух. На леденом
јутрењаку. Оштрећи
ножеве.

ГРОБ БЕЗ ИМЕНА

У црвеној шуми. Зачарани човече.
Лишће. Експресионизам. Наполеонова
муда. Гледај! У старачким рукама.
Обесмрћена љубавница. Свадбене азалеје.
Арсеник у вулви. Кћери јерусалимске.
Отров. Неизбежан. На твоме језику.
Ускршња острва. Гроб без имена.
Леден лучник. Све је ноћ.
Искривљених вилица.
Јагањци. Господњи.

ПРЕД ВРАТИМА РАЈА

Зелени ветрови у подножју.
Чудо краљева мисирских.
Јутро је као чин васкрсења.
Облаци неуморни. Излазиш. Из
лишћа. Из семења. Анђео.
Без блакости у оку. Померају се
простори. Тела младића. Мириси
лањских снегова. Пред вратима
раја. Родиља. И љубичица.

МАГ И ГЊИДА

Дуго сам корачао. Испод
ледника. Испод језика. Светлост.
Светлост. У чаши млека. У
хлебном многоречју. Преплављује
свет. Крик ноћне птице. У мојој
руци. У олову. Маг и гњида.
Стварање и растакање. Кроз слана
уста. Разглобљене кости. Био си
сабласт. Коњски дах. Што вреба.
Озлојеђен.

СВЕ ЈЕ САМО ПОЧЕТАК

Намере и путеви. Стригијске
нимфе. Тамо. Тамо. У сатанином
оку. Крилате сандале. Чаробни
тоболац. Отшкринута су врата.
Срећа пуни дом. Звездано
такнуће. Зашто вређаш богове?
Заборављене у песку. Све је
само почетак. Песма као бела
сова. Капље: кап по кап.

ЛЕПИ БЕЛЕРОФОНТ

Откада сам овде? На дрвету?
Звиждиш: лучиндан, јаребица.
Затим: срце курве у плесни.
Лепи Белерофонт лети према
Олимпу. То је знак лудила.
То је знак зиме. Заустави га
својим влажним трбухом. Танка
шипко светлости. Птичијим
гнојивом. Заслепи га.

МРТВИ ОДИСЕЈ

Заобилазне стазе. Шпиље
сеновите. Из крвавих
глава: голубови, дим.
Празноверни обреди. Твоја
лепа глад. Нова попришта.
Пршти снег. Са беспутих
лађа. Мртви Одисеј.

ЈА САМ УЖАРЕНА ЛАВА

Теци, теци. Златна грозницо
апејрона. Усталасај первазе
свемира. Поједи своју трулу
гувњачу. То је почетак.
Окупљају се речи. Костоломи
у вододеринама. Звезде пливају.
У твоме масном дробу. Црно семе.
Блато. Свежа крв. Ја сам ужарена
лава. Свилопреља која помера.
Границе говора.

И ТВОЈ ГЛАС. ГОСПОДЕ

Извори без воде.
Кајсије. Кошнице.
Излазиш омамљен.
Из белог ожилишта.
Свитање земљоказа.
Рибља јата. Цветови
налик инсектима.
И Твој глас. Господе.
Горд над градинама.

МАТИ УБО ТЕ РАЖДАЈЕТ

АЗБУКО ХРОМОГ ВУКА

Рујем по теби. Костоломна шпиљо
српског језика. Крв и гробови. Млеч
и мед. Зелене муње кидају твоју кичму.
Псовка у благуши. Митра у стајњаку.
Покривам земљом лице. Радујем се
рођењу. Међ зубима ти Олимп и Рим.
Азбуко хромог вука. Окрутна и руњава.
Лепљивом пљувачком окујеш кужне
богове. Смрадном мокраћом благосиљаш.

ЗОРЊАЧА У ЈЕЗИКУ

Загонетни рожданици. Рђа зодијачка.
Ја сам смуша што снежи. Корал под
светиоником. Угнезди се пламен. Кост.
Кецалкоатл. Певају химну апејрона.
Засветлуца ерекција. Зорњача у
језику. Из Ниниве излазим.
Престонице девичанства.

МАТИ УБО ТЕ РАЖДАЈЕТ

Будеш океан. Пламен. Оплођење.
Бездан те тамно вуче. Молох.
Доносилац куге. По немиру га
препознаш. Седам рвеника. Јаловост
анђела. Ако си краљ. Ако си
постојаност. Пуна малих мирисних
дроздова. Цветај у ожилишту.
Шуморна недоумице. Жарни су друмови.
Трудни сунчаници. Мати убо те
раждајет. Земља те прождирајет.

ГРАД ВИЛИНСКИ

Мутно је време. У зидовима. Шкргут.
Кад се брескве сребре. Ја сам маг.
И егзорцист. Хук у тмуши. Искочи.
Усов. Срдобоља из земље.
Запамтили сте. Јазбину. Знак
безумља. Ја сам измаглица. Паганско
светилиште. У мачјим зеницама.
Град вилински.

МЕШАШ ЖИВИ ПЕСАК

Правићеш речи. Прозирних прстију.
Звук је најсабласнији. У дуги. У
ћилибару. Кап по кап. Клечимо
пред планином. У свежини црнице.
Двојности. Прекопи. Мешаш живи
песак. Дивље чедо говора. У
утроби гори. Прах. Школе
Александријске.

ОМАМЉЕН ТАИНОМ

Спустио се снег. На кукавичје јаје.
На крпеља. Ништа. Вукодлаци и вештице.
Светионик накратко. Речи бришу. Небо
затамњено. Коловоз из дрењине. Све је
бело. Каранфил. Краљица. Историја.
Омамљен таином. Књигу склапаш. Со се
топи. На рану. На љубичице. Утрне
несаница. Крвожедни глаголи. Смртовницу
пљују.

ПОКУПЕ НАС ВЕТРОВИ

Тело у вртлогу. Кажем ти. Муве се
купе око живе ране. Свемир нас вреба.
Срушен зид. Под ројевима кромпирове
златице. Бљутав је твој плод. Мисирњача
у оку. Дан и ноћ. Из житке помрчине
словенских гајева. Писмо и амброзија.
Покупе нас ветрови са степа. Прелете
планине. Твоја сенка је модра. Жудња
за лудилом.

КОСТИ НАМ ШУМОРИЛЕ

Ноге нам биле оловне. Високе.
Плаве. Светиљке. Недокучива тишина.
Гаси се. Сипљиви водопад. Зов
са црвене стене. Јуришају жарњаци.
Твоје је време. Зебњо. Занебесај
вешалима. Глува земља у грлу. У оку.
Млеко мајчино. Кости нам шумориле.
Пескуша под табанима. Косово пуно
црних косова. Вадимо луч.
Из гробова.

СВЕ ЈЕ НЕПРОЗИРНО

Зачаран предео. Вруља окружена
провалијама. Престаћу да сањам.
Златно руно. Земљовиде. Ствари
су несхватљиве. Киша смртоносна.
Надиру безлиснице. Кукцождери.
Из заборављене Аркадије. Све је
непрозирно. Јабука. Молитвеник.
Гилгамеш и ћутање.

КРИКНЕШ У ПСОВЦИ ЗАТАМЊЕНОЈ

Сливају се речи. Узводно отимање.
Брестик. Голоток. Јурка. Крикнеш у
псовци затамњеној. Прашина васељене.
Одзвања твој ход. У језику. У муклини.
Клечиш пред гувњачом. Непрепознатљив.
Модар. Гласине тврдокорне. Тренутак
откривања заблуде. Горчина историје.
Још једном у вучијем зову. Светлост
земље српске.

АНЋАМА

Чекајући. Тренутак песме. У немогућем
свету. Јечам. Метеор. Са наранџастих
јабланова. Пчела рајска. Лотреамонов
сатанизам. Прихватио сам пљусак.
Окамењену мандрагору. Да ли је жежен.
Дан. У белом киту. У мрестилишту.
Господари река. Залази сунце. Небеске
воденице. Светлуцају. Захучи. Леден
вир. Златне ти букагије. Око ногу.
Свеже. Анђама.

КИСЕЛА ЗЕМЉА. КОСТОЈЕДИЦА

Сањати светлוצаве јаглаце. Крлежу
у Панонском мору. Петнаестог фебруара
хиљадудеветстоседамдесетипете.
Болнице и кланице. То је у суштини
став радикалне авангарде. Космичка
анархија. Лево од центра света. Стрепња
влада. Кисела земља. Костоједица.
Али то није начин да у све посумњаш.
Муња си из које куљају речи.
Чворновате. Моћне. Низ уд. Низ стрмину.

ЗВЕЗДАНЕ ЛЕЛЕЈКЕ

Расточени народи. Прхне. Тело моје.
Преко плавих планина. Преко сребрних
градова. Олује крвожедне. Пређох земље
семитске. Орловим језиком. Сиријус кишу
скупља. Наше су мреже челичне. Звездане
лелејке. Памћење и материја. Изнад
немуштих извора. Изнад свакодневице.

МРТВО ЈЕ ОКО БОЖАНСКО

Упознао си ме. Са тмастим сунцем.
Минералима прожетим тајновитом
светлошћу. Ветар са истока.
Мистерије крви. Полом је унаоколо.
Беснило и инородници. Кључају
зелене ватре. Наслућујем. Сатурн
се приближава. Из плода. Из пукотине.
Јалова текуница. Нема више хлебара.
Хијене су на нашим траговима.
Четири реке из Рајског врта.
Мртво је око божанско.

ЗРЊЕ И ЧАРАЊЕ

СВЕТЛУЦА ГЛАД НА ПРЕСТОЛУ

Злато се у пепео претвара. Жарни
опиљци речи. Обливени медом. Испод
прстију. Промичу небеске варнице.
Снатрим на ветрометини. Поље се
сели међ звезде. Додирне тмасте
просторе. Из жустрог разарања. Нова
плодност. Храмови земљорадње.
Благословена хранитељко. Црнице.
Кречњајо. Кулисачо. Хрчак се у корење
увуче. Светлуца глад на престолу.
Белзебуб и Балам. Господари мува. Из
блиставог пакла излећу.

МИРИШУ КРАЉЕВИ

И споља и изнутра. Гори. Поињена
ливада. Кладенац. Вртлог. Иксионе
ти си снага месеца. Сперма и лимфа
што оплоде земљу. Тражим твоју сен.
Развођем. Безграницом. На ватреном
точку си. Бесан. Знојан. Црвени
таласи. Кипте. Плене. Миришу краљеви.
Смеће. И мртваци.

НАРАНЦАСТО ПИСМО

Вренга гледа из крви. Лице свете
Терезе. Трамваји. Мртва природа.
Калужина. Све то улази у песму.
И твоја зубобоља. После превирања.
Голоток. У немушти језик навали.
Ситно. Наранцасто писмо. Једва
разумљиво. Гуштер из нојевог јајета.
Позоба свет. Златом преливен. Све му
кошчице оглође. Ја сам точак небески.
Из моје располућене лобање. Лао Це
вади свог црвендаћа.

ЈЕЗИК СЕ УГНЕЗДИ

Почели смо живот. Са иноплеменицима.
Под млечним сунчевим сјајем. У обесхрабреној
земљи. Седам звезда. Седам стршљенова.
Из живе воде. Плодник откуцава. Махнити
Маглич. Крпељ окрвављен. Није ли хладно.
У лављим чељустима. Под руком Афродите.
Друго јој је име. Уживање. Јутарњи мирис
љубичице. Поуке трансценденталне геометрије.
Из дивљине. Мацгасти маџун. Испијеш.
Густу грушевину. Ноћник мокри. На Тргу светог
Марка. Лађари. Каменоресци. Пчеле. Прате
вечерњачу. Трактате о другом закону
термодинамике. Језик се угнезди. У ружичасти
челик. Ишчезне у мочвари.

НОВО ЈАКОБИНСТВО

Рђа злато. На твојој слепочници.
Бела недеља. Савршенство револуције.
Измислио си хлеб. Који једемо. Јуриш
на Зимски дворац. *The Second Coming*.
Недужан. Као ветрењача. Оперу руке.
У Шагаловом Витебску. Изнад бољшевичких
бездана. Магла и невеста. У сопственој
крви. Пливају. Сањано откровење.
Бухарин са мртвим пророцима. Ново
јакобинство.

ГРЉАН У КОПИТЊАКУ

Ничег више нема. Разби Давид Филистеје.
Ко црн ковчег градови. Пожудне кише лију.
Таутологија. Паук сише стрвину. Печате
на челу жртве. Легао си ничице. Муња
кресне. Опрљи месо. Рођај сажеже. Након
хиљаду година. Чућеш гласине. Крвник у
ружичастом плашту. Своју децу прождире.
Грљан у копитњаку. Застрт пут. Ко сам
ја Господе? И шта је мој дом?

ПОМОДРЕЛИ ПАЦОВЕ

Мртвачки плач. Ведрина будућности. Изнад
глава поноћ. Наранџаст обелиск. Тренутно
озарен. Као кишњача. Као крух. Сломио си
привиђење. Изненадио жаоку. Замрзнут
мирис руже. Помодрели пацове. Заклињеш се
законом јачег. Закопаваш палимпсесте.
То је твоја срамота. Голуждрава јутарњица.

НА ЉУТУ РАНУ

Црне ти муње севају. Испод прага.
Испод језика. Око поноћи. Дрвеће се.
До земље савија. Шуминка. Доноси
несаницу. Опоро горобиле. У твојим
устима. Подзол и матичњак. Лете
Проклетије. Иње. Ружичњаци. Однекуд
жижак. Пишти журни ждрал. Приближавамо се
Тамном вилајету. На љуту рану. Стављаш.
Љуту траву.

ТО СЕВА ЧЕРНОЗЕМ

Замирише и гори. Јечам у људској
лобањи. Црљен. Трпак. Нагоним речи
да лете. Своју крв избљујем у њихове
кошуљице. То сева чернозем. Пуца
гајњача. Твоја ружичаста пичка.
Предао сам се Немесиди. Кћери Океана
Под њеним бичем. Срчем. Жуч и мед.

ПОЖАР ЈЕ ГОСПОДАР

Ни дан. Ни ноћ. У мени светионик.
У мени снег. Лева рука таме. Она
што презире Галилеја. Звезда у чаши
воде. Рекао си све. Непознат извор.
Други светови. Магнетни дрхтаји тела.
Звечарка на модрој висоравни. Пожар
је господар. Полази од доживљеног.
Темељно уобличава свет. Земља
очекује семе. Ораче наваљене на
плуг. Печате бражњака у црвеници.

СТАЉИН ЈЕДЕ ЈАГОДУ

Жељни су богови. Гојних пчела.
Чорбе људске. Песмопеваца. Прогуташ
Елдорадо. Из казашких степа. "Декларацију
права човека и грађанина". Помама и
експлозија. Расцветавање смрти. Од комадића
свести. Златни земљовид. Хиљадугодишње
царство. Из мрака изниче. То је точак
историје. Фосфорни пламен на устима.
Јуродиви. У паклу. Извајају рај.
Ослушкујеш зиму. Срце слепог оца.
Стаљин једе Јагоду. У подрумима Лубјанке.
"Звери моја, веку мој лепи". Крај црне
ватре. У Сибиру. Пева мртви Манделштам.
О још једном. Руменом. Јутру. Адамизма.

ПОСЛЕДЊА РЕЧЕНИЦА

Оставили смо. Кинеског мађионичара.
Заносне зодијаке. Плаховите су
псовке. Рудњаче у кишама. *"Where is
the life we have lost in living?"*
У кухним вртовима. У растуреном говору.
Потапао сам Феничане. Кротио звездознанца.
Из чарне недоумице. Горун и вододерина.
Земља отиче. Последња реченица.
Онострано је у нама. Испод дуге. Раоник.
Родница румена.

КРОТКИ КРАТКОВЕЧНИК

Чујем неизговорене гласове. Коштунац.
Даждевњак. Магла. Распадају се. Људска
лица. Из тебе гонич зграђен. Рудник
гори. Сребрни шлемови. У купиновој врежи.
Видео сам. Мужјак заспи. Ходајући.
Изнад горуништа. Лучиндан. Дантонова
одсечена глава. *Liberté. Egalité. Fraternité.*
Све је исто. Краљежница и киша.
Кротки кратковечник.

РИЧУ БРАЖЊАЦИ

Кошница у пчелињаку. Дивља мачка.
Пустиш да протекне ноћ. Па се опет
вратиш. У дом. У реч. Онај што говори.
Девица. Медовина. Отвара сипљиви огањ.
Сади млечику. Положајник. Ако хоћеш.
Можеш сам. У поткарпатским шумама. Ричу
бражњаци. Јелени и маслине. Лижу
пепељушу. Ти си змија. Запалиш шуму.
Спасиш се њеног загрљаја. Ниси тело.
Сабласна си енергија. Отровни анђео.
Позобаш ветровњака. Влажан гроб.

ИСПОД ЗЛАТНОГ ИКОНОСТАСА

Везан за језик. У воћњаку. Урок.
Претворио се у шум. Гњило кућиште.
Увек заборавим. Прождрљива птичурина.
Деконструкција. А то је руменило.
Љубави брзонога. Рашириш руке.
Додирнеш меденицу. Испод златног
иконостаса. Шиптарски снегови.
Ја сам Елкана син Јероама, Ефраћанин.

ЗРЊЕ И ЧАРАЊЕ

Утри трагове својих стопа. Овде је
светилиште. Махнитих волшебника.
Из финских језера. Искачу. Озрачени
ирваси. Мит и ритуал. Одсуство
видљивог значења. Кипти кулисача.
Радост земљозора. Зашто си угасио.
Жижак. Зелену Александрију. Руку
окрвављених. Ишчежавају пуполци.
Шумори ожилиште. Зрње и чарање.
Јâr језика. То је суштаство. Блисне
Млечни пут.

ПАКЛЕНА ОТРОВНИЦЕ

Проскурњак у тами. Дивљи поток.
То је мржња мајке. Подли бол. Паклена
отровнице. Неког мрачног бога. Заустави.
Зауздај. У мразном руменилу. Заиста вам
кажем. Жежена пиљевина. Јеванђеље
по Марку. *Si j' écris: Soleil*. Знаћу
границе. Мрављу стопу.

ОДСЈАЈ МРКОЛИКИХ ХАЈКАЧА

Глава у мрежи пауковој. Руњина. Нити.
Ноћ. Као шума узнемирана ветром.
Кошница са белим пчелама. Слеђена
утвара. Дисао си у паклу. Пред врховима
Коминтерне. Пацови оглођу хотел "Лукс".
Краљевство које ниси тражио. Тамо је
неман. Из приче понављане. Одсјај
мрколиких хајкача. Жеђ и моћ. Твоје су
очи отворене. Пред црним приштом историје.
Плач тек рођеног детета. Чаролија
чаротанке.

ТО ЈЕ МОЈ БЕСТИЈАРИЈУМ

БУНЦА ЗЕЛЕНО БЕЗМЕРЈЕ

У судару пупољка и светлости. Видим
планетни прах. Гнездо немогуће. Читаву
космогонију. На твојим траговима.
Творац и стоноге. Отварају се извори.
Ораница дише. Лесници и шумани. Из
словенских гајева. Маске. Предака
божанских. Закопао си пацова. Смрт
северњаче. Бунца зелено безмерје.
Само је хаос стваралачки. Пчеле скупљају
медљику. Епикур поздравља Хераклита.
Твоје су речи дивље. Ледене плетенице.

ЦРНА ЛУЧЕВИНА

Из ове опоре земље. Трудан мирис.
Грозница се расцветава. Пропустили смо
трен. Тролисто изгнанство. Ломни и
костобољни. Шумори нам пут. У устима.
Вечерњача. Зрње искри. Глава
"Неподмитљивог". Гледа са гиљотине.
"Право народа на устанак". Рањив рај.
Светионици су замрачени. Иње по
стопама. Из цвета. Сева црв. Кад му
расцепиш око. Гној потече. Црна
лучевина. Наше је иноречје у басми.
Жар језика. Спусти се звон. У грло.
Под ветром. Звезда. Сазри.

ТАМНОПЛАВИ ДЕМОНЕ

Успут. Мртвачница. Киша. Колебање.
Заметак говора. Лежиш под сунцокретом.
Заводљиви лабуд. Обоготворење
несвесног. Метеж људски. Тамноплави
демона. Да ли сам зрно. Мед. Ил Бог.
У дивљем рају. Затворен.

СЕМЕ ПРОГУТА СВЕТЛОСТ

Дан се стеже. Глас мртвих. У
крчевини. Грех и горушица. Мирим
се. Мразни пљускови. Шума
обезглављена. Такав је пут. Семе
прогута светлост. Жар реченице.
Ослепи свет. Утва златокрила.
Измишљен си. Псоглави Фаусте.
У гримизном слогу. У јарној
несаници.

ПОЉУБАЦ ШЕХЕРЕЗАДЕ

Видех је у облацима. Сребрна пређа.
Трансибирска пруга. Ламија. Увек
нешто друго. Надолазе зденци. Куће се
љуљају. Циклони. Клизну из лежишта.
Спавам у велебиљу. Бели Ерос. Звездана
кршевина. Ти си пољубац Шехерезаде.
Глечер гневни. Готово прозиран. У
октобарској ноћи. Зелена бразготина.

ОЧЕ УТНАПИШТИМЕ

Ваздух је горак. Слепа сила жудње.
У нутрини речи. Гној и алем. Тежи
од иновѐрја. Ишчезнеш. У тами
бесмисленој. Костима храниш псе.
Град на истоку. У земљи Мисирској.
Траже те. Оче Утнапиштиме. Свитац и
рујница. Колевка и праскозорје.
Осетиш њихову жлебину. У кугу се
увучеш. Љубичаста поноћ. "Ничије
же грехи отјемљет". Заборављен си.
Као мртви којот.

МИРИС НЕДОУМИЦЕ

Одакле долази олуја. Син Божји.
Попут пупољка. Зри Панонско море.
Твоје је да се надаш. Сочна. Свежа.
Лелијо. Смоници и јутрини.
Неизговорљивој жудњи. Ослушни
жар. Зорњачу у речима. Мирис
недоумице. Елегија звони. Паралелни
светови. Свуда око нас. Тундра. И.
Тарантула.

ТО ЈЕ КАЛЕЖ ТВОЈ

Похотна жена. У тескоби. У оскудној
светлости. Океан. Трње и коров ће
рађати. Јешћеш зеље пољско. Топи
се Авала. Тоне глуви луг. У језик.
У хлеб ружичасти. Под ноктима.
Пчелац. Запамтио си. Знак видовњака.
Ледени осмех. Несанице. Кога ће сад
прогутати. Нежна пирамида. Семе тече.
Низ лице. То је калеж твој.

УЗИМАМ МЕД

Мудрост је камен. Пчеле лет.
Побуна Нарциса. Попут греха.
У пустињи. Ждребац. Ујгурски
шамани. Млеко пију. Попонац
лелуја. Између твојих ногу.
Девичанска постојаност. Жива
рана. Као јантар. Лице амбиса.
Узимам мед. Показујем ти пут.

ВОДОЛИЈА НА ДЛАНУ

Расту жиле. Жуборе. Проповедају.
У ватри. У облацима. *Pinus nigra*.
Ко метак пушчани. Изван света.
Млеч у рујну. Опколише ме болести.
Кљунове оштре. Звездане пушкарнице.
Не могу ишчупати. Јечам из благуше.
Водолија на длану. Ледена синтакса.

ТО ЈЕ МОЈ БЕСТИЈАРИЈУМ

Језик и перуника. Црна рађевина.
Призивам вас. Речници и сточници.
Горописци. Некућници. Подло затворен.
У камену. У жеђи. Из ока шкорпиона.
Сизиф пева. Без лица. Сасушених
гласница. То је мој бестијаријум.
Сунчани лавиринт. Дремљиве
голопњаче.

ECCE HOMO

Постељица и киборг. Празни плодови. Све
тамнији дан. Не веруј речима. У дну
испражњеног неба. Крв и откровење.
Последња именица. Басмар пева. Изађе
време. Царство планетарно. Непрекинути су
токови. Суштина плиме и пепела. Троскот
у очима. Причаш исту легенду. Пожуда и бес.
Омађијаност зачећем. Заноћио си у вековитим
књигама. На хрптеници звезданог пролома.
Пуцају стабла. Пут сâм уцртаваш.
Ecce homo.

ПОЉУБИО СИ ГОРОЛОМ

Мирише небеска круница. Знаци студени.
Невера. Мртви као драгуљи. Из напукле
земље. У уху млечика. Препознам
иноречје. Са зацрвeњеним очима.
Сеновитог басмара. Из поточнице истиче.
Француска револуција. Звездосаури
су изумрли. Спавај. Сунчана шумо. Болест
разједа плод. Папирус. Загонетку.
Ти си дете вечности. Украдеш сјај
свилопрељи. Крви нема. У Конвенту
Жирондинци. Са лисичијим крзнима.
Певају Марселџанку. Ждралови лете на
југ. Разјапљених кљунова. Пољубио си
горовом. У религијској грозници. Историју.
Лепрозну љубавницу.

ВЕДРИ ДЕО СВЕМИРА

Где је звездознанац? У шљунку. У
самогласницима. Оклеветан од кршевине.
Даждевњак скончава. Сусрели смо се.
Пред водојажом. Грозница гагричава.
Тако хоће усуд. Гробно копље. Глад.
У његовим очима лете црвендаћи.
Чађ и озон. Гримизни копривар.
Ослушкујем медљику. Немушту
материцу. Слепић на горонтуљи.
Ведри део свемира. *Index Librorum
Prohibitorum*. Ти посустајеш.
Мерен Вавилоном. Из тигрове канџе.
Колевке. Крвњаче. Буде се свештеници.
Звезданих језика.

ГНОЈНО ПРАСКОЗОРЈЕ

Из људског стабла. Магле израњају.
Тврде као речи. Мразно језгро.
Девичњак невидљиви. Задрхтао сам.
Уплашен поток. Киша. Куршум. Жива
вода. Знак Касиопеје. У трудници.
Откуцава. Наслеђе Чернобила. Гнојно
праскозорје. Укопницу певаш. У окуженом
граду. Пресечен рођај. Киљан на
видику.

ГРОЗНИЦОМ ОБНАЖЕН

Слике догоревају. Разапињу ме.
Вергилије. *Make me a task*. Јесен
нероткињу. Цикорија. Помама.
Свилопреља. У захукталом пожару.
Презрено рисање. Истрчао сам.
У глухоту. У инокоштину. Грозницом
обнажен. Расцветава се семевод.
Пљушти озон.

ИЗ ВИРА ИЗЛАЗИ ВОДЕЊАК

Сишао си са трона. У модри земљокруг.
У невиделицу. Пuteви којима иду
репатице. Алхемичарско зрцало. У грлу ти
сребро. Жудња прождрљива. Час је дан.
Час ноћ. Немогући љубавниче. Инорози те
гањају. Из вира излази водењак. Са
црвеном капом. Светлост се полако гаси.
Вече пуно свилопреља. Цезар из колевке
заплаче. Ствари су назване. Правим
именима. Ни жеђ да нас опомене.

СУНОВРАТНО СЕ ЛОМЕ ШУМОВИ

Све је лаж. Извор што гаси жеђ.
Бела магнолија. Мржња тужитеља.
Као хук снежних вода. Стоји врева
народа. У враништима кмркљави
кобилари. Цедим отров из твога меса.
Мирис експлозије. Одбаци копрену.
Песму поспи пепелом. Реч је сечиво.
Дубоко семе у утроби. Суновратно се
ломе шумови. Разгори огњевиту жуч.
Божја је воља. Дивља револуција.

АПОКАЛИПТИЧКИ МИХОЉДАНИ

Ниси прихватио. Реч. Оплодницу. Дрхтај.
Како писати. О белуши. О светлости.
Разједених костију. Под жаром пакла.
У твојој тајги. Брадвари певају. Нови
антихристи. Из одступне ноћи. Погледај.
Хиљаде гласова. Хиљаде тела. Замрзнути
језици. Немоћно висе. Љубављу умивени.
Апокалиптички михољдани.

КАО РУМЕНЕ БРЕСКВЕ

Копије стварности. Голи. Семени
замеци. Речи. Речи. У лимфи. У
срчки. Зглобове развале. Постанем
нем. Рука што извор ковитла. Смућен
дан. Затутње планине. У тавним
бајкама. Са овцама. Са медом.
Кавкаски народ. Хазари. Од Каспијског
до Балтичког мора. Као румене брескве.
Из Мојсијеве светлости.

БЛУДИ МАГЕЛАН

Утве златокриле. Изнад песме. Изнад
врлети. Нападнут је језик. Кресница
Сиријус. Будући синови. Риђе ватре.
Славићу вас. Притајен. Некажњиво.
Као ковиље. Као Голгота. Блуди
Магелан. Пловећи ка западу. Од
Огњене земље. Обљубљен.

ПЛАВИЧАСТА ВАТРА. ДЕЦА. НЕТОПИРИ

Отворио сам прозор. *Dada is everywhere.*
Распрсница урезна. Мачје око. Као у сну.
Бојни покличи. Режу. Сажижу. Речи. Жлезде.
Плавичаста ватра. Деца. Нетопири. Заносна
дијалектика. У јечму. У родилишту. Будите
проклети. Ражидани небесници. Челични
градови. Изнад. Провалија.

КАО ГРИВЊАШ. КАО ГАТАЛИНКА

Мелемна срџбо у преврењу. Пространо
чистиште. Звони. Звони. Из боровнице.
Из рудника. Ковачи језика. Где је тежња
за битним? Тутањ многогласја. Из обле
форме извирем. Као гривњаш. Као
гаталинка. Изгладнео. Под претњом.
У усов. У провалију бачен. Па шта сам
онда? Мокри ветар. Жетелац што купи класје.
У долини Рафајској.

БЕЛОУШКА ПОПИЈЕ КИШНИЦУ

ЦРВЕНА МЕЋАВА

Устани. Заложи се. Пастрмком.
Горобилѐм. У белим браздама.
Ожујак и пророчанство. Мрави.
Са звезда слећу. Тражиоци
апсолутног. Златари речи. Изаткаш
лавину. Сунчаницу. Зид. Моћ
подвижништва. Пламти оргазам. Рђа
и стеница. Из сиктавог знака. Из
жустре животиње. Тече млеч.
Црвена међава. Кап крви. На твоме
лицу. Измичеш форми. Следби
посусталој. Ти си плима. Запретана.
Глад за неизговорљивим.

КВРГАВА ГОРУЖДО

Ноћни мразеви. Стихови. Слеђени
на уснама. Крв што из анђела тече.
Veni, vidi, vici. Пупољак и аргонауте.
Згрченог жедника. Мој језик није.
Божанска суштина. Мирисна мумија. Из
Куле вавилонске. Квргава горуждо.
У земљу. Заривена. Око ми се.
С вечношћу. Развенчава.

ИЗ ТЕБЕ ЛЕПТИР. БРИЗНЕ

То је наша олујна пустолина. Зајагрен
хлеб. Омама несанице. Везала си ме
оргазмом. Мирисним мошусом вечерњаче.
Изнад понора. Семирамидин врт. Пламен
из целца модрикастог. Сукља. Лиже.
Храним омађијану животињу. Тмасте
ране по телу. Руке се развејавају. Из
тебе лептир. Бризне. Жртвени занос.
Бело усијање.

ЈАСНОВИЦИ НА ЊИВИ

Чујеш ли поруке. Других светова.
Фаетон. Зов свемирске Атлантиде.
Примакао се жедник. Као жеравице.
Таму осветљавају. Речник и беланчевина.
Сребрни пупољци енергије. Једриш
језиком. У глави. Зелене муње сикћу.
Обремењено пркосом. Семе твоје осваја.
Тече водоник. Из непогоде. Из матичњака.
Плођење и рађање. Одбацујеш законе.
Неочекивано. Заверенички. Усред зиме.
Цветови. Као јутарња мећава. Јасновици
на њиви. Обасјани речима.

ТАМО ГДЕ ПОСКАКУЈЕ ОРФЕЈ

Непознат долази свет. Теку речи.
У божански суд. То је историја. Кроз
моје прсте. Цеди се. Топла. Пенушава.
Сперма. Жар птице пуне звездане кошнице.
Живи песак не посустаје. Тамо где
поскакује Орфеј. Гласнице загнојене.
Хоће ли ме пратити. Олтар. Вододерина.
Матичњак. Измичем вечности. Пресуди
брадвља. То те весели. Звечарко
престрашена.

АКО ОТВОРИШ ВРАТА

Пре рођења. Изврнут сан. Стеља
пева. Дубоко у пешчару. Понтије
Пилат. Лица озареног. Сам. И тих.
Слепи коњи. Кроз ломљиво лишће.
Са ватреном гривом. Речи скупљам.
Ако не отвориш врата. *De Maiestate*.
Незадржив оргазам. Жедни целати.
Можда. Равнодневица.

У ТВОЈОЈ РУЦИ. ЗАСВЕТЛУЦА

Жрвањ. На пола воде. Мађијски
ритуал. Кроз земљу. Кроз звук.
Неопходан за одржање живота.
Кисеоник. Бљује. Жучни млаз.
Осетио сам раље. Згрчен. Зеленгор.
Упече сунце. Жуна препаднута.
Тишина. У твојој руци. Засветлуца.
Клен. Златних крљушти.

ОТКРИВАМ ТАЛАСОНЕ

Златни полен. Уђе. У пет шупљина.
Лине лимфа. Чудотворна. Господари
ватре. Мењају природу. Уловиш
дивокозу. Црвени планински мед.
На уснама. У ковачници. У ожилишту.
Ниче човек. Кост и сок. Из прашине.
Помешане. Са божанском крвљу.
Откривам таласоне. Под прагом.
Добре духове дома. Иза жбуна кукуте.
Кулореп завија. Крај бабефизма.
"Удружења једнаких". Руке са мирисом
мајчине душице. Омамљена земљолежа.
Јахач. Клетва. Дечаци отварају.
Звездане вратнице.

НУКЛЕАРНА ЈАЛОВИНА

Крзно. Густо и баршунасто. Сребрне
ерупције. Тих сам. Долази време. Митрине
мистерије. Пред јутро. *Corax*. Кроз свих
седам сфера. Ако померим око. Сипи зелен
снег. Нуклеарна јаловина. Острво тоне.
У рђу. У трудницу. Гробна кукутка.
Никакве светлости. „Облекох се ва
безгрлнују одеждју, и дрвена коња
јаждју“.

БЕЛОУШКА ПОПИЈЕ КИШНИЦУ

Април. Утиче. Пупољак и дражица.
У артерије. Експлозија девичанства.
Белоушка попије кишницу. Седмоглаво
дете. Згрчен си. Мртвозорник.
Дотакнеш жаруљу. Под ветроказом.
Гној. Пастрмка. У оковима. Неволјан
и ништ. Осуђен на пометњу. Започиње
дан. Размена материја. Ноћник. У
журби. Узнемирен. Трчиш.

НАПИПАШ ЗЛАТНО ЗРНО

Овде. Овде. У овој семенци. Сикћу
безумне препелице. Нож продире у
месо. Нема неба. Аветних гатара. У
средишту земље. Гром и Аријадна.
Отворио сам град. Ждрело љубавнице.
Наступа термидор. Вера у "*Être suprême*".
Експлодирају речи. Као сунца. Као зрели
плодови. Газиш друге светове. Разорне
и безвремене. Смрт не долази. Најављена.
У пожару планета. Прах пчелињи. Млеко
из стене тече. Неомеђене стазе.
Напипаш златно зрно. У претећој
тишини. Топлу куцавицу.

ВУЛКАНИ И ВИРИШТА

Речима запалисмо. Девичњак. Гримизну
покрајину. Злопутни мађионик. Сенчи
дан. Полен му посипа лице. Кључа.
Млеко пчелиње. Из понора. Боље се
виде звезде. У подводном. Стакленом
дворцу. Тартор. Старешина водењака.
Звижде. Модри утопљеници. Вежбе из
дијалектике. Вулкани и виришта. Туђи
смо колач пекли. У стрпљивом студенцу.
У горкој коштуници.

САДАШЊОСТИ НЕМА

Избачен из океана. Морж. Плавичаст
Јерменин. Стрмоглавце. Узбере јабуку.
За тренутак нестане. Затим каже.
Постоји четврти Рим. Садашњости нема.
Прозева град. Мој језик је народ.
Опчињен рајским вртovima. Болест.
Дахтање. Угао окретања. Становници
Азије. Коњи у пени. Дажди загон.
Из празне утробе.

БУБАШИНТЕР И ГЕНЕРАЛИСИМУС

Окупан сунцем. Плодник је загонетка.
Јасновиди Прометеј. Из тамног вилајета.
Све препозна. Смрчу и самртника.
Дисање и зобницу. Жедну провалију.
Где је скретница? У невидљивом језгру.
Ствара свет. Маркиз де Сад. С црвеним
брковима. Земља привида. Олитали
Верхојанск. Лепрша у лавини. Бубашинтер
и Генералисимус. Између класне мржње
и Еденских вртова. Најаве своје стварно
постојање.

НА ГРАНИЦИ САБЛАСНЕ АТЛАНТИДЕ

Жедна је земља. Костождери вребају
поскоке. То је моја ћутња у купини.
Страх од истине. Замка за рисове и
људе. Порекни бродоломе. Разори црвена
небеса. Тамо сукља семе. Жар гладне
материце. Саплешћу се о твој леш.
На граници сабласне Атлантиде.

У НЕВИНИМ РЕЧИМА

Игра зелених камичака. Пролеће.
Пролеће. Снажне жиле света. Искушаваш
језик. Пенушање лимфе. Дижу се из
амбиса. Снежник и зорњача. Неман
мотри. Нутрину и жар. Време је одлуке.
У рујној јутарњици. Мрзну гробови.
Цветиште. Ентропија. Све су даље.
Гоничи. Гори коначиште. Под кринком
чемерике. Шумно затрепериш. Кожа се
испразни. Где је крај? У невиним
речима. Кључа океан.

ДЕВИЧАНСКА ВИЗАНТИЈА

ЗАТРАВЉЕНА ПРЕПЕЛИЦА

Видим врт. Видим кисеоник. Ружичасту
Аркадију. То мађија басмар. Црвен и
црн. У омами божанске вртоглавице.
Потоње време зазива. Град у сунцу.
Пут у сребрне планине. Куда журиш.
Девике Орлеанска. Мрачан је земљовид.
Твоја ломача у Руену. Израња звезда
гаљаста. У ораховој љусци. У
копитама коња. Чујем пламте светови.
С морске лелије. Северни ветар.
Затрављена препелица.

КАО ПАС КРОЗ МАГЛУ

Погодила те звезда. Реч
изломљена. У око. У крв.
Распршен привид. Обале
светлости. Гром па зов.
Могло је и друкчије.
Голубије јаје. Из мутне
воде. Из грла. Српањ.
Баврља обајник. Жилице
израстају. Мека паучина.
Прошлост. Твој небески
вез. Као пас кроз маглу.
Газиш поточницу. Рај је
неизвестан. Сан јаросних
очева. Лубњача црвена.

У СНУ КРИКНЕМ

Са нашег огњишта. Безглава јејина.
Корали и крпељи. Звери митолошке.
У тами. У гласовима. Парчад разнетих
предмета. Чкаљ. Иза огледала. Дишу
стрвинари. На твоје лице. Паук.
Ткаља усуда. Велика Мајка. Испреда.
Крхке нити. Бесконечан број светова.
Бираш мржњу. Хекату запражену. Певач
из балканске магле. Гробар свеprisутни.
Садимо кукуту. Под ложницом. Под
стопалима. У сну крикнем. Кроз оловне
клисуре. Невера. Јуриша.

ДЕВИЧАНСКА ВИЗАНТИЈА

На ивици шуме. Са горуном.
Са праскозорјем. Пепео и плъусак.
Девичанска Византија. Стављам
око у огањ. Буђење голопњача.
Пут који води. У поаму. Жртвена
првина. Дрхтиш од зимоморе. У
сребрном зрну росе. Потајац и
загонетка. Срце звездознанца.
Откуцавају згаришта. Градови
развејани. Из истог корена.
Маслчак и мед. Видим твоје
тело. У руди. У вировима.
Зелена измаглица. Царство
засветлуца.

ВОЛШЕБНИЧЕ РУМЕНИ

Из грча. Реч сиктава. Степенице
ка светилишту. Сви моји хајкачи.
Пљускови спирају песме.
Са зидова. Из књига. Ослепоо си
Хомера. Ратниче јуродиви. Лед
осваја. Грозница из челика.
Хлади се Меркур. Јупитер се
распрскава. Словени пред
гримизним кулама Цариграда.
Моју лобању глођу. Дивљи
тракијски пси. Русалке из вирова.
Стојиш у ваздуху. С једном ногом.
У Средоземном мору. Листопад
затвара путеве. Волшебниче румени.
Ни на небу. Ни на земљи.

НИШТАВИЛО ДИЈАЛЕКТИКЕ

Дуго смо очекивали. Крај говора. И.
Крај света. Из запаљене лампе. Смрт
искаче. Мала. Љубичаста ухолажа.
Твој језик. Већ. Именује ствари.
Нема одступања. Горгона. Хлеб. Оружје.
Из земље вире тајносемењаче.
Ту је и Персеј. Са крилатим ципелама.
Одлеће према океану. Из ушију му
Либијске змије. Последње речи. Шумни
водопади. Човек. Који је спознао
бесмртност. Ништавило дијалектике.
Плавно је пландиште. Гуштери румени.
Изгубио сам сан. У слеђеном вртлогу.
У угашеном. Млечном путу.

ЗВЕЗДАНИ НЕСМИРНИЦИ

Зауставићу се. Пред
отвореним капијама.
Хераклеје. Белутак и
гроб. Ждрело мравињака.
Са дунавских обала.
Кумани и Печенези.
Блесне цвет. Зрневље
из ножева. Звездани
несмирници. Расап
Империје. Ходаш по
лешевима. Немушт.
Нежан.

ТАЈНЕ КАПАДОКИЈЕ

Заборављаш језик. Прозрачне успомене.
У огњу. У вртоглавици. Отварају се
црна врата. Пут бежи у поноћ. Тајне
Кападокије. Окултни Апекс. Видим.
Земљолом. Мед и крв. Заносно
расточавање. И бог. Има. Свој пакао.
Пчелиње гнездо. Иронични мистицизам.
То су твоји оргазми. Неочекивана
скровишта. Чудна бића. Из воде. Из
пепела. Ждрал и костељ.

ОКОМ БИРАШ КРЕСНИЦЕ

Трава ти до рамена. Оком бираш
креснице. Бразде и бездане. Замрзнути
жедници. Светови безобличја. Копне
народи. Поскоци. Пророчанства. Ако
ти се помрачи ум. Поноћно сунце
падне. Иза језика. Иза огњарице.
Стрмоглави су земљоломи. Не гледај
и не слушај. Границе немогуће. Језу
и равнодневницу. Прелећу животиње.
Преко Црвеног мора. Преко шумњача.
Гађаш их. У зелени знак на челу.
Цвета младо царство.

БУДИ ЗЕМЉОТРЕС

Глас Средоземља. И глас златне
смрти. Из маслињака. Из мора.
Бела сова. Излази. Дубоко под
земљом. Нормани са модрим
вилицама. Носиш ноћ у себи. Грч
сладострашћа. Нек поцрне песме.
Као чвор. Као водоскоци. Чудњак
угледа цвет. Бескрајност небеску.
Мртви су свевидећи. На твојим
длановима. Змија и пепео. Скорпион
и трмка. Буди мразни нар. Буди
земљотрес. Из кога се. Светови
рађају.

ЗАМКОВИ НА БОСФОРУ

Ми нисмо из ове земље.
Блешти океан. Обала коју
гледаш. Сенка непрозирна.
Из врела. Из корена. Лептир
и светионик. Започиње
дан. Одблесци Василика.
Све је ту. Срџба и
крсташи. Цркнути коњи.
Замкови на Босфору.
Тражим беле китове. Од
звезде до звезде. Мук
реченице. Сјај Касиопеје.

ОШАМУЋЕНИ ЈЕЗИК

ВИЛИН ИЗВОР

Уз овај хум. Вилин извор.
Змијари и звиждање. Бљујеш
целац. У пет изјутра. Спор
ветровњака. Све је венчавање.
Покретних пустиња. Облаци.
Љубичице. Тмаста укупница.

ЗЛАТНА МАТЕРИЦО. ЦАРСТВА

Чујем како дише. Весталка
у црнини. Заражено јој тело.
Усићено. Зелено месо. Ја сам
плод енергије. Чудна игра
семена. Грч запаљеног језика.
У устима. Волшебног утопљеника.
Занемарили смо храмове. Наше
речи испуњене тмицом. У
оскрнављеној свили. У гладној
рђи земље. Грлиш ме. Својим
паучинастим пипцима. Златна
материцо. Царства.

У ЗЕМЉИ ПУНОЈ ЗДУХАЧА

Небеса бледоплава. Снежна.
Colour as quality. Горњак
у устима. Жут пут. Црн трн.
Пловио си. Без брода. И без
сенке. Заробљен. Поганица те
рањава. Вијорина. Крилата
постеља. У земљи пуној
здухача. Међу сребрним
кристалима.

ОСЛУШКУЈЕ ТЕЛО

На варварском језику. Жудња.
Мрља од сенке. Онај који се
рађа. Пророк. Из згуснуте
иловаче. Речит. Са баршунастим
гласом. Зна. Основно начело
света. Вечни ритам. Отвара
врата. Пије свежу крв. У порозним
лабиринтима. Делфи тону. Муве.
Дан када се расцветава. Моја
пупчаница. Шта да учиним?
Ослушкује тело. Црну муњу
у својим мошницама. Парис без ока.
Блед. Расточен.

ОШАМУЋЕНИ ЈЕЗИК

Обећали сте. Сан. Миротворца.
Мезгру. Успут Молох. Заљубљен.
Нем. Исцеђен свет. Бела светлост.
Такво је ходољубље. Прокуне
своју слободу. Заустави животиње.
Ако сагорим. Седам слепих сфера.
Зрневље. На мутним таласима.
Ако заћутим. Твоја црвена пут.
Прасак планета. У влажном ропцу.
Ошамућени језик. Поједи ме.

ХЛЕБ КОЈИ ЛОМИТЕ

Берите плодове. И. Целивајте се.
Под уљаником. Под лелијом. То је
онај зов. Црвена линија између
живота и смрти. Када се запенуша
крв. Не питам. Избацујем: жезло,
Кербера, седамдесет и седам демона.
И све је ту. Сурови умирник. Бели
океан. Дрхти сломљена покорица
лимфе. Ви сте анђели. У тамном
магnezиту. У змији. На стратишту.
Пресахнуће потоци анадолски. У
ружичасто месо. Зариће се трн.
Ја сам ваша жетва. И ваше вино.
Хлеб који ломите. Иноверјем.

СВИРЕП ЈЕ ТВОЈ ЗАКОН

И поново сам у краљевству том.
Распуклина. Сунце. Тутњи брод.
Искривљује вилице. Глува јупитеровска
ноћ. Свиреп је твој закон. Дивље око.
Под ударом громава. Бризне крв. У
маглу у прах. Из кристалних стабала.
Излећу кукцождери. Проспи семе. Пред
девицом. Пред Ламијом. Из безданица
израња. Језа земна.

СА ТРНОМ У ОКУ

Изађеш чист и светао. Са
Горгонином главом. То је
успаванка. За табуте. За
страваруше. Успут. У језеро
је бациш. Лаје пас из помрчине.
И поноћ и зора. опоменули су те.
На ивици земљоказа. Звер и реч.
Из лимфе ти заумне змије. Са
трном у оку. Мотриш. Срце ствари.

МИРИС ВЕЧЕРЊАЧЕ

Ступице под ногама. Брзаци.
Небо непомично. Врата немају
излаза. Знао си. Стрводер гони.
Речи скитнице. С оне стране
рађања и смрти. Тмурна
таборишта. Гротло хучно. Јек
из худодола. Где смо? У дивљој
зоби. Наги. Ружни. Сунце ишчезава.
Испод мора. Мирис вечерњаче.

ЛАНЦИ ЖДРАЛОВА

Градим брвњачу. Од зелених
муња. Капи кише. Мириса
јагода. *"I, born of flesh
and ghost"*. Моћна љубавнице.
У црном огледалу. Штит и цваст.
Ланци ждралова. Из влажне
светлости. Буде Дантеа. Птичаре.
Револуцију. Цветни прах сагорева.
На твојој кожи. Крхки тучак.
У мојим зубима.

ГНЕЗДО ЗЕБЕ ЗЕЛЕНЕ

ХИМНЕ ПЛЕТЕМ

Из трудног зрња је земник.
Дан пролази. Огњило на језику.
Химне плетем. На границама
царства. Нови народи. Одгурнеш
историју. Олуја и северњача.
Светлост грома. Нема памћења.
Гледајте моје руке. Над гором.
Над лазином. Муве и мрестилишта.
Глазба сфера. Бежећи из Калипоља.
У златни стуб се претвори. Роман
Слаткопевац.

СЕМЕ И ЗАГОНЕТКА

Космички пљускови. Пролисине.
Посвађане са сунцем. Зелене звезде
Антиохије. Поједем дивљи мак.
Двапут препливам море. Озон у
плућима. Мирисна безвременост.
Црна змија из хлеба. Загледам се
у плен. Семе и загонетка. Полеће
планета. Снег на пчелињаку. Наравно.
Речник чаран. Немушта недоумица.

ЖАБЉА ТРАВА

Костур. Ратника безименог.
Видим жеравицу. Отровне
соли. На његовом језику.
Лебди лабар. Из Тамног
вилајета. Лаванда замирише.
Ишчилела виришта. У твојем
дому. Од црвене трске. Свет
непокретан. Говорљиви
снежници. Сваки дан ти.
Свитало злојутро. Жабља
трава. Из уста израсла.

ГНЕЗДО ЗЕБЕ ЗЕЛЕНЕ

Пламичак који пробија таму. Жедна
жеравица. Свет се на елементе
распрсне. Земља. Вода. Ваздух. У
почетку бејаху речи. Можда басме.
Сумрачни суноврати. Где је твоја моћ?
У глади? У огризини? Ни из чега се
ствара. Народ. Звездана потвора.
Обнажени византинизам. Кривом
бескрајног круга. Скровиште и плъусак.
Глас мртвозорника. Негде провири
гротло. Олтар. Љубичица. Постајеш
васељена. Шака пепела. У Росанском
јеванђељу. Гнездо зебе зелене.

ДОЋИТЕ КОТИЉЕ

Светлост твојих слепоочница.
Миристи пасјаче. Стрв и реч.
У заносној врућици. Вртео се
дан. Блудне лазарице. Потоп
и ветрови. Са белих ломача.
Из мрестилишта. Дођите
котиље. У моју кост.
У песму.

ГЛЕДАМ ЈАБУКЕ У ЕДЕНУ

Миришеш на грожђовачу. Првоток
јутарњи. Кавез за матице испарава.
Три начела космогоније. Одбацио си
мудрост. Бога који прашта. Наједном.
У цветишту. Трудно семе. Отпрхне
реченица. Краљица немушта. Из ноћи
скамењене. Леден зов. Стиже нас
олујно коначиште. Крај гроба ти
црноглав лајао. Гледам јабукe у
Едену. Твоја слабост према заблудама.
Змија прогута Еву. Експлозија
девичанства.

ПЛАМТИ ЗЛАТНИ РОГ

Светлост семења. И.
Светлост плодова
плавичастих. Посматраш
шуму. Ларве расцветале.
Зрцали се јаз. Из
сребрног озона. Седам
слова. Обасјава твоје име.
Ромеји. Црни. Са крстовима.
Из ограшја излазе. Ко
мрави развејани. Покрећем
лађе нечујне. Пламти
Златни рог.

НА ГРОМ ЗАМИРИШЕШ

Човека свлада чамалица. Кап росе
на лицу. Геометрија звезда. Подиже
се брод. Клија жуистра пшеница.
Из уста. Из гробова. Саградио си
кућу. Од крви и вешала. Гладни
и жедни ратујемо. Око срца зима.
Пометени путеви. Мапе непоуздане.
Лишће је шуморило. Отровни извори.
Са јесењег брега. Препун плодова.
Нар. На гром замиришеш. захуктала
ђемијо. "Златни канон" из грла
Јована Дамаскина.

У ЗАЧАРАНОЈ ШУМИ

Ископали смо запражено оружје. Из
пескуше. Изгнанство. Недоумица.
Магла густа и тешка. Незнана неман.
Мотри из реченице. Ти си невидљив.
Као глад. Као поганица. У руменом
растињу. У зачараној шуми. Мамни
недођин. Тражили смо те. Од јутра
до повечерја. У зеленом виру. У
исклијалој ражи. Светлуцају лубнице.
Из ока цара Соломона. Из мирисне
муње. Излазиш.

ГОНИШ ЗЛАТНОГ ПАУНА

У бесним вртлозима.
Мртво лишће. Гониш
златног пауна. Преко
ледина. Преко прогалина.
Волшебну утвару. Кап по
кап. Као на танкој
кори воде. Грозница.
Кретање и мировање.
Кућу ти трње покрило.
Антемије из Трала. Жедни
август. Шумно гори град.
Четири кристална минарета.
Аја Софије.

ЗВЕЗДАНА МИСТРИЈА

AT LAST THE SECRET IS OUT

Дисао си опрезно. Ослушкивао
вечност. Цврчке. Вергилија.
Папратница у води. Кушање
љубави. Дечак лебди. Олујна
пустолина. Дроби се камење.
Развенчавање. Додирујеш
сазвежђа. Иглом вадиш метиље.
Цвета овчја јетра. Интроспекција.
At last the secret is out.

ВРЕМЕ ЈЕ БИЛО КИШНО

Кренули су лососи. Уз реке.
Уз матице. С очима од смарагда.
Хитри као муње. Не говори много.
Анђели су црне боје. Са врха
планина. Падају у поноре. Рибе-птице.
Рибе-куће. Мишљах да разоткривам
свет. Време је било кишно. Зрна. Извори.
Сточници на путевима. Рани рођај.

ИЗБЉУВАЋЕШ МЛЕКО МАТЕРИНО

У говорљивом мразу. Блистав
гост. Штенад завијају. Некућник
пред вратима. Из зелене књиге
сукља дим. Гори историја. Модрим
пламеном. Опомињу речи. Песма је
пребијени пас. Чучи на прагу.
Брани дом. Избљуваћеш млеко
материно.

У ПОМРЧИНИ. БОГОВИ. ПРЕТЊЕ

Измили гамад. Измлита. Излети.
Мрколасти гавранови. Сибир. Бубашвабе.
Где су имена ствари? Нежне грабљивице.
Човек што познаје речи. Дах и знак.
У помрчини. Богови. Претње. Њихова
крлетка прогута гривњаша. Приђе
ископаник. Бео као снег. Мишеви му
оглодали сенку.

ТО ЈЕ РАСПУКЛИНА

Пуштен си у свет. Земља
жедна. Бременит раздом.
То је распуклина. Из које
капљу звезде. Путници у
омами. Језик. Хоботница.
Врхунац кушње. За двојника.
За Луцифера. Долази вода
жерава. Ваша заједничка
постеља. Попрскана крвљу.

ПРЕОКРЕТ И МАГНОВЕЊЕ

Шта је песма? Црна рађевина.
Стид и гнев. Звездана Патагонијо.
У смоници беласа раоник. Брушени
језик. Око премрежено. Долази
вода. Плахо. Ненадано. Њено
лице се мења. У јаје. У рибу.
У нама је кључ. Преокрет и
магновење. Страсни расип.

ЗВЕЗДАНА МИСТРИЈА

Како се отвара плод? Демоне
расколни. Примрзне лемеш уз
земљу. Изрони сунце из гробишта.
Погледа кротко у листове. Све је
извор. И пламен. И лед. Твој
беличасти дах. У вечној невиделици
сјаји. Припитомљује нас. Зеленило
букне. Из малог златног ковчега.
Звездана мистрија.

ДА НАЦРТАШ ТРМКУ

Ово више нисам ја. Крик
што одјекује. *Only in the
sense of freedom.* Тамо
проваљује. Црвена бујица.
Стрниште. Ветар кружи.
Кристални анђели. На твоје
челу. Пламичак. Затим сабласни
рибичи. Оптуже те. Одводе.
Да нацрташ трмку. Смртно
болестан. Дечји осмех.
Пасју главу.

ТВОЈИ МОДРИ ЗУБИ

То је моје коначиште.
Крмезна костопиљо.
Утварна перуника. Камен
око врата. Не памтим ти
име. У леденом дажду.
Изнад оштрице ножа. Твоји
модри зуби. Ћутиш. Дивље.
Жеравице жарна.

РЕЧ СИ. СКРИВЕНА

Зорњача. На звонцима. Пред
вратима сваке гробнице.
Погледао сам. Коловрат. Камен.
Калужина. Према истоку. Анђео
порумени. Мужјачком сензуалношћу.
Реч си. Скривена. У дивљим
шумским бобицама. Црн. Зев.

ВИДОВ ДАН

ВИДИЛАЦ АМОС

Из краљевства вечности. Хладне
слепоочнице. Шака пепела. На
позеленелом хуму. Палите жртве
захвалнице. Од хлеба киселога.
Сенке стараца. У котарицама
летњег воћа. Био сам говедар.
И брао сам дудове. У ружичастом.
Ноћном ветру. Усред пешчане
пустиње. Пламти Јерусалим. Не
клањајте се златним јуницама.
Не градите куће. Са тесаним
каменом. У постељи од сувог
лишћа. Спавам. Поља пуна
камилице. Над Мртвим морем.
Провејава снег: Шта сниваш сада
Амосе? Видиоче из Ветиља.

СВЕТИ ВИТ

Има много ушију. Око тебе.
Невиних ствари. Из тескобне тмине.
Онемуштио си. Свети Вите.
На цвету мишјакиње. Анђеоском
светлошћу ослепљени. Црвено
млеко испијају. Ђаволи. Крилати.
У смешку Диоклецијана. Сумпор
и оловне купке. За корење ариша.
Лудило свога сина веже. Глухота
ноћи је неизмерна. Уместо извора.
Пропевао је лед. Пчеле ће нас
отровним нектаром успавати. Побеђујеш
страшнога лава. Нежни дечаче.
Обешен. О дрво за мучење.

ВИД

У језерима северним. У балтичким
маглама. Разглобљује се време.
Устао сам. Сишао са планине. На
почетку лета. Светлост. Рат. И Вид.
Твој дах је румен. Ко цвет дивље
руже. Врховни боже. Старе српске
вере. Миришу секире. Крв. И паљенице.
У рогу. Медовина. Предсказује жетву.

*

Шта има тај жрец. Што бдије
над храмом? Тамнозелено лице?
Звон звезда у грлу? Сједињујући
речи. На рубу помрачења.
Занемели смо. Пред вратима
божанства. Коњско седло. Џиновски
мач. Канија од сребра. Изискриће
пламен из мокрог огњиља. Словенски
ратници. Под небом Световида.

БЕЛИ ВИД

Прелећеш. Седам олујних долина.
Дисањем човечијим. Неокужен.
Ветрови се ватреним мачем. Пресецају.
У глуво доба. Гробне чаротанке.

Бели Вид је на белом коњу.
Окупан крвљу. И светлошћу.
Из мезијских шума. Из провала.
Гоничи са новим језицима.
(У црној одори).
Лове. Четвороглавог бога.

ТРАВА ВИДОВА

Убери траву видову. Врти се
понор. У нама. Море немерљиво.
Виде. Виде. Тако ми соли и
хлеба. Земље и неба. Тајно
жрвњаш речи. Огњем међ зубима.
Тамничар звецка кључем.
Укрштени су светови. Лаку ноћ
Сербљи. Демон вам под узглављем.
Спава. Падају звезде липањске.
Ноћас. Не спомињите. Мртве.

*

Златни даждови. Врело у
планини. Разоружан је Бог.
Народ и језик су омама.
У воду бацих. Видовчицу.
"Што очима видео, то
рукама створио".
Окренух се ка сунцу.
Умивен.
Сузом.
Изворском.

*

Будним оком. Мало пред
праскозорје. Небеског меда.
Попиј. Земљотреси су знак.
Дивова. Љубави у свему.
Потом. Пшенично семе. Изнеси.
На сунце. Оно препознаје.
Ветрове туђинске. Зауставиће
пожар. Мразну росу на лемешима.
Капи крви. Са лица.
Ницаће ти. Дворци белице.
Догодине.

ВИДОВ ДАН

Пчелињи бруј. Гозбених почасница.
Изнад метоха. Изнад себарских
лубњача. Мирис кише. И косова.
Заустављена је ноћ. Благословом
и вином. Слепило и раздом.
Жилиште проклетија. Пророк Амос.
Са два миленијума. И још два
столећа. У неутрнулом оку. Седи
крај славске софре. Слуша мелемну
молитву. Кнеза. Новог Израиља.

*

Битке никада нису изгубљене.
Ни на црном пољу. Ни у запретаном
срцу. Али тога дана. Не игра се
и не пева. Кукавица престаје
да кука. За мртвим јунацима.
Ослушкуј. Још увек кроз мркину.
Удар мача о мач. Тутањ копита.
У земљи. У ваздуху. Пуне су вучије
јаме. Наших глава. Одрезана језика.
На Видов дан. У глуво доба ноћи.
Све реке. На Косову. За трен.
У крв претворене.

Потеку.

СВЕТИ РАТНИЦИ

МУСИЋ СТЕФАН

„На мени је останула клетва“
Народна песма

Ту нема двоумице. Зебње.
Разгађања. Узлећу голубови.
Из јасновидих снова. Камен си
тајац. Тврда реч. И вера.
Бутрасто лице. Дечачки надурено.
Из Данице на истоку. Из
зајагреног месеца. Знаци пакла.
Потеци. Смрћу. Да узбијеш
клетву. Време је друмовати.
На Ситницу. Мутну и поводну.
На рочиште. Звездама и Кнезу.

ЖДРАЛИН

Високо међ звездама.
Дубоко. У земљи. Мртва су
наша тела. Прах будућности.
Али језик. Не може бити.
Утамничен. На дну бајке.
Чаровит. Ждралин спава.
Осмог дана. Пусти га у
планину. „Ко пјешице узиде
нека се на коња врже“.
Из његових копита. Као
препелица. Узлетеће. Песма.

СВЕТИ РАТНИЦИ

Пре но што освоји. Зима.
И тамнило. Пламте царства.
Зеленим пламеном. Пород
аспиде и гује. По крајинама
српским. Горопад художника.
Крв узаврла. Низ црницу
тече. Витезови. У златним
окопима. Ко гора на
ветру. Смањује се дан. Гром
из самострела. Секире севају.
Свети ратници.
На војишту.

САМОДРЕЖА

Пчеле и липе. Над Лабом. Над
Ситницом. Крај Самодреже
Оружје одложено. Бруј омамљених
звона. Из бездна израња.
Скинули су калпаке. И ушли
у цркву. Из таме. Из тамјана.
Капи мира. Капи светлости.
У средини. Према олтару.
Бели анђео. Са круном на глави.
Хлеб и вино. За царство.
Небеско.

ВУК БРАНКОВИЋ

Безглави коњаници. Тмуша
непрегледна. Злогуке јејине.
На нашим траговима.
У паклу. У поамаи.
Прска. Кост. И крв.
Отпадник ти седи. Уз колено
Господине. Србљем и Подунављу.
Мрколики гаврани.
Из срца му. Излећу.
Копају наше очи.
За трпезу. Ђавољу.

ОБИЛИЋ

Ишао си низ поље. Главу
одрубљену. Носио. Под мишком.
Устали смо. Са окрвављене
земље. Занемели. Урок
да те не стигне.
Обил витез. Од мајке обиле.
Са копљем. Окренутим.
Према звездама.
Улази. У песму.

*

Шта је историја? Шта
љубичаста репатица. Небо
што полови? Скаске. Скаске.
Из запењених речи.
Лутајуће молитве.
За тренутак. Заустављамо
пакленике. Вилинско млеко
са усана ти тече. Вечна
загонетка. Илдерим. Пред
стаништем дивине.
Светли твоја рука.
У сребро. Окована.

ЈЕФИМИЈИНА ИКОНА

ДРЕВО ЖИВОТОДАВНО

Од крста
 Са Голготе
Испраних рана
 Распетога
Светли
 Часни крст
Са словенским знамењима
Сунчевим дахом
 Помешано
Древо животодавно

СКАЗАНИЈЕ О ПИСМЕНИМА

Зашто падају репатице. Из
видљивог у невидљиви свет.
Небомнице. Ко плодови. Горки.
У тамним келијама. У муклини.
Сањају иноци. Хрушта и огњеве.
На ретком папирусу. Сказаније
о писменима. У језику високом
и тесном. И тако непрестано.
Сумња и молитве. Усови и темelj.
Тражећи. Проходне правописе.
Иза штављених зечијих кожа. Иза
црнила. Утварни преписивачи.
Очи им видовите. Звездани
брзописи.

КРСНА СЛАВА

После гладних година. Робљења.
Сеоба. И помора. Док на
верометини стојимо. Језика.
Још незапретана. „Дворба и
угодба богу“. Колач. Кољиво.
Свећа. Тамјан. И вино. Затвори
очи. За трен. Над безданицама
прошлим. Ослухни гласове звезда.
Добро јутро. Светлости. Кап
извора. Зрно љубави. Зрно земље.
“Част о благом дану“.

ЈЕФИМИЈИНА ИКОНА

Као летње јутро
Срце се отворило

Од нашег ока светлије
Од наших костију чвршће
На малој сребрној икони
Искре
 Урезане речи

Твоја брига
За разлучење душе
 Јефимијо
Матерњом сузом
 Побеђена

РОМИЛ ПУСТИЊОЖИТЕЉ

А се сут греси моји.
Господи. Зов звезда. И
зов тела. Смотреније
васељене. У тмастим.
И вапајним временима.
Писмо цвета. Речи
жеравичне. Покрај врлетних
гора. Подвижници. И
исихасти. Ромил Пустиньожитељ.
Уста запечатаних. Сновидни.
Усамљеник. У цветовима
трњина. У оку белоушке.
Бол. И. Вечна светлост.

ЋЕЛЕ-КУЛЕ

ЋЕЛЕ-КУЛЕ

Из жбуке. Из камена. Светле
лобање. Са оком свевидећим.
Траг звездане жеравице.
Страшно се племе. Из бездна.
Помала. Ресавци процветали.
Кроз златна уста липе. Дишу.
Нишава плави поља. Пауци
град премрежују. Двадесет и
пет гроша. За одсечену главу.
Крај је пролећа. Црвена
мећава. Зидају мртви мајстори.
Кулу. На небесима.

*

Хуршид-паше. Из Јасеновца.
Са црним ножем. Међ зубима.
Мржњом и крвљу. Окупани.
Над личким голубњачама.
Над херцеговачким Коритима.
Излазе трупла. Из јама.
Из клачина. Кости нам.
На Косову. Премећу потајнице.
У рушном срцу. Мукло тули.
Хроми горски вук.

ВЕТРОВИ СА ЧЕГРА

Нема угарница. Без наших
костију. Посејаних. Зелен је
месец. Врти се звездани
круг. Ламартин спава. О
Ћеле-кулу наслоњен. С руком
на грудима. У сну му Париз.
Омамна Нотр Дам. Из
балканске мрклине. Куга.
И присојкиња. Вреба. Над
цариградским друмом. У
висинама. Крваву главу.
Стевана Синђелића. Ветрови
са Чегра. Носе.

КОЈЕКУДЕ СРБИЈО

Сваког нам дана. Крваво
Сунце изгрева. Месец га
замрачио. Из зеленог
огња. Мразна гуја. Сикће.
Крај шуме чаровите. На
њиви. Тек узораној. Црни
Ђорђе спава. Са ножем.
Међ зубима.

Којекуде Србијо. Кроз ране.
И крв. Остварујеш снове.
Гром те породило. Кубуре
омладиле. Заљуљали смо
Царевину. Мирис смрти
нас буди. Јутарња светлост.
У очима. Слобода обдањује.

СРПСКЕ ЗЕМЉЕ

Сунчани језик. Из древног
корена извире. Твоја сен.
Рајско дрво живота. Излетео сам
из златне колевке. „Срце је
безумниково као врч разбијен.“
Умири грозницу. У телу.
Буди светиљка. Бели облак. У
срцу Проклетија. Лелујају
Високи Дечани. У спрженим
очима краља. Прикрио се дан.
Источно. Јужно. На небесима.
Светле српске земље.

ВРЕМЕ ЈЕ

Имаш хиљаду живота.
Плава крстачо. Шумадије.
Стеже лед. Бљује Луцифер.
Своју немоћну мржњу.
Ја сам коњиц твој. Блед
и ломан. Копита не
додирују смоницу. Црвено
иње у ноздрвама. Време је.
Брадвари оштре секире.
Над танким језицима.
Сеновитих народа.

ВРАЧАР

ТАШМАЈДАН

На твоје камену. Спава. Стари град.
Таш. Мајдане. Из таме. Муња блисне.
Стамбол-капија. Црна ружа. У срцу
Васе Чарапића. Занемиш. Бела лелијо.
Липе у студеном. Замирише султанов
хатишериф. У ноздрвама Срба. Слобода
и крв. Стотинила се гробља. У твоје
оку. Топли се таин пече. Зелено
табориште. Отровница на језику. Гроб
нероткиње. У дечјим сновима.
Голубало се сунце. Последња српска
шансо. Свети Марко на коњу. Са мачем
у зубима. Своју цркву прелеће.

БАНОВО БРДО

Плава звезда. На голом брду. С трешњама
и виноградима. Велика сенка. Јатовог боинга.
Слеће у Саву. Чеднију од јутарњице.
Расањује се град. У праскозорје. Пожари
купињака. Матија Бан. Међу својим драмама.
Спокојно спава. Крај готских прозора. Миришу.
Ада и клен. Плесан и голубаче. Не пролази
ноћ. Из црвоточних кочија. Пожешком.
„Мејрима или Бошњаци“. „Јан Хус“ и „Кнез
Никола Зрињски“. Узалуд буде. Уснулог.
„Српског Шекспира“.

БУЛБУЛДЕР

У Крфској. У Чегарској. Дечаци.
Са дроздом на уснама. Лове северњачу.
Из тамног језика. Капље. Невидљиви
мед. Загледам се у грм. Белоушка
засветлуца. Подземни извори. Као
жеравица полеће липањ. Са сивог
макадама. Из вртова. Омамљен. Осваја
Рузвелтову. Гробље замирише. Ти си
ветроказ. Окружен плавим мушицама.
Већ је дан. Рашириш своја мокра крила.
У славујевој долини.

ДОРЋОЛ

Место где се спајају четири пута.
Зелена звер. Штит цара Душана.
Звезда Давидова. *Dortyol*. Отровни
анадолски крин. У грудима Београда.
Спотичући се. Дубровачком. Силази
робусни Срђ. Браћа Барух. Пију.
Плави. Аријевски. Снег. Са Шварцвалда.
Зереком. У дубоким баштама. Мула Јусуф.
И Карађорђе потежу тешке речи. Као
куршуме. Сикће Александар Виртембершки.
Срушен је Принчев двор. Са расцветаних
шљива. Облаци пчела. Златни лептири.
Падају на град. Из дубоког сна.
Буди се Црна шума. Срби и Јевреји.
Поклани и спаљени. Милошћу Јехове.
Дивљом мржњом. Из Јасеновца.
Из Матхаузена. Плове небом. Изнад
Небојше куле. Као птице селице. Плове
Савом и Дунавом. У олујно. Црно море.

ВРАЧАР

Мирис огња и смонице. Звезде се
митаре. У очима Светог. Благдан
и љубичице. 27. априла 1594.
Устајем костобољан. Костретна
знамења. Сенке мртвих. У зеленој
чаури. Милешева. Худоба и лудило.
На пољу Врачарском. У вилицама
сам вука. Пев из перунике. Безнад.
Горе сењаци. Твоје злохотне руке
Синан пашо. „Слово славе Сави“.
Пламен плете.

РЕЧИ СУ ПРОЗРАЧНЕ КАТЕДРАЛЕ

БРИТКИ РЕЗ СВЕТЛОСТИ

У зачараном кругу. Трчиш
неуморан. Таласи. Таласи.
Речник крај мравињака. Живот
је то. Као рана гнојна. Уснула
историја. Пљувачка Зорњаче.
Овде сам неверо. Између два
почетка. Растављен на делове.
Њива неузорана. Жуд за немогућим.
У болном сновиђењу. Утрг крви.
Узми моје око. И моју кост. Језик
успаничени. Бритки рез светлости.
Из њих исијава.

И ХОМЕР

Они који су дуго. Под земљом.
Нестрпљиво чекају. Наше сенке.
Обајници и јасновици. Пометени
песмом. Шта тражи човек.
У слеђеном ваздуху. Зажарених
образа. С медном кошницом.
На леђима. Љубавник плавог
ветра. Пламињам у измаглици.
И Хомер је скидао хексаметре.
Са мојих усана.

РЕЧИ СУ ПРОЗРАЧНЕ КАТЕДРАЛЕ

Страх од љубави. Страх од
смрти. Замке ноћи. Сазвежђа
ишчезавају. У капљицама кише.
Таложe се векови. Сунчеви
брзописи. Али ти знаш. Муку
рађања. Са дна језика. Ђавољу
круну песме. Визију горолома.
У лимфи. У жлездама. Небеске
немани. На нашим траговима.
Глогов колац у срцу. Речи су
прозрачне катедрале. У твојим
сновима. Кључеви. Што отварају
свет. Иза купинове вреже. Иза
гримизних гробова. Историје.

ГОЛЕМ

Ја сам светлост. Звездана
огризина. Глад без мере.
Сиктаво семе. У мошницама.
Теку речи. Из крви прогрушале.
Непознат. Рађа се свет. Злато
извире. Из наших костију.
Опаки снови. Пред свануће.
Мелемни плач. Новорођенчета.
Земља нам гори. Под ногама.
Тужан си. Као зима.
У напуштеном храму.
Ту. На домаку. Наших очију.
Рида. Грозни Голем.

У РАСЦВАЛОЈ КРУНИЦИ НОЋУРКА

Празан лист хартије. На столу
чаша. Купиново вино. Снег
нам се. Са обрва топи. Тајним
богазама. Пристижу звездари.
Ти одгонеташ. Змијску
кошуљицу. На дан Страшног суда.
Небеске безбожнике. Мој усуд
лети земљом. Водом тече. Најављује
ново доба. У расцвалој круници.
Ноћурка. У оку. Распомамљеног
Прометеја.

САЊАМ

Гоне ме. Дан и ноћ.
Крмчија небеска. Замак
под месечином. Омађијан
спава. Вучји урлик.
Затвара тешка врата.
Искрчили су шуме. Трибали.
Златним мачевима. Сањам.
Плави бездан. Испод љутог
Бога. На обалама Фисона.
Подивљалог.

А ГЛАС ТВОЈ

Између речи и муклине.
Осване дан. Биљурна зора
на грудима. Земља се буди.
Omnia mutantur. Nihil interit.
Да ли је човек господар
језика. Олујне стазе. Жарни
свемир у грлу. Моја крв.
Узаврла. Осваја виситоре.
А глас твој. Гороломан.
Као хука многих вода.
Одјекује.

ПЛАМЕНО ПИСМО

Искушаваш ли моћ певања.
Језиком у језику. Врти се
свемир у нама. Непоткупљиви
бездан бића. Из жарне несанице.
На мом се длану. Кресница
распрскава. Вечно у постојању.
Творци хлеба. Творци ратова.
Миришем сенку ствари.
Ноздрвом анђела. Искре трудне
речи. Одједном пробуђене.
Пламено писмо. Заумне
реченице.

ДУГ ЈЕ ПУТ

Певачи елeгија. Окружују ме.
Чулна прозrачност ствари.
Невидљиви светови. Унаоколо.
Звон коралних гребена. На рубу.
Јаловог океана. Шта је заправо
песник. Олујна пустилина.
Побеснели пенис. У запаљеној
ружи. Брeмe васионе. Упознај
тајновито безгласје. У
замраченој клети. Огледало
смрти. Огледало љубави. Дуг је
пут. До Маслинове горе.

ПО НЕБЕСКОМ ПРОЛОМУ

Губи се ноћ. Пред бледом
разданицом. Гледам град.
Из таме израња. Као змија
у замци. Фебруарска
краљица. Знак и слика. У
леденом грчу. Сребрни кров
храма. Твоје слутње.
Смрзнуте. У ваздуху. Расте
сива светлост. Долазе гатари.
Руку опогањених. Псалам
и гусеница. Ветар глође
стабла. По небеском пролому.
Речи развејане.

ОДАКЛЕ ДОЛАЗИШ

Затражио си благослов. Кротку
реч. Пред јутро. Између сунца
и мркине. Трепери дах
самртника. Чудна је ноћ. Без
тебе. Чујем тигра. Стабло.
Балегаре. Ледени глас песника.
Октобарске револуције. Све је
мена. Бели сумрак. Мразна крв.
Неспокојство. Одакле долазиш.
Зловољни Орфеју. Горе
пристаништа. Поља зреле ражи.
У твојим шакама. Копни.
Лањски снег.

РАСТАЧЕ СЕ ПЛАНЕТА

Као преслица. У дечијој
руци. Извија се. И дрхти.
Пламен воштанице. Желим
да будем земља. Траг
неизбрисиви. Ти што
васељеном владаш. Очију
ослепљених. Чујеш ли како
клија семење. У мојој утроби.
Прска небо. Над главом.
Растаче се планета.
Мртви из гробова устају.
Бежите подли обајници.
Са нашег обзорја.

ПАЖЉИВО ПОСЕЈ

Мразовито је. На ђавољој
стази. Луцифер модрих
зуба. Ждере своју децу.
Бес узбурканог океана.
Враћам се извору. Родној
речи. Изгладнели љиљци.
Освајају дан. Пажљиво
посеј. Зрна јечма. И
земљу изграбуљај. Нема
кључа за вечност.
Затворио сам уморне очи.
Лице анђела. Исцртавам.

БУДЕ СЕ ОБАЈНИЦИ

У горском оку. Сломио се дан.
Тихо је. Дисање кртице. Из
тамнила. Ја сам сребрна
месечева кугла. На избораној
кожи храста. Порозна брана
језика ошамућеног. Растрчи се
горо. Помешај своје потоке.
Кременом ватру заискри.
Имаш сунце на длану.
Грозничаво. Жедно. Буде се
обајници. С пеном на уснама.
Заумни говор. Зачараће
свет.

ТО НИЈЕ СНОВИЋЕЊЕ

Мера речи. Граница
краљевства. Бити земља.
Тек поорана. Жалфија у
пољу. Слепи ровац. Месецом
опијен. Храм лебди. На
обзорју. Рана је зацељена.
Сећам се гласа човека.
Господара свемира. То није
сновићење. Сред столетне
шуме. Коју секира није
дотакла. Стојиш крај
извора. Чекајући.
Тренутак песме.

МОНОЛОГ

Пробудили смо се. У поноћ.
Под црним дудом. Пожудом
раздиране. Вештице мађијају.
Светлост је у теби. Слово
божије. Звездани одсеви.
Зов историје. Заслепљен.
Ћутим. Љубављу опијен.
Песник. Истраживач. Ружичасте
планине. Рекао си Содома.
Дивио се усовима. У тмолој тами.
Мразни монолог.

ДЕВОЈКЕ ОД СМРТИ НЕВИНИЈЕ

Попећемо се стрмом стазом.
Што кривуда. Пред раскршће
звездано. Крвоток океана.
У срцу. Студен децембарска.
Харонов чун. Под ногама.
Отварају се врата пакла.
Кандило жежеш. У невиду.
Дише језна ноћ. Девојке од
смрти невиније. Мукле
небеснице. Преко црних
степеника. Напуштају дом.

РИТАМ ПЕСМЕ

Не могу рећи. Гробље. Глад.
Голубица. Ни зелени камен.
Ни извора шум. Настаје
тмуша. Пловидба преживелих.
Острва. Острва. Са отвореним
ранама. Речи попут глечера.
Пламти моје тело. Лобања
узаврла. Ударац језика.
О земљу. Ритам песме.

У НЕВИДУ

Да ли је то оркан. У Пандориној
кутији. Рађање васељене.
У овој пустари. Паралелни
светови. Реч која своје значење
поништи. Узалуд је вера
наша. Смртни се жалац ближи.
Спавај стиснутих усана.
Као у зипци. Отварају се
гвоздена врата. Стрепња нас
удваја. Бели се колац. У невиду.
Врх богомоље.

ОТРОВ

Будим се у пшеничњаку.
Животодајна зора. Расипају се.
Цветне капи сунца. Боже
који си ме даровао. Покажи
своје лице. Космичко јаје.
Звезданог лабуда. Ослушкујем ти
глас. У магленој роси. Вулкани
и водоскоци. Смарагдна свежина
зденца. Не заборави. Да постоји.
Слепа земља. Царство невидљиво.
Жал и светогрђе. На врху
Олимпа. Смушени врачари.
Отров који пламти. На моме
језику.

СТОЛЕЋЕ

Сан о неспутаној слободи.
Озарена лица. Варљиви свет
фантома. Док једеш своју
децу. Столеће затамњено.
Хладни злодуси. Из очију ти
вире. Болна недоумица.
Бикови гвозденим папцима
газе. Пламеним дахом спаљују.
Где је рај комунизма. У
сибирским вртovima. У
притворној идеологији. Кржаве
људске сузе. Смрад устајалих
ружа. У стакленику.

НЕЗНАНЧЕ ЗЛАТОУСТИ

Посматрам свет. Невен
крај прозора. Златну кап
васељене. Пљускове изненадне.
Све је привид. Божанско
дрво. Јастреб у планини.
Змија чуваркућа. Ивицом
сновиђења. Замкама
невидљивим. Лове нас ђаволи.
Мериоци збиље. Тамо где
склапаш очи. Незнанче
златоусту. Гонимо инороднике.
Комадамо песму.

ЛАКУ НОЋ

У васељенском зеву.
Сребрна слуз језика.
Пинија над провалијом.
Ноћни лептир у грлу.
Лаку ноћ смрти.
Непоткупљива невесто
Што нас чекаш. Лакома.
И смерна.

СВЕТЛОСТ ПЕСМЕ

сунчева чаролија
 анђео на коленима
чији сам заточник
у сеновитој омами
 речи неизговорљиве
видиш ли у сну
 гнездо грома
 девицу распомамљену
семе моје расипно
 тражи чедну земљу

ватра се шири
 под кожом
белина небеска
спавам у понорници
 звездама окупан
крилата змија
 на језику
светлост песме

ЗАВЕРЕНИЦИ

Прими свету ватру. Клицу.
Врутка девичанског. Као дар
обзорја. Јутарњу кап меда.
Са других светова. Препелица
нас прати. Закони о одржању
енергије. Неразумљиве речи.
На твојим уснама. Дивљи
језик. Стишани крици. Грома.
Исполински песници су они.
Што не пристају. На пепео.
Завереници заумља. Жар им се.
Под челом. Распаљује.

ЗВЕЗДОВЕЧНИК

Трчиш обалом. Запењеног
океана. Наднебесно летиш.
Гоњен злим ветровима.
Преко лица пустиње. Најзад
стиже дан. С белом рибом.
У оку. С колевком од злата.
Све ти верујем. Спајаш небо.
И земљу. Високо горе. Седам
модрих сунаца. Мразни
глечери. Планетарни капилари.
Месец се истањио. Звездовечник
усамљен.

ЗЛАТНА ИСКРА

Кренуо си. Да осветлиш
свет. Врх брезе. Покрио те
лишћем. У урни звезданој.
У прозрачном ваздуху.
Светковина неба. Опоро
време. Жеђ се распламсава.
Језди јелену мој. Чекам те.
Неспокојно. Зеница раширених.
На рубу речи. Предели
закључани. Шум воде у
вртачама. Златна искра
светлости. Са чела ти
зрачи.

ПЕСНИК

Смоква на камену. Кртица
и љубичица. Дах новорођеног.
У твојим грудима. Свежина
разданућа. Они. Који су носили.
Венце од зимског цвећа. Сад
клече. На трговима. Опаки
стршљенови. Из уста им излећу.
Песник окреће свет. Око малог
прста. У молитвеном надахнућу.
Невин. Као Бог.

ПЛАВИ ВЕТАР

О НЕИЗРЕЦИВА МАИНО

Гримизно крило ноћи. На твоје
лицу. Котарице пуне. Зелених
плодова. Одлазим. Без речи.
Месец грозничав. Ко подивљали
баштенски пуж. Земљу
раскопава. О неизрецива маино.
Горе и воде. Стабла освештана.
Гледам. Небеску ковачницу.
Пробудила се зора. Из пламена
различка. Твоје око израња.

У ЈУТАРЊЕМ ЗАНОСУ

Усови се мешају. Са земљом.
Тело расточено. Испарава.
Где су друмови. Где путокази.
Што рађају громове. И народе
небеске. Иста је бескрајност.
Једног и бића. Рекао је
Парменид. У јутарњем заносу.
Шумске звери. И шумски
извори. Корен и светлост. Из
немуште колевке говора.
Хранљиво зрневље сумње.

ЦРНБОГ

Изабрао си колевку. Немир
међу сазвежђима. Реско
ждрело ноћи. Под благословом.
Неког другог сунца. Сањаш.
Белину папира. Песме
прождрљиве. Све је језик.
Сенка. Покрет. Крик.
Куршум-речи. Црнбог се
порађа. На кобилици.
Брода планетарног.

ТИ СИ ВЕКОВИТ

Мало плаво сунце. Ноћу се
препире. С мртвим песницима.
Из зуба. Звезда сева. Гавран
на прозору. Весник је невоље.
Злодух у потаји. Кажем ружа.
У погубном тренутку. Лепотом
заслепљен. Низ лице. Бледог
свеца. Кап зеленкасте крви.
Чемерно предсказање. Ти си
вековит. Горди псалмопевче.
Жудњу са речима. Венчаваш.

ПРЕПОЗНАЈ СЕ

Сунчев сјај. Прежалио сам Икара.
Глагољивог. Под мојим ногама
рајске степенице. Укрштени су
светови. На прагу поноћи.
Слутиш додир грома. Ножеве
крвожедне. Бродови су на видику.
Звездане реченице. Препознај се.
У прочитаном знаку. У зрну
грозда. У ноћном лептиру.
Земљу крвљу натопи. Запалио се
океан. Моћ Луцифера. У твојим
очима. Језни зев. Понорнице.

ДРЕМЉИВ ПОСКОК

Златна си грудва. У жарној
котларници. Милорек мистерије.
Препелица и светлост. Нагон
неукротиви. Вадим живу ватру.
Из камена. Из притке. Са твојих
усана. Чежњив оркан. Дува.
Ружни свете. Злогука будућности.
Котрљају се главе. Господара
душа. Ја сам бродоломник.
Нежно чудовиште. Дремљив
поскок. Са црним зубима.

ОВИДИЈЕ

Скривен. У месечевом знаку.
У изгубљеном краљевству.
Утварно коначиште. Леден
ветар дува. Из срдитог
космоса. Жиг светлости.
Експлозија Сунца. Као хрушт.
У лобањи. Очајни вапај
Овидија из Тома. Мирис брескви.
У ноздрвама. Одблесак Црног
мора. Његова жучљива суза.
Натапа гетску земљу. Из
слогова. Мртвог језика. Горка
Tristia. Васкрсава.

* * *

Ка сунцу. Ка рођају. Са мачем.
Од зеленог злата. Сећаш ли се.
Помрачења. И изненадне зиме.
Тамо. У безданима. Окованим
тмушом. Гргољила је несаница.
Таласи у снежнику. Твоја кишна
душа. Побегла из раја. Бичевана
језиком. Нежношћу осенчена.
Чули смо грмљавину. Зов земље
ветровите. Ти си мој пакао.
Мој пут у непостојање. Горка
јабука. У слеђеном грлу.

ЖЕДАН КЛЕЧИМ

Пријатељице моја. Слеђеног осмеха.
Где су песме наше. Црвени жишци.
Из распаљене ватре. Мука речи.
И мука тела. У грозници. Сливају се
бујице. Према југу. Према северу.
Погрешни земљокази. Свемирско
хододарје. Жедан клечим. Над росом.
Над каменом. У свету помереном.
Опака вучја крда. Навиру из
тмине. Крвавим губицама. Глођу моју
сенку. Ти седиш. У заборављеној
земљи. На заборављеном језику.
Хладан пепео. Мешаш.

БИСТАР КАО МУЊА

Опустело је царство.
Незнане су стазе. Том
несмирнику. Са друге
планете. Нек буде срећан.
У Пандорином крилу. Он
који све уништава. Нек пева.
Нек оснажи језиком.
Утихнули пламен. Земља је
родница. Из које истрчава.
Бистар као муња. У Божијем
оку.

* * *

С оне стране поноћи. Глад
неутажива. Ти си гласник
небески. Харфа васељене.
Игра и лутање. Бездани зев
у нама. Очекуј хладну зиму.
Звон модрог челика. У месу.
Ја сам стена. Ветрушка
с виситора. Изворе
обесветисмо. Кћери
Јерусалимске. Зелене јабуке.
Падају нам у крило. Наш
пакао су речи. Из жлезда.
Излучене.

РАСТЕ ТИ ДРВО

Слепи мишеви. Вече октобарско.
Ледени грч. Растакање снова.
Нигде те нема. У киши. У
куршуму. У жлезди. Зараженој.
Да ли си сенка. Врач невидљиви.
Безумљем опасан. Отварају се.
Црна врата. Излазе утваре. Из
својих потаја. Модрог лица.
Очију затрављених. Расте ти дрво.
На трудном језику. Крошњом.
Гризе звезде.

РАЗВЕНЧАВАЊЕ

Непостојеће границе.
Заборављене земље. Скрајнути
међаши. На туђој су страни.
Прихватили смо нова знамења.
Змијин свлак. И затрављене
стазе. Махнити доушници.
Ножеве зарђале. У срца забадају.
Моје су речи. Црни камен. У грлу.
Осећаш ли. Горких година.
Развенчавање.

ГЛАС

Откривам твоје лице. Реч одзвања.
У затамњеном простору. Бол и
срџба. Порушени мостови. Мука
путовања. Из чаровитих честара.
Историје. Надиру хорде Џингис-кана.
Ситни. Жути мрави. У тишини.
Гризу трбух. Планете. Ватра пламса.
У мојим костима. Заборављени
говор. Ти си глас. Из мрклине.
Црвени крин. У уху. Божанског
провиђења.

ПЛАВИ ВЕТАР

Ко ће одгонетати. Говор заумни.
Бруј звона већ одјекује. Тамнило
олује. Жар твог ока. На цвету
различка. Ћук нас буди. У
праскозорје. Више не препознајем
свет. Пuteви никуд не воде.
„Видиш ли шта се збива у дрвећу?
Плаво и ветар, плави ветар.“
Узвикнула је Нађа. Немоћни Бретон.
Међ успаниченим речима. Као
делфин. Под ледом. У одсуству.
Сваке контроле разума. Посматра
обрисе сунца. Све сам измислио.
Све сам порекао. „Кроз глогово
грање“. Муња. Сан. И озарење.

НОЋАС. САЊАО САМ

Игра планета. Ватрени водопади.
Из црвене булке. Воња. Страшни
суд. Векови вере. Размичу се.
Христолики заумници. Трче ка
Голготи. Ноћас. Сањао сам.
Вилину планину. Градове
потопљене. Пропаст Запада.
Бик ми стоји. Над главом. Очи
му закрвављене. Бога не познаје.
Клетву. Пламен. Песму. Лиже
зорњачу. Мокри по небесима.
Риче. Крављи космос.

АРГОНАУТИ

Знао је све. О тој сабласној
земљи. Пас са угашеном
зубљом у чељустима. Чудесан
привид света. Опијен јаловошћу.
Такав је пут. Ишчезлих
Цивилизација. И деца. Која се
не роде. Имају нож. Под језиком.
Опчинио си ме. Блаженим
лудилом. Црно море. Златно
руно. Под мишком. Пада ноћ.
Мртви Аргонаути. На обзорју.

ЧУЈЕШ ЛИ ЗВОН ГОВОРА

Док бели град спава. У пакленој
колевци. Крилата бића у твојим
сновима. Слепи миш. На стропу
љубичастом. Главо моја.
Обремењена огњем. Чујеш ли
звон говора. У роси. У пелуду.
То су закони небески. Грч и вера.
Пољупци предјутарњи. Вражји
анђели. Падају нам у крило.
Злокобни јасновици.

КРУГ

Ослушни откуцаје срца. Прошлих
векова. Понорну вртоглавицу.
Тамно сновиђење. Пегаз у кочијама.
Са гривом побелелом. Рже нам
пред вратима. Не слуша глас
господара. Из ноздрва му цветови.
Од зелене пене. У оку земља безљуда.
Ухватио сам га. У теснацу.
Унезвереног. И сасушених крила.
Кржаве бразде бича. На његовом
телу. Зуби мајке Горгоне.
Затвориле су круг.

* * *

Кажем. И јесам.
Жарна муња. Језика.
Јеловник историје.
Дивљи пролом.
Што потврђује.
Песму. И. Постојање.
Реч. Случајна.

ПРОЛАЗИ ДАН

Док стављаш шаку. На
светлост. Детињство.
Црна бубашваба. На зиду.
Кућа страха. У. Пејзажу
чуда. Залудна је одбрана.
Дивљач си. Златна мета.
У ловчевом оку. Пролази
дан. Крик препелице.
У сутону. Под звезданим
сводом.

ПОМАМА И ПРАХ

Нек те обгрли освит. Својим
мирисним телом. Узаврли
кладенци. Крик новорођеног.
Певаш. На језику незнаном.
Уморни Аполоне. Тамо где те
нема. Жудња је рана. Отворена.
Помама и прах. Како протиче
ноћ. Неволњи љубавниче.
Дрхте речи. У твојем горком
грлу. Рука над папиром.
Још једна. Света пошаст.

КО СИ ТИ

Под космичким пљусковима.
Двери сунчеве. Затворене.
Дан утихнуо. Гасне златни
сјај. Ко си ти. Незнанче. У
зеленом дворцу. Грозничав и
срдит. Продавац лажних
драгуља. Ловокрадица. Из
сибирских тајги. Утркују се
ветрови. Снег на нашим
рукама. Нема више љубави.
Дрхти суза. Свемирна. У
прозеблом оку.

СТРАХ И СЛУТЊА

Догоревају градови. Свемир заточен.
У ораховој љусци. Док те пожудно
свлачим. Из ока твога. Пламни
знамен. Жедник над извором. Нем.
Усамљен. Чопор звери. У њему.
Крваву утробу преврће. Живо месо.
Кида. Уснио сам сан. Душу венчаваш.
С ветровима. Црн. Го. Камен у руци.
Безнадно лутамо. Пустолином.
Страх и слутња.

ПРЕД НЕВРЕМЕ

У почетку беше реч. И расцвала
земља. Сласна јагода. Међ зубима.
Дуги су путеви. Утроба жарна
од жеђи. Сенка нас црна прати.
Сизиф. Син Еолов. Најлукавији
међу смртницима. Откинуо си
руку. Побеснелом фауну. Његово
златно око. Сад сузи. У тами.
Певају водоскоци. Зов кише. Зов
дроздова. Ја сам лисица. Злокобница
васељене. Пред невреме. На кожи.
Помодрелој. Исписујем песме.

ГЛАДНЕ МЕ УТВАРЕ...

Шта си ти. Усов успаничени.
Сенка јаловог Прометеја. Белина
што раздире. Нежни очни
живац. Ево руке. Пуне росе. И
буба. Из зеленог безмерја. Моје
тело је песма. Сев језика. Из
змије у процепу. Експлозија
рођења. Гладне ме утваре прате.
Са нежним сјајем. У оку. Диже се
пламен. И пада по речима. Као
сребрн прах. Као несаница.

БАСМЕ

Поноћ у теби. Слап крви.
Подрхтава. Отварају се
ране. Привиђења. Крхке
свирале вечности. У млеку
месечине. Шака сам пепела.
Пред слепим зидом. Стојиш.
Чувар сопствене сенке.
Скривеном стазом језика.
Прозује речи. Басме. Блескови
бездана. Зидају. Звездану
катедралу.

* * *

Зелени зрикавци. Хук далеког
водопада. Бресквин цвет. У
прозору. Под мојим узглављем.
Мирис свежег хлеба. Уплашио си
се. Сопствене сенке. Црног
олтара. У сновима. Злогуки.
Свештениче жудње. Празне су
наше зипке. Синови на војиштима.
Кезе се лобање у трави.
Као месец. Пун.

СКАМЕНИЛО СЕ ЛИЦЕ БОГА

Посади дрво. Звездани громобран.
Бреме језика. Повлачи нас. У понор.
Ти си светлост. Дах колевке. Где
ниче. Гојно семе. Речи више
немам. Скаменило се лице Бога.
Из провалија. Измилеле риђовке.
Немирно спаваш. Планета подрхтава.
Под нашим пољупцима. Златни
сунчев чун. Ја сам Алфа и Омега.
Невина крв Еуридике. На мом се
уду. Расцветава.

CARMEN GEORGICUM

1.

С гујом у оку. Црни јастреб.
Узлеће. Васкрсава. Златни век
поезије. Carmen georgicum.
Под слаповима кише. Дрхти
оскоруша. Ораницу муњама.
Оркан осветљава. Чујем те.
Из зазидане клети. Кристални
глас. Одзвања пределима.
„Крв из бунара капље“.
Четврта еклога. У дивљини.
Буди сребрна лисица. Под
оскрнавленим небом. Буди
дивљи крик. Анђела.
Распамећеног. Нема кључа
за вечност.

2.

Између звезде. И дубраве.
Светлуца плаветнило. Сенке
јесени. Мртве шеве певају.
Поток плаховит. Покрај твојих
ногу. Вергилије. Рало у рукама.

“Labor omnia vicit“. Газио сам
кроз векове. Гробове посвећеника.
Замишљено лице света. Комете
Злокобно горе. У висини. „Прети
грозни знак.“ „Краљ свих река
Еридан“. Јури кроз шуме. С бесом.
Мирисна јабука. У твојој грлу.
Спава.

ЛОВАЦ МАГНОВЕЊА

Плод си праскозорја. Први
и последњи. Становник
Атлантиде. У нашим сновима.
Скривено лице Бога. Речи
заумне чекам. Беле ђаволе. На
језику. Руше се куле од песка.
Звездане пушкарнице. Зрно сам
јечма. Свештеник љубави. Кап
воде. На лицу. Ловац магновења.

СИЛАЗИМ У ПЕСМУ

Речи. Међу стварима. Речи.
Међу људима. Мостови суновратни.
Загонетније од тишине. Из
дарежљивог вртлога. Моћни вез.
Ја их видим. У влади. У извору.
У крви човековој. Слика осваја свет.
Отровни цветови горобила. Силазим
у песму. У тамну утробу гротла.
С успаниченим језиком. Као
дивља звер.

МАЛИ ДИВЉИ КОЊИ

Мали дивљи коњи. У
предвечерје. Час жеђ.
Час глад. У њиховим
копитама. Сићушне
сенке. Из предела
зачараних. Заронио си
у речи. Меке и податне.
Огњени оркан. Спава
на небесима. Језик се
твој. У његовој утроби.
Расцветава.

ИЗА КУЛИСА

Плод купине. Крвава рана
на длану. Кренуо сам из тмуше.
Са сребрним венцем месеца.
На челу. Све тише. И тише.
Отвара се обзорје. Где је твоје
коначиште. Маглени љубавниче.
Вртови детињства. Зов
препелице у пољу. Раскршћа
венчавају градове. У огњено
подне. На твојим мошницама.
Црни крпељ расте. Офелија јеца.
Иза кулиса. Махнита. И.
Заборављена.

У ТВОМ САМ СЕМЕНУ

Горе благодански вртови. Ноћници
притајени. Проспе се пролом. Над
нама. Златна срцба богова. Из
вучијих ноздрва. Крећу удобници.
Ка јужној земљи. Звери. Птице. Речи.
У твојом сам семену. Оче јуродиви.
Силазим у ћутање. Грмљавина песме.

ГОРИ ГОВОР

Ко пчеле из саћа. Оловни
облаци. За мојим стопама.
Жарне животиње. Свих седам.
Са ишчупаним срцем. Где су
растилишта. Огњени крпељи.
У заборављеном лавиринту.
Стеже мраз. Побеснела
успаванка. Ваш плод је
попљуван. Демони Вавилона.
Сунце поједе Земљу. Гори
говор. Преко вучјег брвна.
Размеђује свет.

ПРОБУДИ СЕ

Слеђени водопади. У твој
оку. Знаци змије. Бездан
под звездама. Диже се неман.
Из захукталог речника.
Немогућ поводањ. У мојој
песми. Векови затајени.
Пробуди се. Устани.
Капљица крви. На куршуму.
С твојим се срцем.
Дошаптава.

* * *

Неизмерни су путеви. Расковници.
Ризнице речи. Пакао је у вама.
Жедни бродоломници. Иза завеса
смрти. Нежна љубичица.
Узјахао сам. Ружичасту планину.
Бели град пламти. Под мојим
ногама. Време се не вара.
Пламен. Страх. И крв. Из понора
извиру. Жарни плодови. На грани.
Недоступној.

ЧАРОЛИЈА

Ноћу. Над усахлим.
Изворима. Са звезда. капље.
Сева. Сузе су то Мелпомене.
Изгубљене у сеновитој
бајци. Пуна је жудње.
И горчине. Док ходаш. По
ужареном угљевљу. Новембар.
Празник тихог нестајања.
Свети ратници. Већ
најављују јутро. Тренутак.
Новог сновиђења.

ПРИВИЋЕЊА

Живот је то. У зачараној
земљи. Походе нас. Бршљан
и северњача. Ледне катедрале.
И зов понорница. Дивља
пчела. На твој се лицу гнезди.
Време тече. У слаповима.
Векови непојамни. Бацио сам
у ватру. Смерног Тутанкамона.
Још једног умишљеног.
Господара мува. Одај ми тајну.
Колевке и песме. Месо моћних
речи. Вечна изворишта. Из
књига нас лове. Гладна.
Привиђења.

* * *

Илински кресови. Испуцала земља.
Из људи воњ. Утробе запаљене.
Ти си господар. Путоказ и замка.
Дете на сабласној месечини.
Зимски ти нар. У устима. Иње
на језику. Кристална стабла
пиније. Силазиш међ дроздове.
Прегласне. Ушкопљени вранац.
Јури. Јури. Погледао сам горе.
Семирамидини вртови. Жеђ покрај
извора. Звезде ситне. Далеке.

СЛИКА

Ниси закаснио. Творимо.
Сабласну слику света. Ред
лобања. Ред циклама. Чаровит
град. Посвећен богињи месеца.
Ватра нам даје. Наду. При
црвеном одсјају. Васкрс
мртвих. Из замкова. Из шпиља.
Звуци клавира. Не престају.
Затим. Хор вилењака. Чувари
седмог печата. Враћају се.

МОДРО ЉУДСКО МЕСО

Кроз кристалне капије. Децембарског
мраза. Невера прожима кости. Ум
помрачује. Сећаш ли се. Злокобног
привиђења. Црне удовице. Растакања
светлости. То је бес. У страдном
пољупцу Аполона. Из језика. Изнедри
поганицу. Помете путеве љубавне.
Сумња се урезује. У душу. Моје дивље
дрво. У твоју ружичасту дољу.
Занемела си. Нема вечне љубави.
Лед са звезда пада. Комад по комад.
Модро људско месо.

ПОНОР ТВОЈ

На седмом небу. Свитак
пергаментa. Заносне реченице.
Мишјакиња. Мед. Глухота ноћи.
Неизмерна. На твојим длановима.
Црвени се знак. Страх од снова.
Жудња за другим световима.
Немој бринути. Рањива моја
речи. Из отворене ране. Крик
анђела. Мужеви тужни и гневни.
Претварају се у камен. Топло је
твоје срце. Понор твој.
Недодирљив.

ОМЧА ОД КРИСТАЛА

ОСЛУШКУЈЕШ АПРИЛ

У бразди јаје. Зелени мишеви.
Соларне животиње. Лето касни.
На твојим уснама. Земља
обећана. Невиност и сјај. Будан сам.
Жедник. Сву ноћ дрхтавица. Под
сунцем угашеним. Осмотри
Северњачу. Дрво живота. Пршти
полен. Кристална беланчевина.
Трагање за обасјањем. Месечево
детињство. Ноћ нас усмерава.
Ускршња огрлица. Моћ над
смртницима. Дисање из кошаре.
Ослушкујеш април. Родност.
Равнодневицу.

БЕСКРАЈ

Окопниће. Ледени брегови.
Из твог ока. Падају креснице.
Као јабуке. Мир у души.
Златне сенке. На лишћу.
Враћају се. Напуштени градови.
У наше снове. Где је. Људска
вечност. У ноћном лептиру.
У цвету каћуна. Не мери време.
Откуцајем срца. То мој уд.
Продире. У бескрај. У твоју
влажну. Ружичасту таму.

ТИ СИ ОГЛЕДАЛО

Свилопреља у грлу. Ватрена
стихија. Чистота речи.
Apendix Virgiliana. У мојој
глави. Светлост несанице.
Зрно говора. Изнова зачето.
Ти си огледало. Јабука
зелена. Стаза скривена. У
недоступној гори. Препознај се.
У вировима Стикса. У
лику Кербера. Припитомљеног.

ВИДИШ ЛИ ДРУГО ВРЕМЕ

Ловци паукова. Ловци људских
сенки. Трагачи за новим језицима.
Ствари су несхватљиве. Твоја
уста. Испуњена речима. Магловитим.
Поплаве. Земљотреси. Језа рађа
песму. Из моје утробе. Звездана
кључаоница. Кап крви. У понору.
Видиш ли друго време. У грому
заточено. Из отровних ноздрва
поскока. Лед. И ватру.

НЕКО ЋЕ У СВОЈУ ТАМУ СИЋИ

У зачараној сам земљи.
Поноћ стиже. Лице јој нацерено.
Љубавница у месечевом крилу.
Запомаже. Запомаже. Сричеш
слогове Јеванђеља. Крв ти се.
Низ лице слива. Знаци заблуде.
Моје су песме. У пламену.
Залудна је жудња. Моћни маг
напушта постојбину. Неко ће
у своју таму сићи. У шкрге
речног бога.

ВЕНЧАО СИ СЕ

Светлуца у тами. Пупољак.
Лептирица. Басмар баца клетву.
На успаљене љубавнике.
Упознах се с незнанцем. Очи му
пуне гнева. Следбеник
Раскољникова. Наша тела се
узвисују. Над гротлом. Над
лазином. Ветроказ ти у уху.
Стопало ђавола. Венчао си се.
Са зверима. Сломио кичму
змији. Песма је то сада. У
озареном зрну. Гроза.

НИЗ ЛИЦЕ МОЈЕ

Ноћне стазе. Скривени ногоступи.
У шумском биљу. Мирисни траг
звери. Зауставио сам те. Муњо.
Над мутним вировима Мораве.
Громе. На вечерњем звонику.
Жањем речи. Затамњене. Златно
зрње. Говора. Књигу басми. Сричем.
На извору је дан. Срце жалфије.
Разлистава. Низ лице моје.
Вергилије. Теку сузе. Сребрне.

У ТАМИ НАШИХ РЕЧИ

Из бабињара. Златне пчеле
излећу. Плави се језик.
Погубљених комунара. Сањам
кристалну текију. На
длану запаљеном. Ти си
звездана Аријадна. Обгрљеница
мира. У таме наших речи.
Жеравица. Жуч. Бруј
узјогуњеног мора. Изашао сам
из пламена. Ледоломац на
сунчаној стази. Зауставио
револуцију. У пола седам
изјутра. Отворио чељуст.
Гладном мрестилишту.

ОМЧА ОД КРИСТАЛА

Устани. И запевај. Песму
немогућу. Раскриљује се
ноћ. У месечевом мразишту.
Чвор на моме језику. Омча
од кристала. Пробудиће се
муња. У крилу источника.
Неспокојне су мисли. Уморна
хранитељко мртвих. Вреба нас.
Острвљен. Лешинар с Проклетија.
Неман из предсказања. Из
твог се ока ваља.

ВИДИМ И ЧУЈЕМ

Дивља лепото. Заборављених
речи. Поноћ ме заслепљује.
Крезуби Хомер. С ножем под
језиком. Твој зверињак је.
Жедно сунце над домом. Слика
прошлог живота. Видим.
И чујем. Ловце на Зорњачу.
Кртицу под земљом. Пљусак
метеора. Невидљив анђео.
Пред нама корача.

У ДРХТАЈУ ЈЕЗИКА

Наша је мука. Успињање
уз речи. Будиш се. Вечна
глад. Чупа. Утробу
човекову. У бодљама
чкаља. Тајни знаци богова.
Згрчен између два ништавила.
Ти си двоглави бик. Стваран
и нестваран. Плод изопачене
еволуције. Нимфе напуштају.
Своје златне изворе. У дрхтају
језика. Све јасније назирем.
Звездану катедралу.

У БРЕСКВАМА ИЗ АЛЕКСАНДРИЈЕ

Време прошло и време
будуће. Почивају у времену
садашњем. Нећеш бити.
Заборављен. Ко гутљај воде.
Са извора. Низ лице одојчета.
Капље злато. Лепљив говор
пчела. Израстао си. У рањив
цвет. Љубав и покајање.
А онда одгон. Звездани
таласи. Бацају нас с неба.
Завршава се свет. У бресквама
из Александрије. У гневној
грмљавини песме.

ТИ ЗВЕР СИ НЕСПОКОЈНА

Не знам да ли је дан. Или
ноћ. У игри која живот значи.
Дивља плодност је у нама.
Изађи из своје сенке. Притиска ме
безречје. Ти звер си. Неспokoјна.
Занос нове жеђи. Крај вртача.
Понорних. Грозница нас гони.
Гласови нерођених. Земља
зачарана.

У ГРИМИЗНОМ СТУДЕНЦУ

Светлуца око твоје. У
невиделици. И олтар. И
кандило. Назиру се. Глас
зебње. У глухоти. Учење
о непролазном. Хајкачи ме
гоне. Мрачни и силовити.
Жељни крви. Гној звездани.
Низ лице се слива.
Жуч и мед. Мутно развође.
У дивљини. Ратници и
љубавници. Стварање је
спасење. У гримизном студенцу.
Твоје срце куца.

СТРАХ ОД ГРОМА

Страх од грома. Црни
пришт у сновима. Појата
у планини. Светли млечни
траг. Зар нам исти лик.
У замућеном извору. Са
угаслом жеђи. Плови
пусти дан. Дремљива нада.
Биље за бахорење. Љубавник
вулкана. Нестаје.
У сутону.

НЕ ЧУЈЕМ ЗОВ ХАЈКАЧА

Пробудила ме зора.
Анђео на земљи. Ветар се.
Са истока. Разлистава.
Снежни април. Твоја је
прича. Грозан. Гвозден
коњ. Тек откривена
планета. Чај од мајчине
душице. Не чујем зов
хајкача. Реч се расцепи.
Као плод. Док гризеш
усне раскрвављене. Целат
оштри нож.

У ПРАВИ ЧАС

Дошао сам. У прави час.
И видео. Оглодано трупло.
Џиновског пацова. Цвет
јагорчевине. Ти си сребрна
нит. Жеђ неугасива. Дуго
трчимо. Стрмом стазом.
Плућа пуна. Прозрачног
ваздуха. Бели коњ. Мирно
пасе. На месечини. Земља
поцрвени. Као крв.
За мене је то сновиђење.
Гордијев чвор. Неразмрсив.

ЖЕДНО ЈЕ МОЈЕ ТЕЛО

На северној страни планине.
Орао је двапут. Начинио круг.
Посадићемо нови храст. У
растреситу земљу. Цвет
с пчелом. На круници. Речи
немогуће. Жедно је моје тело.
Муње небеске. Пламне мржње.
Дивљег потока. Извире кошава.
Из ртањских јама. Ловац се
враћа. Без плена. Љубав је
Демијург. С јабуком у руци.
Укус метвице. И сјај језика.
У твојим зеницама.

РАСИПАЈУ СЕ РЕЧИ

Из светлости. Израњају.
Потајни језици. Златне
рибице. Крст. И круг.
Звони. Женско тело. У
нашим сновима. Крени
најзад. Ка вилином врелу.
Опакој нероткињи. У грло.
У родницу. Даха заустављеног.
Расипају се речи. Пред
најездом варвара. Топе
језици. Границе померају.
Месечева пахуља. На твојим
уснама. Кротка као ноћ.

СКРИВЕНИ СВЕТОВИ

Још увек. Дивља чулност.
Тела. Мој глас. У пупчаној
врпци ватре. Једва чујан.
Звоне. Скривени светови.
По мору. Вечерњи вихор.
Разноси пепео. Александријске
библиотеке. Жудња за речима.
Неисказивим. Где су међе
говора. Благо оном. Коме је
дан покривен. Смрзнутом
пљувачком богова. Снажан му
мирис. Из мошница. Отрован му.
На језику. Цвет.

ИСКОПАНИК

Обжарио нас је. Зеленом
светлошћу. У овчијој кожи.
Дивљи ум. Ратник пред
понором. Миљеник стихије.
Сећаш ли се Содоме. Скромне
колибице. На обали мора.
Отрова у телу Господњем.
То је наш бродолом. Дан
претежак. Лажни драгуљ.
На длану. Ископаник паклен.
Ожиљак му на лицу. Румен.
Као цвет.

УЗ ЈУТАРЊУ РУМЕН

Феникс. Из крви рођен.
Псалам вечности. Тек започиње
дан. Зелено ограшје. У
пшеничном зрну. Узлетео си.
Огњеним колима. С гавраном.
И плавим нарцисима. Као
сунчев чун. Уз јутарњу
румен. Опеваш тишину.
Грану која пупи. Раст.
И сјај.

ШАРКА

Црвено помрачење. Сок
од велебиља. Време парења.
И време сетве. Сањам. Град
без људи. Небеску пећину.
Пролећну грозницу. У ромору
кише. Краљевство сеновито.
Јалова је земља. Под нашим
ногама. На жарном камену.
Шарка поганица. У цвет.
Претворена.

ЗЛАТНО РУНО

ИСТИНА И ЧИСТОТА

Корен свој. Не осветљавај.
Утаји срце непорочно.
Усови се мешају са огњем.
Тело расточено испарава.
Врати се скривеним
световима. Хаосу неразмрсивом.
У заливу. Запенушаног мора.
Посејдонови делфини. Глођу
људске кости. Из ока мога.
Истина и чистота. Кали се
рука оних. Који ће нас походити.
Са ужареним ножевима.
У тами зимогрозној.

ТИ СИ ЖУД

Орфејева песма. И гласови
сирена. Препознао сам њихов
зов. На звезданој стази.
Отвараш груди семењу. И
ветровима. У бесаној ноћи.
Прогони ме целат. Главе
располућене. Његова крв.
Шкропи моје лице. Видик мој.
Замагљује. Пчела у невремену.
Ти си жуд. Из које свет извире.
Рало. Белег Деметре. Нашим
дахом. И нашим рукама.
Обремењује земљу.

ВИДИМ

Ђавоља глава. На сребрном
тањиру. Из наших рана.
Тече црни мед. Пролазе
векови. Речи неподмитљиве.
Са неба уштап. Тек призвани гост.
Будиш соколаре. У зори
неизбежној. На Хароновим
уснама. Видим. Паклен
вез.

ЗНАЦИ СНОВИЋЕЊА

Пред поноћ чујем. Лепет
крила птичијих. Уздах воде.
У безданици. Светли златно
руно. На исплаженом језику.
Мед и со. Искасапљена
реченица. Знаци сновиђења.
Попљувао си богове. Горди
звездознанче. Махните
претке. Заблуделе трагаче.
Шумна је крв свемира.
У тами неизмерној.

И ХЕРАКЛИТ ЈЕ ПИО МЕД

Море успламтело. Невидљива
огризино моћних. Иза модрих
стабала. Твој звездани одсјај.
Зов ненаданог рађања. Међ
угрушцима крви. Лутамо
недоступом. Сан и жеђ.
Ломе наша тела. Зелена
измаглица. Пена на језику.
Зазвонио је портал. Немушт.
Разговор. Са стварима.
Ноћне химере не заборави.
Отровне залогаје. Слатке речи.
И Хераклит је пио мед.
Са наших усана.

УТВАРНИ БЕСКУЋНИЦИ

Изнад моје постеље. Застала је
зора. Јутарње пчеле. Као
жеравице. Ружо Аулиде.
У тескобном језику. Црвена
бразготино. Покрај твога
дома. Пас и Агамемнон.
Утварни бескућници. Промичу
пустаром. Бога не препознају.
У месечевој колевци. У оку
ћилибара. Из речи затруднелих.
Дише. Нова песма.

ЦРНО МОРЕ

Нек буде помрачење.
Уморна су тела наша.
Између врела и планине.
Опака муња. Искрсава.
Мртви. У кожу увијени.
На врховима врба висе.
Плен грабљивица. Белоушка.
Месецу посвећена. Леже
плава јаја. Исцедио сам
моћне речи. Из звезданог
портала. Певају. Кост
и камен. На утварном
беспућу. Црно море је.
Пред нама.

ИЗ НЕПРОЗИРЈА

Златна пастрмка ми.
У устима. Склиска.
Неухватљива. Крв јој
из очију бризга. Омађијана
љубавница. Чујеш ли
понорницу. Под ногама.
Њен мукли зов. Из
дубина. Глас чаробнице
Медеје. Леди се у
ваздуху. Из непрозирја.
Бије. Ветар црн.

ЗЛАТНО РУНО

Уснула је земља. Нема нам
пута. Ни ноћаја. Док песму
не уловимо. У врелу ускиптелом.
У капи кисеоника. Јуродиви
песниче. Искачеш из колевке.
Као плод небески. Троглави
змај. У бајци недосањаној.
Дрхтећи од грознице. Ка
понору пловимо. Златно руно
језика. У грлу нам спава.

БЛАГДАН

Караван. Без путоказа.
Цветно острво. На видику.
Делфини. У твојим сновима
Семе јаловог љубавника.
Амор и Психа. У леденој
ложници. Тече време.
Оргазам. Измаглица. Ја сам
ожилиште. Вулкан утуљени.
На моме столу. Јечмена
погача. Натопљена вином.
Благдан испуњен. Речима
подивљалим.

ДРХТЕ ТЕЛА НАША

Невидљиви богови. Играју се
тобом. Зачарана Северњача.
Из мора искаче. Наша водилица.
Еолови ветрови. Заробљени. У
бешици свињској. Хитнух нож.
У осушену земљу. Тврди су
зидови. Градова на истоку.
Месец хладан. И мртав. Јасонова
глава. У змајевој чељусти.
Гаврани лете у Скитију.
Дрхте тела наша. Копни.
Млечни пут.

ЈЕДЕМ ХЛЕБ ИСПОСНИЧКИ

Огризак зоре. У измаглици.
Моје поводљиво срце. Иза зида
жамори. Ноћник несмирљиви.
Осмех новорођенчета. Црвено
пролеће. Света роса је. На нашим
длановима. Знак видовњака.
Трчимо према северу. Црни
стубови. На граници. Мутно
плаветнило. Да ли ме препознајеш.
Несита недођијо. Једем хлеб
испоснички. Пијем горку.
Воду.

ХЕКАТА

Жежен жрвањ се буди.
Чујеш ли га. Отисци стопа.
У пепелу. Твоје срце гори.
Над главом нам лавина.
Хеката чаробница. Кобила.
Пас. И вучица. Жена са
три тела. Видео сам јој
знаке љувене. Отровне
стреле. Риђовке. Разјарене.
Плавичаста глава пениса.
У оку јој сјајти.

ГЛАД И СТУД

У шупљем храсту. Гнездо
стршљенова. Немир. Пред олују.
Задрхтао је брод. Истопила се.
Над нама. Ломна стрела грома.
Добро јутро. Плави небески
цветови. Море избраздано.
Воденим змијама. Тескобно ми је.
У овој кожи. Не верујем вам.
На реч. Афродитине љубавне
чини. Прождиру ми тело.
Ја сам копље минијско.
Глад и студ. У песми
недосежној.

ОСЛУШНУО САМ БАСМУ

Топи се сунце. Сребрни бор.
У планини. Под кореном му спавам.
Из дроба твог. Запаљеног. Жустра
срна искаче. На стрмом смо путу.
Исток. Пун устава. Замке
непролазне. У сенци високог
Кавказа. Влада. Неизрецива. Вучји
накот урличе. Ослушнуо сам
басму. Тешку као камен. Бреме
говора. Модра нам земља.
На језику. Опак се огањ.
Распламсава.

СУДИЛИШТЕ

Одломљен хлеб. Мед на
испуцалим уснама. Дрхтиш
речима омађијан. Пацови
окужили дан. Из поља ражи.
Јато јаребица. Сан је наша
збиља. Ни киша. Ни сунце.
Не могу нам. Подарити
плодове. Измилеће гуја. Из
грла биљарице. Пловимо
ка лављим чељустима. Ка
нашем судилишту. Колхиди
затрављеној.

БРЕМЕНИТ ПУТ

Сједињујемо се с морем.
Далеко су Херкулова врата.
Добро јутро. Пламени валови.
Острва изгубљена. С месецом
у оку. Тамо се зачиње дан.
Тајна неразјашњива. Нема
земље за очајнике. Бременит
пут. Јутро благословено.
Пљувачка богова. Слива нам се.
Низ лице.

ИЗ ТВОЈЕ БЕЗДАНИЦЕ

Око фауна. У извору.
Тамо где спаваш.
С поганицом. На стази.
Кривудавој и уској.
Прах нам прекрива.
Лице. Под сантрачем.
Под Вечерњачом. Уз
шкрипу храстовине.
Заискри ожилиште.
Желим да утајим.
Беспут и крв. Грдобне
речи. Из твоје
безданице.

ПОД ТВРДИМ УЗГЛАВЉЕМ

Ритам таласа. И звезда.
Бели обриси. Обала безимених.
Баштиник сам неба. И
земље. Моја реч следи.
Аријаднин вез. То је наше
рождество. Сјај говора. Над
узнемиреним морем. Дође
крај благодана. Тамна је
пустош. Гранитна несаница.
Под тврдим узглављем.
Режеш црни хлеб.

ОЗВЕЗДАН

Купам се. У мразним водама
Стикса. Тамо где модро сунце
зарони. Куга. Из гримизних
слова истиче. Са сновидног
севера. Надиру олује. Аполоне
спутај своје стреле. Спржио си
нам њиве. Начинио их јаловим.
Разјапљена је чељуст неба.
Устрептао. Озвездан. Кужну
неверу призивам.

ТАМА ОТВАРА ТАМУ

Недохватно је средиште
света. Ноћ нам везује руке.
Утроба земље. Отворена.
Уловио сам сирену. Кћер
остарелог Посејдона. Једва се
придиже. Преморено море.
Весламо целим телом.
Пуни ишчекивања. Запаљене су
бакље. Јаја галеба у
шаци. Тама отвара таму.
Погубни наук постојања. Гладни
морски пси. Прате нашу лађу.

РЕЧИ ИЗ СТВАРИ ИСТИЧУ

Трипут закуцасмо. На врата
беле гробнице. Дионис је мртав.
Црвеним језиком. Зора упозорава.
Бог је виноградар. Тамо где су
рвеници. Станиште је наше
славе. Речи из ствари истичу.
Пределу зачарани. Стигли смо
горопадни. Људи-кукцождери.
Пламтеће богомоље. Кроз ноћ
летимо. Рајске птице
ловећи.

КУЛА НЕДОСТУПНА

Човек без једне сандале.
Прелеће планину. С лакоћом
лебди. Изнад блудног раја.
Полазимо у зору. Наша весла
зарањају у море. Разбијају се
таласи. О кљун Арга. Вода је
густа. Покривена пеном.
Са твога длана. Храст. Високо
расте. Кула недоступна. Звон
кристални. Свето дрво.
Из трбуха земље.

КРОЗ ВИЛИН СВЕТ

Мене годишњих доба. Ритам
крви. У телу. Над главом нам.
Даждевњак. Стена. Рушно стабло.
Први је дан у месецу. Јутро
љубави. Из цвета. Из јантара.
Жеђ и сумња. Где је златокоси
дечак. Опседнут вечношћу.
Сенка сна. Еуридика у огледалу.
Кроз вилин свет пловимо.
Очију отворених. Уз шум
морских таласа. Бајковито
дисање воде.

ЦРВЕНО ПОМРАЧЕЊЕ

Време орања. Сејања јечма.
И жетве. Бајколики предели
Колхиде. Упознао си нас
са храмом. И дроздовима.
Опаким северцем Скитије.
Устајемо из колевке. Црвено
помрачење. Наши прозори су
отворени. Туче лед у
слепоочнице. Бруји бронза
вековна. У мом уху.

ИЗАЗОВ

Сунчев обжар нас заслепљује.
Јабука украшена. Плавим
прстеном. Звезда падалица.
О земљи сеновитој. Настави
да снујеш. Отров ти у
ноздравама. Изазов изгнанаства.
Краљица смрти. Из таме
проговара. Њихова лица.
Запрљаћемо балегом. Моја су
имена многобројна. Отвара се
Пандорина кутија. Пожудно
море је. За нама.

ЖАР И УЗДАХ

Дуго путовање. Без почетка.
Без краја. Пред јутарњим
жртвеницима. Жар и уздах.
Ослушкивање бесмртности.
Лептири. Са затрепталих
крила. Прах истресају.
Светлост је у нама. Стотину
цворова. Песници разуздани.
Освајају планету. Из свежих
речи. Шикља густа крв.

НА ВРАТУ ОРИОНА

Пољубац наш. Клица плавог
грома. У замку ухваћена.
Нерањив си. Чудотворна
маст. Штити твоје тело.
Вода сновидна. Из ока
извире. Видео сам. Ловиш
вучји накот. Сунцу жуч
испијаш. У жилицама. Пев
сокова. Моћни вез беланчевине.
Дах је твој. На врату Ориона.
Ловца ослепљеног.

ШТА ЈЕ ПРОВИЂЕЊЕ

Наслућујем пожаре Средоземља.
Смарагдна острва. Миомирисно
биље. Све је у покрету. Утопљеник
с каменом око врата. Дивљи
голубови. Касни пролеће. Кроз ведре
априлски дан. Сишао сам. У рајску
долину. Шта је провиђење.
Крај гробова стражариш.
С јабуком у грлу. Прозиран.
И снен.

У ЈЕЗИКУ ЈЕ

Преједрили смо грчке земље.
Струје Босфора. Олује мора
Негостољубивог. Ти који не
препознајеш. Бога у себи.
Са дивљим кестеном. Међ
зубима. Шта сада сањаш.
Шта очекујеш. У језику је
творачка моћ света.
Сирове речи. Из кавкаских
пролома. Отварају нам врата
пакла. Комад отровног
азијског неба. Улио се.
У крв.

ПРИВИД И ЗАГОНЕТКА

Низ мртву дољу. Шум
кестеновог лишћа. Облаци
скакаваца. Заклонили сунце.
Молитвени мир. У твојим
сновима. Стражар куле рушне.
Запалио сам тамјан. Јаје
препелице у песку. Пун
ишчекивања. Питија. Завесом
дима овенчана. Језик разгрђе.
Њене слепе очи. У зеници
света. Привид и загонетка.
Горљив зев судбине.

У МОРУ ЈЕ ВЕЧНОСТ

Чувајте се. Ускиптеле
воде. Таласи опијају. И дан
и ноћ. Од удара громава.
Стрепи наше тело. Магично
пулсирање. Свемира и света.
Саградили смо мостове. Илузију
слободе. Јалове су оранице.
У мору је вечност. Сјај
и девичанство.

ЖУСТРИ КОЊИ ЗВЕЗДАНИ

Лице Адониса. У пролећној
свежини. Из сеновите горе.
Детлић неуморан. Чуј то
ветар тумара. Љубав
неузвраћена. Простор
немерљив. Дволичним речима.
Из ока се помаља. Гладни
биљни црв. Оставио си
планету. Космичким
пљусковима. Љубичаста
тама. Пламен. Ватра. Бес.
Жустри коњи звездани.
Ржу по сву ноћ.

НАПУШТАМ СВОЈ ДОМ

Отвори звездану капију.
Погледај снежне планине.
Срп подивљалог месеца.
Огромна. Пуста небеса. На
рубу дубраве. Паклен облак.
Испод њега пожари. Фаетон
у кочијама. Реска реч.
Крик избеzumљеног. Време
превртљиво. Напуштам
свој дом. Краљевство
урокљиво. Родницу и речник.
Отровну љубавницу.

ЦРНА ЈЕ НЕДЕЉА

Бродимо дуго. По незнаном
мору. Са тешким веслима.
И угаслом надом. У обзорје.
Заблиста круница лотоса.
Јаје сребрно. Плод обесног
сунца. Семе живота. Симбол
ускрснућа. Ја сам велика
књига. Стабљика расцветана.
На челу твоме. Око соколара.
Донео си дарове. Глад и
чежњу. Црна је недеља.
Пијемо крв змијску. Једемо
тело. Уловљеног бога.

ПОНОВО ПРОБУЋЕН

Стрме литице. Непознатог
света. Неман излази из мора.
У белој магли. Летњег
праскозорја. Згушњава се дан.
Звездани зов живота.
Био сам на Олимпу. Дао
облик легенди. Мирисно лишће
ловора. На твоме лицу блиста.
Птичији измет. Ишчекивање.
Снатри Млечни пут. Постаћу
експлозија. У зори недосањаној.
Поново пробуђен.

ВЕТАР ВЕКА

Вода замућена. Загрљај
Посејдона. Ти си крај. И
почетак. Сањач историје.
Arg poetica. У писму
видовитог. Бесконечно
праскозорје. Угледали смо.
Плаве врхове Кавказа.
Из мајчине утробе. Крик
новорођенчета. Наше руке.
У злату. У невремену.
Ветар века нас.
Развејава.

ЗАСТАЈЕМ НАД ПОНОРОМ

Представа је завршена. Прошли смо
Сцилу и Харибду. Умивени росом.
Пробуђене земље. И од тада.
Почело је тећи време. Расап
цивилизације. Утроба запаљена.
Љубав. Пакао. Изгнанство. Трагаш
за златном јабуком. Реч и слика.
Застајем. Пред понором. Глас твој
из таме одзвања. На граници смо.
Недокучивог света. У језичкој
крчевини. Мирис древног корена.
Лептир пламене боје. На лице нам
слеће.

ПОРАЗ ЈЕ ТО ТВОЈ

Плове бродови феничански.
Од мора. До мора. Северњача
и плима. Таласи безмерни.
У градовима. На истоку.
Корали крвљу обливени. Жар
отимаш пепелу. Вртложно
сударање речи. У оку Медузе.
Црна шума. Без плода.
Пораз је то твој.
Твоје непостојање.

КРАТАК НАМ ДАН

Грми ветар. У даљини. Поноћ
пуна погубних отрова.
Спремаш се за молитву. Јаје је
извор. Из ког се рађа свет.
Жар-птица. На крми нашег брода.
Бес крвожедних богова.
Подарио си нам. Хлеб и вино.
На храстовом столу. Страшну
причу предака. Пред очима нам.
Таласи узнемиреног мора.
Бела ружа Босфора. Познајем
мразна поља Скитије.
Кратак нам дан. На измаку.
Путовања више нема.
Хладна је крв. Што кроз вене.
Тече.

ОТЕЖАЛИ СМО СЕБИ ПУТ

Пепељасто је море. Путујемо.
Према сунчевом рођају. Без
страха и језе. У својим
горљивим срцима. Лађа Арго
са педесет весала. Погледај.
Сребрне храмове. На острвима.
Дрске чаробнице. Злих очију.
Ја сам Аум. Знак творачког
даха. Наговештај олује. Поскок
и девица. Из вртача зуре.
Отежали смо себи пут. Ти си
слуга и талац. Свога трошног
тела. Ускоро ће дан. Сети се оног.
Ко је први угледао лице.
Намргођеног Бога.

ТУЋИН

Звездани блескови. У божијем
оку. Пут у недођију. Видех
белу кују. Пред вратима града.
Извор неоткривен. Пуста су
станишта. На дивљем острву.
Сунце у зениту. Поскоци разјарени.
Зјапи пукла стена. Закопасмо
књигу. Крај оглоданог скелета.
Земљу да оснажи. Туђин је
дошао. Златно руно вреба.
Језик наш насушни.

ЗОВ

Зелена ружа. Под нашим
узглављем. На кавкаским
висовима. У бајци.
Заборављеној. Твоја усирена
крв. Светиљка неугасива.
Занос духа ватре. Омамна
слобода. Корење се винуло.
У небеса. Жарни мед. На
уснама. Задрхтао си изнутра.
Ритам језичке енергије се
убрзава. Песма поноре додирује.
Зов другог света је. У нама.

ОДЈЕКУЈЕ КРИК

Са ожарених цветова. Звездани
звездоломи. Боја ватре и крви.
На лицу вулкана. Главиња
дрзник. Кроз цветну мећаву.
Твоја рука је знамен. Оргазмичка
Нинива. У девичанском оку.
Спремно покајање. Уловио сам
отровницу. Свукао свето Руно. Са
храстовог стабла. Преко река.
Равница. И дивљих планина.
Одјекује крик богова.
Похараних.

СПОКОЈ

Жар се. У црне угарке
претвара. Ниско сунце
над морем. Унезверене
звезде. Гола пожуда.
Сажиже наша тела.
Кормилару. Улови оком
Северњачу. Зауздај. Олујне
ветрове с планина. Пламен
ти у срцу. Руке грозничаве.
Испод сребрног покрова
неба. Спокој. Снене земље.

ПАУЦИ

Сунце на обзорју. Ружичасто
море. Ко изгнаници лутамо.
Пустом земљом. Трули трн.
У кости. Пауци месец премрежили.
Недремљиво око историје.
Испирамо злато. Помоћу
овчијег руна. Капи кише.
Цветају нам по телу. Медејин
колхидски шафран. Поуздан лек
за костобољу.

ОПСЕНА

Пред нама град. Искрсава. Иза
смоквиних стабала. Светлост и
пустолина. Тамо где нам се
сенке укрштају. Фантомски љиљани.
Непрозирне реченице. Сакрили смо
лице. Пред господарем неба.
Опсена и срџба. Прах и лед. На
другом крају. Црног мора. У светом
забрану. Змај троглави спава.

ЗНАМ ТЕ

Твоја чудесна рука. Срп
изједеног месеца. Пијани
од медовине. И вина.
Саградили смо кулу. Са
хиљаду лобања. Склониште
љубави невидовне. Знам те.
Брзореки Јасоне. Ни мач.
Ни омча. Не спавају. У
небеској колевци. Наша
недоумица. Знак рађања.
Јаросне мистерије. Глас
опчињеног. У расцвалом
пупчанику песме.

ДВОРАЦ

Разбистрио се дан. Коњи
већ возе. Сунчеве двоколице.
Зевс даждодавац. На Олимпу.
Дрема. Застајемо немоћно.
Пред немирним морем.
Грозница у телу тиња. Из
далеке домаје. Кумулуси.
Сребрни пацови. Навиру.
На седмом небу. Дворац твој.
Од ћилибара. У сенци његовој.
Наше је изгнанство.

ПРОБУДИО САМ СЕ

Била је кишна зима.
Феничанске вазе. На трговима.
Знаци спокоја. Ветар се
стишава. Ти који трагаш.
За изгубљеном речи. Језик
је пламен. Дивљи коњ.
Пролећна измаглица. Пролази
поноћ. Опака замка таме.
Маглена месечина. Зов
лудости. Пробудио сам се.
Усхићен. С набреклим удом.
У шакама.

ОСТРВО СИРЕНА

Рукама додирујемо. Темеље
дрвног храма. Лица заносом
обасјана. Узми. Понекад.
Кору црног јасена. Дах везиље.
Зиму. Из ока веверице.
Орфеј ће запевати. Песму о
постању. Разгарају се ватрени
језици. Над морем. Мирис
таме. Као воњ прашине. У
заборављеним стварима.
Ослободимо уши. Острво сирена.
Далеко је. За нама.

ТИ СИ ТУ

Лелујају се. Планински
врхови. У нашим зеницама.
Игра речи и тишине. Зуби
цвокоћу. Обара нас грозница.
Под овим црним. Несигурним
небом. Спаљивање земље.
Хаос је оплодио облике.
ЕLEMENTE праматерије.
Светлост. Сласт оргазма.
Ти си ту. Као житно класје.
Жамор историје. Као зид.
Необјашњив.

ЧЕКАЈ МЕ

У почетку. Беше реч.
Људско семе. У божијем уху.
Звездана пустолина. По њој
лутам. Са змијом. У устима.
Копне снегови. Распевала се
земља. Прах небески. Под мојим
ногама. Спавај опрезно.
И сутра. У праскозорје.
Очисти се крушином. Умиј лице
водом изворском. И чекај ме.
У маслиновој гори.

ЈАСОН

Расекао си његово тело.
На комаде. И бацио их.
У Истар. Ништа те
не оправдава. На трошном
светилишту. Мач и мед.
Устук тамној рани.
Дражи нас море. Љубичасто.
Покровитељ бесконачности.
Тамо. Где је засветлуцало
Руно. Сопствени језик.
Гризеш. Откуцаје срца.
Стишаваш. Бесмртан.
И пуст.

РЕЧИ

Наранџасти млазеви светлости.
Дани оплодње. Вртови орхидеја.
У космичком забрану. Рањив. И
свеж плен. Застајемо. Ни воље.
Ни храбрости. У лутању
планетом. Шта радиш. У овој
мрклини. Пuteви нам се
укрштају. „Сваком семену
своје тело.“ Речи. Речи. Насушне.
Крвљу испуњене. Ко пси
из Тесалије. Из жлезда.
Навиру.

ОЧЕКУЈУ НАС

У затрављеном вилајету. Источници
узаврли. Сунце је на заласку.
По плазинама. Дах Господњи.
Заурлај тело. Заражено. Ухвати
црвеног лабуда. И златну књигу.
Руком исписану. Сумњива је
светлост језика. Миришем пепео.
Звездари подупиру ноћ. Наш
брод. Сад лута без кормилара.
Очекују нас ледене литице.
И крај света.

ГРОЗНИЦА

ТРАГ

Црна вртача. Сјај небеса.
Из уста ми избија. Жудни
пламен. У тешкој завеси
предвечерја. Пред оком.
Стазе сеновите. Ко си ти.
Незнанче успаничени.
Скупио се дан. У слеђеној
шаци. Море стопала
запљускује. Спира мој траг.
Звездани.

ШКОРПИОН ТИ НА ЈЕЗИКУ

Невидован пристижеш. Из тамнила.
Леден драгуљ. Скривен међ
зубима. Стојиш пред земљом.
Обесвећеном. Сребрна измаглица.
У мразно повечерје. Трепери
јасика. На источнику. Злогука
љубавница у невољи. Шкорпион
ти на језику. Зев челика. У срцу.

НЕМУШТА РЕЧ

Капљица кише. На длану.
Жудња осемењена. И глас твој.
У сумрачју. Звонко озарење.
То је тренутак. Провидности.
Дисање препелице. У бајци
тек испричаној. Заносне
реченице. Не заустављај се.
Пред уснулим олтаром. Сред
безмерне пустиње. Затворен је
плод. Слутња непојамна.
Немушта реч. Из дроба.
Ископана.

СЕН ТВОЈА

Песма. Хлеб. И зора. Из
подземних вруља извиру.
Пропиње се дан. Пегаз
на јутренику. Пргав. Где да те
нађем. У обданици невини.
Крај грома. Што се у јутарњем
заносу таји. Дивље ми
кормило. У рукама. Земља
подрхтава. Из вира водар
утопљен. Опаку замку плете.
Сен твоја. На голометини.
Са кресницама. Спава.

* * *

Стрвина у трави. Дише.
Кости раскриљене. Пада
црни снег. Ископано је.
Семе сумње У дивљем јазу.
Луди шаман. Вреба. Пожари
предвечерја. Кроз маглу.
Сунце посустало. Румен
грозд. Ноћ улази у тебе.
Згрчена муња. На језику.
Ја сам полагајник. Искра
у камену. Тек пробуђена.

УТРГ

У сумрак. На распуту.
Пољубац породиље. Птица
дрхти. У шаци. Омамљен
лежим. У постељи. Свежа ми
рана на језику. Дани прелећу.
Преко главе. Горак је укус.
Илузије. Речи сам венчао.
С безданицом. Утрг ми.
У срцу.

ОТРОВ

С небосежних врхова
планина. Ослушкујем. Плаха
звона плавети. Трпко ткање
ветрова. Над зјалама. И зов.
Понорница. Сведок сам битке
добијене. Сизиф са песмом.
На уснама. Ваљају се усови.
Побеснели. Дан мртвих је
за нама. У твојим жилама.
Мукли отров. Тули.

РАТНИЦИ

У устрепталом сунчанику. Твоје
урокљиво око. Бес муње заустављене.
Новорођенче са крилима. Од злата.
Показујеш ми. Опустошене пределе.
Таму испуњену. Злокобним утварама.
Рањаве руке испосничке. Над главом
нам. Глува небеса. Под ногама
звездана пиљевина. Ко ти је подарио
живот. Обајниче румени. Снагу једре
земље. Кристалну реч. На уснама.
Полећу јастребови. С бодежом
у кљуну. Ратници неразумни.

ЧИЈА ЈЕ ОВО ЗЕМЉА

Показујеш ми куле. И градове.
Нежне плодове. У раскопаном
врту. Чitam тајне идеограме.
Неразумљиво писмо. Богова
изгубљених. Све је ту. Будни
морекази. Наша постеља. У
нереду. Драгуљи. Цветови
перунике. Чија је ово земља.
Са кринком у руци. Благословена.
Као зрно које рађа. Хлеб и вино.
На столу. Зачараном.

ПЛОД

Застали смо. Пред срушеним
Олтаром. Кроз измаглицу. Из
Горљиве тишине. Блиста. Месечево
око. Пупак заборављеног света.
Тамо где се породила песма.
У неспокојној речи. У језичкој
тескоби. Леден нам нож. У
грудима. Пси подивљаали. На
трагу. Из змијске рупе. Вири
паклен плод.

ГРОЗНИЦА

Ослепоо си нас Творче. Јаловим
заветима. Опаком тајновитошћу.
Језика немерљивог. Бледа је
сенка чаролије. У мразној ноћи.
Тамо одакле долазе. Жедни неимари.
Седам је дугиних боја. У твоје оку.
Згаснула светлост раја. Жудња за
лудилом. Гласник си откровења.
Свежа кап крви. На изгладнелом
папиру. Грозница. Која ме још пржи.
Под капом небеском.

УСПЛАХИРЕНА ВЕЧНОСТ

Ко ће овенчати свет. Виновници
прогонства. Блудни оружари. Ваше је
тело пламен. Зов обзорја. Опори мирис
сумње. Тек пробуђен. Ево ме на
половини пута. Уз руб спаљене шуме.
Без иједне речи. Преда мном звер.
Расрђена. Звук ветра у уху. Моја је
усплахирана вечност. Љубав и
неизречје. Треће око је у вама.
Прах подмукле каже. Глогов колац.
У срцу.

ЉУБАВНИК НЕПОГОДЕ

ДОМ

кругови светлости над нашим главама црвени
лептир из уста излеће фијук небеске вијорине
храстово лишће под ногама уморили смо се
ходајући усправно с једног на други крај љубавне
постеље опрости нам господе горки мед цедимо
из кошница сваки дан изврћу наше речи како то
поднети у овој жаравој земљи где опаки пауци
владају борба још није завршена попећемо се
најзад на пусту узвисину изнети камен и дрва и
зидати дом

СТВОРЕЊЕ

Застајем. Оклевам. Нешто ми не да да се приближим том створењу чију силуету тек повремено назирем у тами. Сакривено је иза громадне стене. Извири на тренутак, па се повуче. Очи му засијају ко две жеравице у мрклини. У почетку тихо дахтање и једва чујно режање постају све нервознији. У срце ми се увлачи стрепња. Стављам прст на обарач и чекам.

* * *

...рекох обајнику ово је РЕЧ кристална ослонац
тражи у ТЕЛУ и крви звезде замајава ти си
ложио ВАТРУ у зачараној шуми пред ЖЕДНИМ
изворима изговарао ЖЕСТОКЕ лажи СПАВАЈ
сада сморен као јагње на вечерњем небу у
КОЛЕВЦИ од маховине и глине заштићен
јужним ВЕТРОМ...

* * *

...њене су речи и њене РУКЕ освештане крвљу
скрива се у твом ГРОЗНИЧАВОМ нестрпљењу у
руменом огњу звезде падалице као вода
плаховита НАДИРЕ преко дивље лозе преко
СТЕНА лишајем прошараних гута уморне
љубавнике путеве изукрштане градове у пламену
то је небеска НЕВЕРА записана на крајцима
ПЕСМЕ...

* * *

... КРАЉ долази скачући преко барица трулих
пањева и оштрог камења спреман да се одрекне
своје круне простори око нас испуњени
млечнобелом светлошћу сумњиво лупање срца и
ти која сваког тренутка нестајеш у зеленој
пустињи једног мрачног јутра на размеђи бића и
непостојања поздрављам те меланхолична
историјо гонитељко слепих мишева и
неподобних народа бежиш у немирну вечност
пуну крви и ненаданих ускрснућа моје кости и
мој прах као рајско семе развејано јужним
ветровима оплодиће опустелу земљу вртаче и
увале сновиђења где влада други бог...

* * *

...подрхтава КОЛЕВКА немушта зорњача у
бразди бубри цветни МЛЕЧНИ ПУТ исплетите
ми постељину од речи крхке НЕДОУМИЦЕ
шуморног ОЖИЛИШТА мирисаћу на мај
ТРУДНО пролеће срећног љубавника у
ИЗГНАНСТВУ...

* * *

...стајао је на самом крају утабаног путељка пред свитање омамљен мирисом шуме са ногама мокрим од росе готово наг исувише узбуђен оним што осећа и види језика пометеног риђе браде и косе која му је скоро скривала чело и очи пред пределима испуњеним тишином пресеченом тек по којим узнемиреним гласањем птица из врежа и жбунова на ободима лазина или из тамног срца дубраве одакле му је у сусрет долазио бешумни поток као змија вијугајући кроз траву играјући се грумењем земље, песком, корењем дрвета и жбунова, остацима буба и сасушеног лишћа хитајући ка речици на самом рубу долине тамо где га чека увир и умир раст снаге и братство светлуцавих риба стајао је сам самцит као месечар пред отвореном утробом шуме нем у молитвеном миру под небом и звездама које су се полако гасиле...

ТАЈНА

Бојимо своју децу живим бојама. Зеленом.
Жутом. Плавом. По читавом телу. Она плачу,
Предосећају. Сузе им спирају боје с лица. Нежно
их хватамо за удове, приносимо стрмој литици
клисуре и бацамо у реку. Река бесно хучи испод
наших ногу. Крвава је. Густа црвена пена одбија
се од стена. Шкroppи наше очи. Страшна је то
тајна.

ЉУБАВНИК НЕПОГОДЕ

...ево ме НАСРЕД пута с кристалним трњем у
очима СПАВАМ у свадбеној ПОСТЕЉИ крај
приземљуше без зида и крова котрљају се
креснице поноћни ПСАЛМИ у муклини пред
предворјем РАЈА застаје слепи путник
ТРАГАЛАЦ за светилиштем тела ЉУБАВНИК
непогоде...

ЈЕЗИК

...то је жар у нама у нашем оку у нашој крви
светлост наранџаста избија из пустолина у
облику фотонског гејзира осваја свемир развучен
и непомичан у тајном дослуху са речима храни
ватру на том већ угаслом сунцу а твоја мисао
постаје ни мање ни више него звездана машина
усмерена ка откривању заборављених светова у
галактичком котлу из непознатих разлога утихну
огромне енергије као цветови пред олују и гле
око је његово над нама хвали нашу моћ и чува
кости наше од ледених ветрова планетарних
понора док ти не посустајеш под теретом
временског незнања у чијој су руци дани наши
покажи неутаживи пламен своје песме невине
очи омађијаног звездознанца дижу се таласи
великог океана преплављују планету у
рушилачком бесу насрћу на планине бришу
градове са лица земље то је говор безумника што
нож у сопствено срце зарива не полажући рачуне
никоме обуздај га крв му претвори у злато снагу
у семе будућег језика који ће царовати
васељеном...

РАСКОВНИК НА ЈЕЗИКУ

ЧУДО

Туђи богови. На небесима.
Мртви се из гробова дижу.
Изједених тела. Сијају кости.
У пескуши. Као жар. У ватри.
Искочили смо. У сумрак. Из
наших конака. Јадиковка
у пустари. Злогука и тужна.
У устима нам јагода. Ко рана
крвава. Страшно чудо је.
Пред нама.

СА ОСТРВА БЛАЖЕНИХ

Мала црвена тачка. На мом
лицу. Заборављен памтивек.
Око уморно. Сеновито.
Дубоко под земљом. Твоје
тело. Скривено. Гњида.
Лешина. Зора. Сјај
ишчезлих легенди.
Пробудио сам се. У кући
затрављеној. Јарост нека
напољу. Са острва блажених.
Снажан јаук пацова.
Криковима безнадним.
Излуђују свет.

РАСКОВНИК НА ЈЕЗИКУ

Вуку Карацићу

Ни сна у оку. Ни хлеба. У
устима. Над колибом од блата.
Зорњача изгрева. И дивљи
петлови. Најављују дан.
Заборављам. Све што улази.
У историју. Горки сок
оскоруше. Хук ледене Дрине.
Туђинске су речи. Млински
камен. О срцу. Свет се преко
штуле. Прелама. Путник.
Уз небески стуб ослоњен. У
вадивек си кренуо. По јабуку.
Од злата.

*

Олујни огањ буне. Зелена
звер. На коленима. Сунце.
Над Србијом. Разлистано.
Снујеш. Мастилом од барута.
По брезовој кори. Из тамног
Вилајета. Ненавидник вреба.
Вукодлаци говора неразумног.
Век је на почетку. Време у

пеленама. Пиши као што
говориш. Светлосним
брзописом. Расковник ти.
На језику. У рудокопу.
Дарованом. Чаровите песме.

Фебруар 2008.

ПРЕД ПОТАЈНИЦОМ

Глас унутарњи. Звездани
зов. Одзвања. Где је кључ.
Загонетке. Из реске речи.
Источен.

Пењем се. На врх планине.
Ка твојој колибици. Змијски
путеви. Запретани. Глувна је
ведрина. У нама. Блаженство
неуништиво. Клекнем пред
потајницом. Јаросног бога.
Искушавам

ИЗ ТВОГ ВРЕЛОГ ДАХА

Дођи. Не осврћи се. Моћан је
Говор крви. Љубавни нектар.
Из наших жлезда. Извире.
Све се распрскава. И реч. И
јаук. Креснице. На зиду
невидљивом. Звони
несаница. Из твог врелог
даха. Осваја ме поноћ.
Распомамљена.

РАНА. РЕЧ. И ПЕСМА

Растку Петровићу

Из предворја раја. Зелено злато.
Исијава. Миришу жлезде младића.
У тами. Тврда је земља. Под твојим
ногама. Врело гвожђе. У шаци.
Шта је историја. Где Каледонија.
Између нас и Бога. Рана. Реч.
И песма.

*

Пред хладним језером. У маглини.
Наједном љубавник. Црног тела.
Очију уплахирених. Грудва си.
Крви и меса. Звездоломче мој.
На друму. Без датума. Звер у
невремену. Заносна и жедна.

*

Разбијено огледало. Морска
пена. У уху. Глас твој одјекује.
У кристалној кули. На лицу
моме. Плава модрица. Ишчезава.
Коњи галопирају. Небеским
путевима. Несталне понорнице.

Без краја и конаца. Уроњен у
своју мрклину. Ока непомућеног.
Смер си. И светионик. Друмовниче
наш. Несмирљиви.

ПУТ ЧАРОВИТЕ ГОРЕ

Кренимо најзад. Иза ових бедема.
Црвена магла. У нама. Време
бестијаријума. Ледену реку
сањам. Гују на месечини. У
овој безданици. Међу слепим
совама. Док ти жар распирујеш.
Усамљен. Крај ветрењача.
Кренимо. Одмах. Кроз пламену
капију. Пут чаровите горе.
Крај затрованих извора.
С горким укусом. У устима.

ГЛИНА

Утварна музика. У напуштеној
изби. Звезда. Песма. Крв.
Гањаш своју сенку. Заточниче
речи. Жар ми под ногама.
Змијски отров у срцу. Изгубљен.
По једну стопу узмичеш. И не
плашиш се. То је твоја
постојбина. Дар језика. Ја сам
звер. У свемирном оку. Огањ
који прождире. Трудне басме.
Чиста глина. У ђавољој
шаци.

БУДНА ПЕСМА

Хладни ветрови. Месечева
катедра. У зачараном кругу.
Језика и света. Као слепи пас.
Са трулим зубима. Трчи.
Инородник. Гризу га пијавице.
Плач речи обасјава. Све је ту.
Логос. Воњ. Кулисача. У
омама сам. Муцава муњо говора.
Сунце залази. Размичу се
небеса. Анђео-дете насмешено.
Будна песма.

ДОК ПЉУЈЕШ КРВ

Радету Драинцу

Мрачне су степенице. Према
звездама. Језик ти је. Под земљом.
Друже. Драинче. Ледне капи кише.
На лицу. Видим змију. Стабло
видим. Смрт насмејану. Док пљујеш
крв. Због поезије. Северно од
Канарских острва. Олујно време.
Црни албатроси. Наша словенска
душа се. Распрскава. Као балон.
Из ока. Цури гној. По хартији.
Девичанској.

*

Отворио си ми. Бандитску душу
песника. Морски вуче. С Колумбовом
билијарском куглом. На глави. Изнад
огњишта. Пламса. Реч и крик. Топи се
људско месо. Под сивим небесима.
Дактилографкиње. Мале каприциозне
жене. Показују нам. Своје модре гаћице.
Кужне љубави. Из велеградских предграђа.
Бели се. Снежна дојка Арарата. У твојим
сновима.

ИЗА ЦРНОГ ЛАБУДА

Будим се из кошмара. Ко
ватрена дуга. Твоја коса. Цвет
у камен урезан. Име непознанца.
Ми смо мрестилиште. Глад
и постојање. Зебња необуздана.
Моје тело. Под сунцем. На
храм замирише. Неопевани
предели. Загонетни Хераклит.
Отварају се шуме. Као празна
кажа. Иза црног лабуда.
Грозна куга. Зева.

БОЖЕ МОЈ РАВНОДУШНИ

Крик изгубљеног. Из извора.
Под стаблом. Из зрневља.
У земљи. Хајке неописиве.
Крваво ходочашће. Поцрнели су
путеви. Под мојим стопалима.
Ни труна спокоја. У вртложној
олуји. Скратио се дан. Пред
очима невиних. Шта је памћење.
Боже мој равнодушни. Слово
написано. Трагаш за огњиштем.
Ходом вековитим. Твој сам
поузданик. Ревнитељу свемирни.
Пљусак у пустињи. Најжешћи.
И најлуђи.

ПСИ ЛАЈУ

Бранку Ве Пољанском

Озон у плућима. Муња
засветлуца. Свет је по вашој
мери. Гладни зенитисти.
Пољупца ватре жељан. Устајем
из постеље. Градови једу
људе. Горе житна поља. Уморном
руком. Разгрћем. Рвеник
небески.

*

Сањамо пред истом провалијом.
Опаке окуке. На звезданом
друму. Прозирно зимско јутро.
И пахуље снега. Испљунуо си.
У око улице. Гнојни чир. Из
дроба. Сневниче јуродиви.
С шакаловим зубима.

*

Под сунцем лежиш.
Језика развезаног. Велики.
Ружни коњ. Стоји ти. На
путу. Неслућени су шумови.

Говора затомљеног. Где је зов
дивљине. Зов је и љубави.
Банке и кланице. Раде нам
о глави. Оловна крв. Тече
у жилама. Из ока Луцифера.
Златно теле гледа. *Пси лају.*
А песници певају.

ИЗ РАСПОЛУЋЕНОГ ЈЕЗИКА

ТИ СИ КАЈСИЈИН ЦВЕТ

лове ми срце трозупцем

хомер

змија

етна

невидљиви силници

из протеклих векова

жена феничанског морепловца

мрав

у трави

изгубљен

надолази фисон

крваве валове ваља

рибље очи нас гледају

из бездна

ти си кајсијин цвет

пред зору запаљен

руком

фра анђелика

АЛЕКСАНДРИЈА

лети

лети

недосежна небеснице

сачекаћу те

пред расцепљеним језиком

непогоде

рашчињавамо се

дан и ноћ

око и ухо

из кристалног гласа ветра

дах кавафија

у вртлогу

избезумљујућем

додирујеш ме

крилом

податна

александријо

ГРАД

посматрао сам
 овај град
испод дарежљивих
 пламичака светлости
модро се сунце
 у реку
 стропоштава
голуб
 човек
 и коњ
на таласима
 сивим
бродари вековити
исплазили језике
с нежношћу
 и
 ТОПЛИНОМ

СУНЧЕВ УГАРАК

запали светлост
у себи
сунчев угарак
као риба
у води
као дете
у колевци
урежи своје име
непојамна је тама стикса

растављамо ствари
 и срца
 окужена
 поморанџом пакленом
 изнад горког раја
 муње олистале
 пламени благослови

ИЗ РАСПОЛУЋЕНОГ ЈЕЗИКА

узми моје речи
и дах мој
у звездане кристале
претвори
светле гримизне метафоре
у купиновом вину
у чиру човековом
заустављам
пчеле олујне
дионисову светковину
земљотрес руши градове
у крик
дробн говор
из располућеног језика
капље
сребрн мед

ТИ СИ ДАХ ЈАГОРЧЕВИНЕ

на зеленом зиду
 амазон
 исцртан
видим муње
 и стабла
цркву у недоходу
извор па звезде
невесту
 спремну
 за венчање
велике
 тужне очи
речнога пацова

цвета жива рана
на земаљској кожи
твој лик
 крај огњишта
гладно огледало
ти си дах јагорчевине
језик
 непотрошен

ЗВЕР

из црне рупе
 црна сова
 хуче

а месец
 наједном
поста
 као крв

чујеш ли крике
с пољана блажених
ко змија се вину
пламен с крова куће
на врату моме
 дахће
 дивља звер

ИСКОП

црно сунце
 над виситором
с пролећним мирисима
с воњем паљевине
полом је унаоколо
мистерије крви
на небу
 огањ зелен
дивље речи силника
у срцу нам
 белег
распети
 ноћ ишчекујемо
сатанску светковину
ископ се приближава
из плода
 из раселина
нема више градинара
хијене су
 на нашим траговима
мразне реке
 из рајског врта
где је око божанско

април 1999.

ЗНАК

подигох очи

к небу

плови брод у висини

светлост прожима ствари

прах и таму

сваког трена

мирис руже октобарске

ишчекујемо

пустињску фатаморгану

тебу са седам капија

песника прогнаног

из расточене земље

ти си

жеђ за осамом

знак чаровити

богињо речи

творачке

РАЈ ИЗГУБЉЕН

ја сам звоно господње
његова реч
и дах његов
невера је близу
неумољив непријатељ
заборављаш свакодневицу
млаке кише мезије
извор у планини
убери од злата јабуку
мир нам души
гаси се срце
у грању олисталом
рај изгубљен

УКРУГ ХОДАМ

укруг ходам

и дан

и ноћ

луде нас девице

призивају

ти већ црташ град

на ђавољој кожи

паклену содому

одједном

на црном друму

истеривачи зла

голуб и гусеница

умилна песма

из недосежних висина

ридају као ветрови

деца божја

ТЕ РЕЧИ

те речи
 безумне
зелене горонтуље
 из уста искачу
затим
 запретане
у мирисном мразу
 гласне времењаче

нашао сам их
 у говору
тамне и непрозирне
пустињске лисице
 молитве
 илузије

ДОК БОЖАНСТВА СПАВАЈУ

лелујава нам паучина
 видике прекрива
пакленик похотни
 у костима
гвоздена кринка љубави

у врели летњи дан
 излазиш
трећа инкарнација јуде
 жртва подозрења
док божанства спавају
 беспомоћно
у нашем живом месу
 гавранови
црвеним кљуновима
 зобају
жар пожуде

ИЗ СЕНОВИТОГ КОСМОСА

зелене стабљике пшенице
у твојем оку
мајска студен
огледало заноса
змије су свукле кошуљице
у тами
амор и психа
на зренику
јединство двају светова
изронила си
из сеновитог космоса
с голубовима
с малим црвеним мравима
на лицу

ВЕНЧАЊЕ

из морске пене
ниче сребрн град
сан предака
плод страсти
градилачке
посејдон се
са земљом
венчава

омађијани
зовом воде
свадбени отров
испијамо
испод кристалних
сводова бајке
веје
васељенски жар

ГЛЕДАМ И ВИДИМ

узнемирен зебњом
 усправно корачај
расту деца
 из корена
 из муња
градови светлости
 са песмом на уснама

гледам
 и видим
ветар и пупољке
поља зреле ражи
у озвезданом простору
градитеље речи

ПИТАГОРА

дрхти пламен свеће
 на црвеном ветру
мачем и крвљу
порушио си стубове
 делфијске
упознао ме с боговима
 које нисам желео
међ људима
 међ изворима
песници и обајници
стајњак
 кремен
 гнус
олтари оскрнављени
у шакама вода гори
питагора син мнесархов
краде нектар
 небески

ЖЕТВА ЖУДЊЕ

тече жуч
 из твога тела
тутње
 месечева кола
гледам у оловно лице
 микеланђела
наталожила се тама
олупине
 таласи
страст зазидала очи
тај цвет
 нестваран
 у твојим ноздрвама
буди сумњу
 болест раскринкава
ти си пламен
 хитнут у историју
жетва жудње

ВЕНЕРА

у сну видим
таласе и хридине
на острву беспутом
 златан град
а она крај тебе
непомична
 нечујна
венера фидијина
испловила
из прозрачне чистоте
грчког језика

ОТКРИВАЈ

у својој утроби
откривај
жар говора
птичије гнездо
крај утреника
пчелу на уснама
сјај
божанских
речи

ТАМО ГДЕ ГОРИ

бели гавран
бдије
гост нежељени
пред нашим
вратима
тамо где гори
алфа и омега
непрозирна реченица
запитао сам самог себе
где је небески народ
у покајници
крај огњарице
пред пламним
жртвеником

ИСПОД ТРУЊА ГОРЧИНЕ

чека нас

лековит дан

језик исцртава

јутро

моћни крвоток речи

врутак светлости

стрепња треперава

посрћући кренули смо

к њему

незауостављива је вечност

звездани трагови

на песку

небеса

црноплава

испод труња горчине

рже коњ

тројански

ОДГОН

наша земља је
 на видику
у јесењем сутону
 змијска кошуљица
 светлост срџбе
у грлу
 глас се
 заледио
звон потајца
 из ране
препелице нам се
 у жилама
 паре
можеш ли
 још увек
реч одгон
 да изустиш

У СМЕРНИМ ВРЕМЕНИМА

сунчева крв
 у твоје вину
страшно чудо
можда уд
 анђела
у смерним
 временима
дивна експлозија
над тмастом гором
плашљив
 звезда
 сјај

ГРЛИМ ТВОЈУ СЕНКУ

у ноздрвама ти тама
и горчина
млаз млека низ лице
роси жедну земљу
пада
пада
снег
хладно сечиво црнбога

грлим твоју сенку
вечно-женско
у ђавољем крилу
издан пева
око мртваг сокола
излуђује дан

ЖЕТЕОЦИ МАГНОВЕЊА

читај небески сунчаник
време сновидности
змија
стављена
у круг
име је божанства
твоја астрална светлост
пупољак заведен
у лажној алхемији
видео си пут
лековит
мирис привида
жетеоци магновења
крај извора
узаврлог
порађају песму

У СРЦУ НЕВИДБОГА

ЕВО МЕ

Ево ме. Опет. Пред лицем
Његовим. Са подигнутим
рукама. Из ноћи. У ноћ.
Пониру речи. У мирис
пламена. У наранџе жар.
Кошмар. И. Несаница.
Песме ми. На уснама.
Говор. Земље зачаране.

КУЋА

Чучи чума. У оџаку.
У црнилу. Црно шара.
Ја сам глогов трн.
Из небеске безданице.
Падају драгуљи. Духови
предака узнесени.
Жар-птица. И пламен-змија.
У оку одојчета.
Кроз димњак. Потајице.
Недокучно. Дише кућа.

ПУСТЕ ГРАДИНЕ НАСЕЛИЋЕМО

Глас наш. Водоскок. Небесни.
Вечно доба сјаја. Брескве
у храмовима. Дозревају.
Ненадана епифанија. Закопали
смо оружје. У оранице.
Осеменили земљу. Многа сунца.
Круже око наше главе. Речи
непоткупљиве. Пусте градине
населићемо. Крвљу.
И нежношћу.

ЗАЗИДАЋЕМО ТИ СЕНКУ

Крочиш. Преко црвеног
прага. Преко огњишта.
Магла зоба земљу. Здухача
што из снова. Избаса. Такав је
закон. Бледозелена лимфа.
У срце. У муклу кост се.
Стропоштава. Ноћ дише.
У продолу. Застао си. Као
вечерњи облак. Као пламен.
Пред водом. Чуваш своје
име. Краљевски знак. На
челу. Зазидаћемо ти сенку.
Речи сновидне. Утулити.

НОВУ ПЕСМУ ПЕВАМ

Спаљујем своје тело. На
језерској земљи. Планина
гута. Остатке мојих
снова. У песме сам се
преселио. Зрно небеског
грозда. Хлеб насушни.
Улови моју сен. Међ
ровцима. Међ кртицама.
У лесковој дубрави. Нову
песму певам.

УСКА СУ ВРАТА СМРТИ

Светлост ти се. На лицу.
Гаси. Молитва источника.
Уз грану. Маслиновог стабла.
Сенка човекова. Ловац и његов
плен. На видику. Бели анђео.
У јесењој свежини. Чујем.
Хук водопада. Дечака са
плавом свиралом. На уснама.
У сумрак. Поново ти кажем.
Уска су врата смрти.
Сан је. На почетку.

ТИ СИ ПЕГАЗ

У црним ковчезима. Са
заставом тророгом. Долазе
волшебници. Златних руку.
Господари крви. Бог им се
притајио. У мошницама.
Слепи творац. Пробуђен.
У невреме. Ти си Пегаз.
Олињали. Сенка жудње.
Под липовим стаблом.

НА РУЖИНОЈ ЛАТИЦИ

Отичу лањски снегови. Са
твог чела. Ноћи су мркле. И
немоћне. Чамимо. У замковима
невидљивим. Вечна нас мајка.
Рађа. Из камена. Из цвета.
Крај врукта. Озраченог.
Незадржива плодност. Семе
Ураново. На ружиној латици.
Бели се. Твоје тело. Са маском.
На лицу. Страст. Мимикрије.

У СРЦУ НЕВИДБОГА

Црвени сјај понора. Отровно
семење. У сновима. Такво је
предсказање. Инвазија скакаваца.
Земља хранитељка. Саградио си
кућу. У срцу невидбога.
После плодовитих киша. Жубор
издана. Исконских. Мирис
меда. Опипљив жиг живота.
Иза гранчица. Расцветалих.
Зелено лице Изиде. Искрсава.

ИЛУЗИЈА

Нисам више сам. У замку
залеђеном. Сребрн ме глас.
Зазива. Небо смерно. Сова
ушара. Из борица. Заустави.
Тај крик. Песму с крста.
Запаљеног. Грчеве љубави.
Ћутњу заветницу. Уз
море. Влажан ветар.
Инорог на видику.
Вечност илузије.

ЛАБУД

У нашем телу. Отрови.
Крвожедна месечина. Узми.
Узми. Орах. Артемиду.
Демонску ватру. Запали.
Кћер дрвета. Онда почуј.
Рођајни крик. У мрклини
Лабуда што седи. На
јајету. Божанском.

ДУГА ЈЕ НОЋ

Дођи. Осветли земаљске
градове. Чистом светлошћу.
Раскриљују нам се кости.
Попут цвета. Противни
ветрови. Из душе дувају.
Дуга је ноћ. Време одгођено.
Луди вилењаци. На лединама.
Из твога длана. Храст.
Комешају се анђели. Пред
мирисом олује. У утроби
вучјој. Црно сунце. Спава.

ЧАРОБЊАК

слетео с крста с црвеним
зрњем на језику у сан у
град под пипцима сатурна
начинио рупу на небу са
својом женом моиром
сећаш ли се западно од
брежуљка шчепао штакора
у земуници у медвеђем
брлогу затрављени човечуљак
епименид песник и
чаробњак

ЗАГОНЕТКА

Тече крв. Плавичаста.
Леонардо. У канцама.
Својих механичких лавова.
Већ сам то одсањао.
На јужном небу.
Јасан траг. Гоне нас.
Раоник. Усов. Катедрала.
Анђели смрти. Невидљиви.
Спаваш. Пацови оглођу.
Ртањ. Попију ти сву
лимфу. То је. Загонетка.

РЕЧИ НЕИЗГОВОРЉИВЕ

Отворио се. Дивљи нар.
Ветрови Закарпатја.
Престрашен. Над твојим
телом. Стојим. Хумке
Дакије. Црвени коњи.
Из недоступа. Панична
звона. Цркава у пламену.
Бришем ти крв. Са чела.
Речи. Неизговорљиве. Из
грла извлачим. Где је сад.
Сан соларни. Божја мисао.
На трновом венцу.

У РУЦИ ТИ

У руци ти. Месечев штап.
Кћери Мисирска. Утроба
пацова. Избледела на сунцу.
Скакавци се. На земљу.
Обрушавају. Утварни ратници.
Божанског Рамзеса. Осећам
мирис људи. И мирис. Дивљих
звери. У мрклини. У оку
твоме. Глад. И куга.

КАП КРВИ

Узимам перо. Небо се срушило.
Раух. Реч. И. Дах Божји.
На твојим уснама. Грозница
звездана. Између маслачка
и свемира. Песма-светлост.
Зрно росе. У оку. Рекао сам.
Сакупљај латице. Са јабуковог
стабла. Баци семе. У земљу.
Већ видим. Кап твоје крви.
На трну. Ловоровом.

ТО ЈЕ МУЉ ИСТОРИЈЕ

Тегобан је пут. Неомеђене стазе.
Пуне препрека. Где си долино
краљева. Отвори мирисна
уста. Прогутај сперму. Крв.
Истина је у костобољи. Црвени
потоци. Оперу паучину. И
стрв. Златне престоле ваљају.
Ка мору. То је муљ историје.
Жедним. Изнад фараонских
ноздрва. Фркћу гојни пацови.
У пепељуши.

МЕРА

Док се будиш. Ледени
месец. Запонци Свемира.
У замућеној глави. Утве
златокриле. Онда долазе.
Црвене оргуље. Дан у
вучјој кожи. Родница
набубрела. Удахнуо сам.
Јутрос. Грумен земље
мирисне. Гранчицу
маслинову. Меру.
Постојања.

АЛ-ХАДИР

Кроз безмерје. Плаветно.
На златној риби. Бродим.
Ка дому свом.
На граници света.

Прождрљив пламен.
Вода запењена.
Бруј столећа.

Зелени човек .
Ал-Хадир.
Заштитник путника.
У зденцу.
Животодајном. Окупан.
Са огртачем. Од лишћа.
Бог река. У рају је.
У материци. Мајке.

НА БОЖИЈОЈ СТАЗИ

Низ бело обзорје. Гле! Коњ
љубичаст. Са Моцартовом
главом. Подврискује. Ја сам
урок. Каже. Очњак анђела.
У кривом огледалу.
Прождрљиво привиђење.
Њиву овса попасе. У дану
пепељастосивом. Копривом
месец. Ожари. Знам. Нож
га чека. На божијој стази.

ЖЕСТ

Гледам пламен. Кап крви.
На олтару. Кристална
кошулица. Плода. У твојој
руци. Црни камен.
Кибеле. Чаротанко фригијска.
Сневаш. На Палатину.
Земни ти прах. Призива.
Жест љубавни.

МИСТЕРИЈА

Небо и земља. На мојим
длановима. Мукле. Дивље
звери. Разглобљена синтакса.
У грло урања. Жедан си
крви. Као болесни Вергилије.
Очи склапаш. Освестили се
ствари. У земљи Хиперборејаца.
Куга. Из непрозирних слова.
Мртве речи. Златни звон
мистерије. На твојим се
уснама. Распламсава.

САКРАЛНА ИДЕОГРАФИЈА

Све је ту. Врата тајновите
земље. Смук. Рачвастог језика.
Талес са својим следбеницима.
Сањаш. Скрињу сабласну.
Стршљена светлуцавог. То је
живот. У оази. На папирусима.
Сакрална идеографија. Велика
мајка писма. У твојим жилама.
Тек. Црвендаћ. Распеван.

САМО ЈЕ ПОБЕДА ВЕЧНА

Кап росе. На мојој глави. На
рукама. Сазвежђа гусеница.
Седам планета. Око сунца.
Завејан цветним сметовима.
Видим. Липу. Глад. Девицу.
Ишчезава ноћ. Дечији гласови.
Крај локвања. Свици. Жешћи
од Еола. Господара ветрова.
Небо разасуто. Над пољима
маслачка. Само је победа
вечна. Кажем. Са златним
бодежом. У грудима.

КУЦНУО ЈЕ ЧАС

нахранио си планету
нестварним градовима
пролећним праскозорјем
из купинове вреже
кликује безумник
у костротној хаљини
анђео у пољу
помрачење света
пронађимо се
у зеленом безмерју
у речи осакаћеној
куцнуо је час
оргазма

ИЗГОВАРАЈУЋИ ЈУТАРЊУ МОЛИТВУ

РАЈ

наш брод је испловио ка огњеној земљи
гроза осваја кости
гоњени моћним ветровима
у магновењу океан прелећемо

у поноћ оробисмо наранцасту планину
под јужним крстом с лисичијим јазбинама
буди спокојан опроштено нам је
мртви спавају у љубавном рају

ЗОРА

освануо је још један дан
разастрт преко нежних ствари
као кап росе на божјим уснама
заблистала је зора

буди гром у сенци јабуковог стабла
оловно сивило пред очима
препознајем твоје кћери с белегом на челу
тајанствен језик жеравице

САН

изгубљене су речи што нас обасјавају
зелене ведре чисте
зинули бездани у срцу запретаном
као сибирска студен

срећан што спавам с гавранима
у кишној локви на мразној угарници
мој сан бичеван вијорином
свикао на изгнанства

СТУД

боравећи на високој гори с јеленима
не слугиш сенке на пустој плужини
црни лабудови из подземних устава
омађијали су ти песму

онако ко што приличи боговима
ослушкивао си градове премеравао океане
језна студ светлуца у твојим очима
речитија од осветољубиве бајке

* * *

тамо где пламте модре небеснице
осећаш ли ране језика заборављеног
тајни извори шуморе у дубравама
из плоти реченице подмукло пророчанство

ИЗГОВАРАЈУЋИ ЈУТАРЊУ МОЛИТВУ

го сам изашао из утробе матере своје
светлине знамен међаш живота и скончања
зима би у самотним собама
пурпурна крв јутарња измаглица

туђин сад у земљи подивљалог шимшира
где звоно надгорња поноћни пев ћука
изговарајући јутарњу молитву озарих се
опет си ту светлости божанствена

НЕСТОРОВ ЛЕТОПИС

МАХНИТО ХОДОДАРЈЕ

Корак по корак. Ка црној
вртачи. Грозница нас успорава.
Сенке јесењег злата. На путевима.
Дисање јаребице. Ветар рађа
светлост. Преко седам јаруга.
Махнито хододарје. Глава нам
у облацима. У теби свиће
језик. Поставља загонетке.
Прени се. Паклени несмирниче.
Ослушни откуцаје срца. Заори
Земљу мразовиту. Леден ти жар.
У оку. Крвава пена.
На уснама.

СЛОВЕНСКИМ БОГОВИМА

Две лобање у трави. Човечија
и коњска. Храм Световида. На
Рујну. Храстовим огњем обасјан.
Жреци очију затворених.
Призивају бога. Пуне се пехари
крвљу. На жртвенику. Из жбуна
перунике. Змијин сиктај зове.
Подарите нам главе жртава.
Мачеве крвљу оросите.
Словенским боговима прија.
Крв хришћанска.

У ГОРИ НЕДОСТУПНОЈ

Зима смењује јесен. На твој
лицу. Под стаблом јабуке. Срдит
Сварог седи. Да ли ме чујеш.
Ратниче јуродиви. Устани.
Расани се. Гласна је реч. У
снежној тишини. Ране су
отворене. Мирис крви опија.
Никог нема. У песми. Утрнуле су
светиљке. Зар си заборавио.
У гори недоступној. Јасновидац
чара.

ДАНАС ЈЕ ТВОЈ ДАН

У језеру слеђеном. Моја
звезда гори. Живо месо језика.
Пехар пун медовине. По софри
храстовој. Гледај. Пада снег.
Из ветра закарпатског. Бледо
лице девице. Устани. Окрепи се.
Данас је твој дан. Извади нож.
Из каније. У златну Перунову
браду. Пљуни.

РАСИПАЈУ СЕ РЕЧИ

Миришу храстови. У
гори чаровитој. Глогов нам
колац. У срцу. Не верујем
у тебе. Дажбоже дародавче.
Нису разрешене тајне. Над
ископаним гробом. Расипају се
речи. Ко снег. Из песме.
О полку Игорову. А рат нам
стиже. Са пролећем. Лагано.
Попут мачке.

ДИВ

Зачет међ зверовима. Усамљен
див корача. Трозуб му изнад
главе. Испуњен муњевином.
Поскок неспокојан. Где тражиш
коначиште. Бојниче невидљиви.
Цео свет је варка. Ходаш стазом
утртом. Са срцем острвљеним.
У вукодлака претворен.

ТИ ШТО ОБОЖАВАШ ДЕМОНЕ

Видео сам маглу. Црни зној.
На ждрепчевим сапима. Крвав је
месец. Над дубравом. Сурови
Варјази. На нашим границама.
Угаси свету ватру. Мемљиве
могиле. На истоку. Ево где живи
кртица. Чудотворка. И Перун.
Бог олујног неба. Заувек
заборављен.

МОРАНА

У заумном говору. Немушт
Врачар. Вреба. Некрштени
дивљаци. На мразним путевима.
Узми белу кошуљу. Траву
невиделицу. Злато испод ноктију.
Сакриј. Мутне године пристижу.
Време садашње. У времену
прошлом. Звезда ти на челу.
Догорева. Морана. Богиња
крви жедна. Чека нас.
Пред вратима.

У СМІРАЈ СУНЦА

У смирај сунца. Чрнбог
гони Белбога. Црвен ти знак.
На челу. Реч сликом описана.
Пуна срца. И чисте савести.
Лицем. Небу окренут. Отварам
Седам храмова. Зазиданих.
Најежен. Од вечерње хладноће.

ГОЗБА

Утве златокриле. Из вирова
узлећу. Кротке невесте. Из
постеље свадбене. Цедиш слад
из чокота. Сунчев гној. На
уснама. Из ражене чорбе.
Рибља глава вири. Гозба је
наша богата. Младо месо. На
жртвеној трпези. У дрвеним
чашама. Крв с медом
помешана. Гладни нам богови.
За храстовим столом. Пијане
богиње. На златним трonoшцима.
Огањ главу сажиже. Час црвен.
Час црн.

НЕСТОРОВ ЛЕТОПИС

Зла су времена. Пред вратима.
Огњене бакље. У житном пољу.
Тамноцрвени увор дана.
Не знајући. Распоред ствари.
У тамнилу недокучивог света.
Лутам. Гладна су уста. Врача
распамећеног. Жарни му
бич. У руци. Обнажена божица.
У сенику. Нико то не наслућује.
У подивљалом сказу. Блиста
неисказиво. Несторов летопис.
На глави једнорога.

ЈЕЗИК СЕ ИЗ ЛАВИНЕ ИЗЛИВА

СНОВИ

Сенка крвава. На твој
лицу. Страх неизречни.
Мој једини траг. Дивљи ми
 снови. У песмама. Поноћни
обајници. Будим се. У
златном замку. Са ножем
у устима. Леден ветар
дува.

ПОД МРАЗНИМ УЗГЛАВЉЕМ

Сишао сам дубоко. У тамни
трбух земље. То је нов
почетак. Свилен ми гајтан
у руци. Знамење чудотворно.
Црвеном бојом. Премазани су
мртви. Њихова реч осваја.
Тамо где лежиш. Под мразним
узглављем. Јаросни крик се чује.
Језик извучен из каније.
Љубавна попевка.

И ЗАМКА И ЗВЕР

Видим светињу. У пламену.
Са обронка града. Звездане
виситоре. Ти си семенка.
Исклијала. Из црног камена.
Гром распеван. Постојиш.
Од искони. И замка. И звер.
Границе се растачу. Гујин
нам јед. У срцу. Крило
анђела. Откинуто.
На распелу.

БАСМА

Цветала је земља. У пакленој
тмуши. Креснице невидљиве.
Хтео си ненадано. Слепог
оружара. Реч злопаку. Тихо
развенчавање. Напуштени су
замкови. Великих сневача.
Тајни језик. Из мене проговара.
Све је привид. Над жртвеним
одром. Ишчекуј незлобиво.
Расап крви. Басму
благовести.

ЈЕЗИК СЕ ИЗ ЛАВИНЕ ИЗЛИВА

Ивањски кресови. У твом оку.
Псалми ружичасти. Изнад мене.
Мир. Гримизни зов ћилибара.
У знојним шакама. Дрхти.
Светлост јутра. Све постаје
сан. Расцвала тратинчица.
Кажем ти. У поверењу. Све
постаје реч. Багрем и белоушка.
Језик се из лавине излива.
Горди гороломник.

МАНИФЕСТ АПЕЈРОНА

Апејрон (стваралачки хаос) кључни је елемент сигналистичке поетике. Разумевање естетског значења апејрона истовремено нам указује и на значај концепта стваралачке игре (лудизма) у сигналистичкој уметничкој (поетичкој) пракси.

*

Поступак је облик којим се омогућује несметано деловање песничке имагинације и саомстваралачког рада језика. Што је поступак отворенији, саомстваралаштво језика, у чијој је позадини један лудички агонизам, биће израженије.

*

На другачијим темељима
ван кохеренције
смисаоности и тоталитета
текућег језика
апејронистичка песма
служећи се виртуозно
речима
њиховим асоцијативним нитима

поетско-играчким искуством
трансцендира
гради
нову слику
света

*

У новој стварности (језичкој)
у новом песничком космосу
нови „богови речи“

*

Од експлозије језика
преко необичних
граматичких и синтаксичких творевина
до унутрашњег понора
зрачног апејрона

*

У непрестаној омрази субјекта и објекта
у пукотини између мишљења и битка
у плодној посвађаности рационалног и чулног
из спонтане и неспутане лавине
стваралачке имагинације

*

Поезија
поетско
стваралачко
игра

као „чиста егзистенција“

*

Разуђивање ритма песничког говора
укрштањем диспаратних значења
мешањем појмова
слика
ствари
ситуација
и њихових разноврсних
често супротстављених
интенција
и смисаоних зрачења

*

Имагинативне космогоније
изворне слике
бића и језика

ИЗВОДИ ИЗ КРИТИКА

„Први пут од појаве надреализма, двадесетих година, можемо, са тражењима Мирољуба Тодоровића да с радошћу утврдимо поново хватање корака српске поезије са истински авангардним тражењима у свету.“

(Оскар Давичо из рецензије збирке „Наравно, млеко, пламен, пчела“, Градина, 1972)

„Тодоровић је тако отпочео читав истраживачки поход ради стварања и примене нове поетске грађе, нових експресија, слика, конструкција, апстракција, симбола, сигналистичких чаролија, фасцинација, асоцијативних преплета и расветљења.“

(Милош И. Бандић, „Сигнализам: стил и статус“, Књижевност, 1989)

„У стваралачком опусу Мирољуба Тодоровића стохастичка поезија се јавља врло рано. Њени почеци сежу у тзв. сцијентистичку фазу сигналазма као 'нове песничке' школе и у протооблику срећу се још у *Ожилишту* (1967), објављеном у збирци *Инсект на слепоочници*

(Дечје новине, Горњи Милановац, 1978). Сучељавање језичких јединица (речи) или синтаксичких целина, чиме се нарушава уобичајени језичко стандардни кодекс, овде је увелико препознатљив, али су сви 'конститутивни' елементи још увек у извесном односу **напоредности** (нема још правих 'судара') – дакле, не искључују се у оној мери како ће то допуштати и на шта ће рачунати 'права' или 'зрела' стохастичка поезија овог песника. У трећем сегменту ове поеме – која је пропраћена распознатљивим цртежима Миролуба Тодоровића – приметна је и **неологизација**, поступак којег се овај наш песник никада неће одрећи. Неологизација није 'проналазак' авангарде, али је као поступак коришћена увек у прекретничким тренуцима историје једнога песništва и језика, што у српској поезији могу потврдити песници као што су Сима Милутиновић Сарајлија, Петар Петровић Његош, Ђорђе Марковић Кодер и Лаза Костић. Тај процес 'новоименовања' или стварања речи, у историјској авангарди, са релативним успехом продужиће Станислав Винавер и Момчило Настасијевић, касније Давичо и други песници.“

(Живан Живковић, из књиге „Сигнализам – генеза, поетика и уметничка пракса“, Параћин, 1994.)

„Тодоровићев јукстапозицијски ток песничког исказа намеће сугестивну паралелу са поезијом главних представника прве авангарде.

Најтипичнији од њих је Блез Сандрар, аутор 'разголићених стихова' који је опонашао технику филмског кадра, обожавао мисаоне скокове, дисонанце и симултаност, мешао личне успоме-не с књижевном фикцијом, а јукстапозицију учи-нио начелом свог писања.“

(Јулијан Корнхаузер у књизи „Сигнализам српска неоавангарда“, Ниш, 1998)

„Тодоровић износи често у својим књигама програме, пише манифесте кад и поезију, стално у истом циљу да се изазову и ступе у дејство и оне психосоматске енергије које нису раније биле познате, а које су све авангарде овог века изазивале, па чак и Новалис, Лотреамон и Рембо, још у прошлом веку.“

(Љубиша Јоцић у књизи „Огледи о сигнализму“, Београд, 1994)

„У сваком случају, носећи дијалог *Инсекта на слепоочници* у сразмери од шапата до 'грмљавине песме' указује на једну од најстаријих чежњи песника, којој не измиче ни Тодоровић, откривати 'родницу' песме, износећи њен искон, место где је она чиста и вечито модерна. У име тог открића песник је спреман да поново запали и неке старе, можда још недовољно распламсале пожаре у ткиву песништва.“

(Јовица Аћин, из приказа збирке „Инсект на слепоочници“, Савременик, 1996)

„Песник парадокса и ломљиве, нервозне вербалне инспирације, Тодоровић је од самог патронажног свог дисконтинуитета у говору и писму, створио скоро посве агресиван прасак речитости.

Све је посувраћено, и све у исти мах, једноставно, колоквијално."

(Драшко Ређеп из приказа збирке „Плави ветар“, Златна греда, Нови Сад, 2007)

„Једна од битних поетичких одредница сигнализма јесте 'ослободити језик свих стега како би сам од себе (и по себи) запевао' (М. Тодоровић)...

У тежњи ка ослобођењу језика сигналистички песници се боре против свих граница и међа које осећају као терет и баријере што их онемогућавају и блокирају у процесу уметничког самоостваривања. Зато они чином ослобађања и уношења сваковрсних иновација афирмишу Аполинеров исказ о човеку који је у непрекидном трагању за новим језиком.“

(Никола Цветковић, „Видови сигналистичке поетике“, Сигнал, 2001 – 2002)

„Употребом тачке у апејронистичкој песми, у њеним стиховима (синтакси и 'слогомерју') успостављен је 'ред'. Он се може разматрати на два плана – на **семантичком** и на **стилском**. За први план од посебне је важности уочавање **речи-матика** или синтагми, односно, реченица

које комуницирају са насловом песме (јер се речи, синтагме и већи искази не понављају у потпуности нити делимично, као што је то био случај у стохастичкој песми, где се осим 'случаја' као начела интегрисања синтаксичких јединица поштују и 'закони' вероватноће)....

У апејронистичкој поезији писање није аутоматски чин, оно не прати (а то није ни могућно) унутарње диктате свести и подсвести: апејронистичка поезија се служи селекцијом 'материјала' и комбинацијом изабраних елемената. Церебралност говора потиснута је свесно да би песнички резултат деловао као да је изведен из сновидног, несвесног, оностраног.

(Живан Живковић, из књиге „Сигнализам – генеза, поетика и уметничка пракса“, Параћин, 1994.)

„У последње време Мирољуб Тодоровић је прешао границу Звездалије и окренуо се ка темељима српске историје и књижевне традиције. Свако ко је до сад пажљиво пратио цело сигналистичко дело београдског ствараоца имао је јасну и прецизну слику његове делатности. Наслањала се она на неоавангардистичко штиво европског стваралаштва у којем није било места за прошлост ни у каквом контексту. Овај преокрет наступио је најпре у касним осамдесетим (*Видов дан*) и деведесетим годинама (збирке: *Девичанска Византија*, *У цара Тројана козје уши* – у делу *Инверзија*). И у другој фази на почетку

новог века (*Плави ветар, Паралелни светови, Фонети и друге песме*). У српској поезији су се често могли видети такви изненадни 'прекршаји' унутар авангардистичке уметности, пре свега због политичких околности (међуратни надреалисти који су добили соцреалистички печат), или уметничких разлога (Попа и Павловић који су одбацили апстрактну васиону да би усвојили српски историјски простор у неокласицистичком облику). Али, оснивач сигналазма био је радикалнији у својој одлуци мада се никад није решио да бежи од експерименталне поетике.“

(Јулијан Корнхаузер, из текста „Неокласицизам у сигналазму“ (<http://www.rastko.rs/knjizevnost/signalizam/delo/12732>)

„А у песмама које су само од речи, 'само речи' су пажљиво биране и у песме увођене тако-рећи свака понаособ и са кореном. И свака је 'посађена' у своје оделито кућиште. Тодоровићева реченица у овој књизи је испарцелисана и састављена од низа лексичких кућишта. Речи, које су и целине за себе, морале су зато да прођу, а и прошле су кроз веома пажљив одбир и свака је морала да носи дар и уздарје.

Такав Тодоровићев речник такође је допринос нашем савременом песништву и његовом језику. Јављају се многе старе и добре, а заборављене или мало коришћене речи. А све је то зато што је Тодоровић овом књигом поставио себи задатак да буде градилац а не рушилац.“

(Александар Петров, из рецензије у књизи „Видов дан“, 1999)

„Овај антијезички бунт поезије Мирољуба Тодоровића још је једна потврда да никако није реч о деструкцији језика, већ се првенствено ради о покушају поетичког стварања језика.“

(Веселин Илић, „Језик и поезија“, Књижевна реч, 1980)

„Девичанство језика, ритуали језика навешћују се сигнаlima, визуелизацијом која на паганско мотовило мота говорна влакна и крпице. Сигнали и гласови се преплићу, прожимају, промовишу, испитујући издржљивост властитог материјала. Неукротива је говорност пре изрицања, изреченост жуди за материцом, за повратком предвербалном. Крлетка језика је Тодоровићева опсесија, синтеза крика и муклине.“

(Милосав Мирковић, „Сигнали и гласови воде љубав“, Илустрована политика, 1993)

„У генолошком смислу, апејронистичка поезија најближа је стохастичкој и може се сматрати својеврсним дериватом ове врсте сигналистичког стварања. У њој се врши даље растакање логоцентричке структуре традиционалне поезије, а сам песнички језик одликује изразита асинтаксичност. Дисперзивним изразом који добија форму 'стваралачког хаоса' у апејронистичком стварању

се дотичу кључна питања постања и егзистенције. Деструкција језичког система није сама себи циљ већ је реч о смисленој игри чија је прва фаза разграђивање у служби 'поновног спајања делова у целину'."

(Миливоје Павловић, у књизи „Авангарда, неоавангарда и сигнализам“, Београд, 2002)

„Узнемирени, ошамућени језик, опијен, развезан и развездан, јесте заправо прави креативни субјект Тодоровићеве поезије."

(Тања Крагујевић у књизи „Свирач на влати траве“, Зрењанин, 2006)

„Интензивна сублимација и сажимања текстуалности и фигуралности ријечи, с једне, и покретање њихових значењских и енергетских кругова, с друге стране, основни је естетички коридор Тодоровићеве поезије. Као таква, она еманира суперсоничне вибрације додатних смислова језика, односно ријечи и изреченог, опстајући као аутохтона стваралачка творевина."

(Јованка Вукановић, у књизи „Наслови“, Подгорица, 2008)

„На нивоу текста у овој Тодоровићевој збирци стих, који се поклапа са реченицом или прелази у опкорачење, уситњен је у поједине именичке, придевске, глаголске, дакле лексичке јединице, строго тачкама одвојене једне од других. Ако бисмо, поштујући граматику, те једини-

це изговорили изоловано, стекли бисмо утисак о потпуној угрожености целине смисла песме, односно о искључивом инсистирању на значењу појединих речи. Овакав Тодоровићев поступак, међутим, као једна од бројних сигналистичких иновација, вишеструко је песнички функционалан. Именски регистар ове збирке јасно показује границе њеног укупног смисла: песме се крећу у просторима словенске и византијске историје и пределима митских и космичких садржаја. А инсистирање на свакој појединачној лексичкој јединици има за циљ поновно освајање само на први поглед разбијеног контекста и поновно успостављање једног целовитог смисла.

Приморани да застанемо код сваке лексичке јединице, као елемента стиха, ми максимално упознајемо и звучну и значењску димензију те јединице. (...)

Свођење текстуре песама на поједине лексичке сигнале чини нам се још сврсисходнијим када је у питању *имагинативна* целовитост Тодоровићевих песама. Јер, граматичком издвајањем појединих језичких јединица наглашава се сликовна димензија тих јединица. А инсистирањем на тој димензији постиже се ефекат сликовног сабирања у правцу целовите имажинативне структуре песме.“

(Милослав Шутић, из поговора у збирци „Девичанска Византија“, 1994)

„Да би се једно доживљајно стање опесмотворило, мора да носи белег оностраности, да буде загонетно. Тодоровић вешто залази у зоне иреалног света, иновирајући језичке и не само језичке елементе у стиховном простору. Сваки стих има посебно значење. Њихов збир, настао игром речи и игром имагинације, усмерен је на то да се путем добро 'темпираних' парабола и симбола искаже грађа једног света који се љуља између наде и ништавила.“

(Жарко Ћуровић, у књизи „Свијет сигнализма“, Београд, 2002)

„Тодоровићеве поетске слике су разломљене, завијене у алузије и симболе. (...)“

Декомпонована стварност рађа халуцинантне слике. (...) Као модус специфичне комуникације са читаоцем, језик отвара нове, неслућене могућности јер постаје просто неисказив.“

(Љиљана Лукић, у књизи „Трагање за смислом“, Бијељина, 2004)

„Песме у збирци *Златно руно* настале су у једном од поетских облика које је сам Тодоровић створио и промовисао у нашој књижевности. Користећи асинтаксички метод, што га је употребио још на почетку свог експерименталног стваралаштва пре четрдесетак година, када је први код нас творио текстове помоћу компјутера, овај аутор је успео да изгради једну сасвим нову

стилску форму унутар поетске структуре у којој доминира 'ослобођени језик'."

(Миливоје Павловић из рецензије збирке „Златно руно“, 2007)

„Од првог песничког оглашавања, па до најновијих остварења, Тодоровићев стваралачки принцип се може дефинисати као радикалан отклон од познатог и препознатљивог у песничком говору и као трагање – без премца у доследности – за новим поетским изразом. (...)

Мирољуб Тодоровић је остварио на плану језика, битан иновацијски учинак у савременој српској поезији.“

(Василије Радикић, у књизи „Дело и значење“, Београд, 2005)

„Завереник језика, Тодоровић је веома близак настојањима Момчила Настасијевића и срећнијим тренуцима београдских надреалиста, војујући за своју оригиналност на начин који у нас није виђен од времена зенитизма. (...)

Обнављајући, и онде где се то чинило немогућим, романтичарски дух наше лирике, Тодоровић је остварио у језику прасак, проналазећи у свему око нас не само страсти него и заумност саму.“

(Драшко Ређеп, „Завереник језика“, Новости, 2007)

„Песникова сазнања о језику, његов критеријум избора речи и његов поступак именовања предмета, указују на способност да се 'енергија' појединих језичких јединица искористи као принцип ширења и заокруживања песничке форме, што је једно од основних начела укупног песничког, па и посебног лирског стваралаштва. Различите су нијансе овако оствареног Тодоровићевог лирског контекста. Али нема сумње да преовлађује лиризам, рекли бисмо, најплеменитије врсте – без крајности патетике и сентименталности, видљив у емоционалној обојености песничких слика, архетипова, универзалних и националних симбола. Трага се за необичним речима и њиховим неочекиваним спојевима, што је у духу неоавангардне поетике, док се у сликовној димензији ових песама препознају елементи експресионистичког стваралачког поступка.“

(Милослав Шутић, из поговора у збирци „Плави ветар“ 2006)

„Раскошна мозаичност структура нових Тодоровићевих песама заснивала се и на чиње-ници да је овај песник свој говор (песме) са-општавао и *безлично* (тзв. треће лице), и наглашавајући своје присуство у песми (*прави говор* у поезији, према неким теоретичарима, говор је у *првом лицу*), или, пак, тзв. *ми казивањем* (говор у име више особа), колектива, у првом лицу мно-жине. Без обзира на то који од ових видова саопштавања претеже или је у песми заступљен,

песниково ЈА се не губи из света песме: у збирци о којој је реч, оно је изузетно наглашено јер су и ауторови циљеви били другачији: песма више није само *игра*, како су често говорили сигналисти, па и Корнхаузер, није само адекват свету и његовој располућености и хаотичности. Она је израз песникове свести и потребе да се тај свет, данашњи и прошли, спозна и отелотвори језиком, сликом, звуком. Тодоровића је, у циклусима ове збирке, посебно привлачила историјска и митска прошлост, и свога народа и словенског, и света уопште. Матерњи језик му је штедро понудио своје богатство, које се слуги из антологијски лепе, а за збирку парадигматичне песме – *Азбуко хромог вука*.

Асоцијације и алузије, симболи и слике (метафорскометонимијског порекла), архаизми и речи великих експресивних потенцијала, њихово звуковно сагласје и неочекиване спреге у које су доведене, неким песмама подарују свежину какве одавно у савременом српском песништву нема, нарочито ако је реч о онима које се описују као родољубиве.“

(Живан Живковић из приказа збирке „Белушка попије кишницу“ у књизи „Сведочења о авангарди“, 1992)

„Лако је уочити како се у корену имплицитних поетичких стихова Мирољуба Тодоровића налази персонификација и симбиотичко преплитање/изједначавање конкретног и апстра-

ктног. За овог аутора читав свет је један једини знак, свеопшта синтеза која се може, аналитички, апсолутно сигналистички, тумачи-ти тако што би била раздробљена – уз подразумевање да постоји једна у бити неуништива целина, *свејединство* – на мање саставне делове, мини сигнале. Присутна је и аура лирског која местимице поприма симболички набој.“

(Душан Стојковић, „Непресушна моћ певања“, Савременик, 2007.

„*Звездана мистрија* је књига која помаже схватању сигналистичког стваралачког покрета као иницијатора неоавангардних промена у европском културном простору, као и разумевању односа сигнализма према европском духовном простору. Енергија постоји у много облика, а једна је врста апејронистичка поезија. Преображавање енергије бит је сваког процеса у природи. Песник Тодоровић радом у језику, у процесу преображаја речи, претворбом језичке грађе, материје поезије, добија као резултат такве праксе релативно велике количине поетске енергије. Тумачење речи у апејронистичкој песми је ново. Речи се као носиоци одређеног смисла преображавају у нова значења и због тога је читање ове поезије откривање нових значењских могућности које води даљим асоцијативним испитивањима, јер се иза употребе метафоричких епитета, неологизама, архаизама и супротстављених именица (означених бића, ствари

и збивања), откривају нове логичко-појмовне смислености, које опет потичу пулс нових запитаности.“

(Звонко Сарић, из приказа збирке „Звездана мистрија“ у књизи „Преко границе миленијума“, Београд, 2005)

„Расути говор као сегмент поетике има апликативну вредност у Тодоровићевом поетском језику. Кидајући реченицу на нивоу синтагми, појмова, копула, он то чини задржавањем на знаку као језичком феномену што исијава значење у окрњцима мисли који прибављају значење из контекстуалног окружења. Тај Тодоровићев поступак је алогичан, али рецепијента приморава на интелектуални рад и сарадњу у домишљању које повлачи мисао и напред и назад, добијајући извештајан смисао у контекстуалном пољу. (...)

У Тодоровићевој поезији постоји озвучење, али не чулно, већ мистично, космичко, оно које звук неутралисањем тона, на нивоу недоречености, из акустичке преводи у духовну сферу.

Реч је човеков дом, језик његова постојбина, човеково рођење је рођење у језику.“

(Драгутин Огњановић, из приказа „Девичанске Византије“, Савременик, 1996)

„Заправо, магија и моћ Тодоровићевих реченица није само у звучним и брзоглагољиво остварљивим синтагмама и екфразама, већ се потпуно

остварује тек у њиховом неочекиваном сема-
нтичком уланчавању и умрежавању, као после-
дици ватрометног распрскавања. (...)

Тодоровићев песнички свет је свет речи и
свет језика. У њему је реч и мера свега, и грани-
чник, и разломак, и контролник, и сопот, и геј-
зир, и вулкан.“

(Александар Б. Лаковић, из приказа збирке
„Љубавник непогоде“, Летопис Матице српске,
2009)

„Коме, дакле, треба Тодоровићево помирење
с традицијом? (...) Тражени одговор у извесном
смислу је наговестила врло успела књига
Белушка попије кишницу (1988). Она је, наиме,
пружила образац који сведочи да је ваљано не
Тодоровићево уступање традицији, односно пре-
пуштање њој (...), већ управо комбиновање неког
од неоавангардних моделотворних постигнућа са
традиционалном, најчешће симболички схва-
ћеном, естетизантском вербалном структуром.
Тај је образац у новој збирци постигнут изгра-
дњом асинтаксичке песме, у којој ће се искори-
стити широк спектар вербалних сегмената почев
од појединих речи, преко синтагме и крњих рече-
ница, па до читавих исказа, тако да ове песме на
неки начин у себи чувају трагове компјутерске,
статистичке и алеаторностохастичке поезије, али
их и превазилазе у погледу естетске сврхови-
тости.“

(Иван Негришорац, у књизи „Легитимација за бескућнике“, Нови Сад, 1996)

„Љубавник непогоде вишеслојна је књига: она открива како се надахнуто и елегантно, без непотребне дневне острашћености, може писати на трагу традицијских тема и искустава; она такође сведочи о непрестаном истраживању песничког ткива и проналажењу нових начина певања, чак и на старе теме и форме; и, коначно, ова књига је доказ да је Мирољуб Тодоровић врстан стваралац богатог талента који не познаје ограничења и не зазире од изазова, успевајући да увек једнако буде бунтован и провокативан, виспрен и уверљив.“

(Илија Бакић, из приказа збирке „Љубавник непогоде“, Кораци, 2009)

НАПОМЕНА

„Глад за неизговорљивим“ је истовремено и избор и сабир оних песама, насталих у временском распону од преко четири деценије, које сам у својим поетичким текстовима одредио као стохастичка и апејронистичка поезија. Избор је извршен из књига: „Киберно“ (1970), „Сигнал“ (1970), „Телезур за тракање“ (1977), „Инсект на слепоочници“ (1978), „Текстум“ (1981), „Нокаут“ (1984), „Трн му црвен и црн“ (1991), „Дишем. Говорим“ (1992), „Румен гуштер кишу претрчава“ (1994) и „Испљувак олује“ (1995).

У збирку „Глад за неизговорљивим“ ушле су и целе књиге са мањим изменама и допунама: „Белоушка попије кишницу“ (1988), „Видов дан“ (1989), „Девичанска Византија“ (1994), „Звездана мистрија (1998), „Гори говор“ (2002), „Плави ветар“ (2006), „Златно руно“ (2007) и „Љубавник непогоде“ (2009).

Два циклуса „Несторов летопис“ и „Језик се из лавине излива“, настала крајем 2009. и почетком 2010. године, први пут се објављују.

Изводи из критика преузети су, највећим делом, из приказа горе наведених збирки као и оних есеја и студија где су се критички и теори-

јски тумачили жанрови стохастичке и апејро-
нистичке поезије.

М. Т.

БЕЛЕШКА О ПЕСНИКУ

Мирољуб Тодоровић рођен је 5. III 1940. године у Скопљу. Осмогодишњу школу учио је у местима око Велике Мораве, гимназију у Нишу, дипломирао је на Правном факултету у Београду. Оснивач је и теоретичар сигнала, српског (југословенског) неоавангардног стваралачког покрета и уредник Интернационалне ревије Сигнал. Пише поезију, прозу, есеје и бави се мулти-медијалном уметношћу.

Објављене књиге поезије: *Планета* (1965), *Сигнал* (1970), *Куберно* (1970), *Путовање у Звездалију* (1971), *Свиња је одличан пливач* (1971), *Степениште* (1971), *Поклон-пакет* (1972), *Наравно млеко пламен пчела* (1972), *Тридесет сигналистичких песама* (1973), *Гејак гланца гуљарке* (1974), *Телезур за тракање* (1977), *Инсект на слепоочници* (1978), *Алгол* (1980), *Textum* (1981), *Чорба од мозга* (1982), *Гејак гланца гуљарке* (друго проширено издање, 1983), *Chinese Erotism* (1983), *Нокаут* (1984), *Дан на девичњаку* (1985), *Заћутим језа језик језгро* (1986), *Поново узјахујем Рсинанта* (избор из поезије, 1987), *Белоушка попије кишницу* (1988), *Soupe de*

cerveau dans l'Europe de l'Est (1988), *Видов дан* (1989), *Радосно рже Рзав* (1990), *Трн му црвен и црн* (1991), *Амбасадорска кибла* (1991), *Сремски ђевап* (1991), *Дишем. Говорим* (1992), *Румен гуштер кишу претрчава* (1994), *Стриптиз* (1994), *Девичанска Византија* (1994), *Гласна гаталинка* (1994), *Испљувак олује* (1995), *У цара Тројана козје уши* (1995), *Планета* (заједно са поемом *Путовање у Звездалију* друго проширено издање, 1995), *Смрдибуба* (1997), *Звездана мистрија* (1998) *Електрична столица* (1998), *Рецепт за запаљење јетре* (1999), *Азурни сан* (2000), *Пуцањ у говно* (2001), *Гори говор* (2002), *Фонети и друге песме* (2005), *Плави ветар* (2006), *Паралелни светови* (2006), *Рана, реч и песма* (са Дејаном Богојевићем, 2007), *Златно руно* (2007), *Свиња је одличан пливач и друге песме* (2009), *Љубавник непогоде* (2009).

Књиге прозе: *Тек што сам отворила пошту* (епистоларни роман, 2000), *Дошетало ми у уво* (шатро приче, 2005), *Прозор* (снови, 2006), *Шатро приче* (2007), *Лај ми на ђон* (Интернет издање, 2007), *Шокинг-блу* (шатро роман, 2007), *Киснем у кокошињицу* (шатро жваке, 2008), *Боли ме блајбингер* (шатро роман, 2009).

Књиге есеја и полемика: *Signalism* (1973), *Сигнализам* (1979), *Штеп за шуминдере – ко им итрика црева* (1984), *Певци са Бајлон-сквера и моја фрка са њима* (1986), *Дневник авангарде* (1990), *Ослобођени језик* (1992), *Игра и имагинација* (1993), *Хаос и Космос* (1994), *Ка извору*

ствари (1995), *Планетарна култура* (1995), *Жеђ граматологије* (1996), *Signalism Yugoslav creative movement* (1998), *Miscellaneae* (2000), *Поетика сигнализма* (2003), *Токови неоавангарде* (2004).

Књиге за децу: *Миш у обданишту* (2001), *Блесомер* (2003).

Антологије: *Сигналистичка поезија* (1971), *Конкретна, визуелна и сигналистичка поезија* (1975), *Mail Art – Mail Poetry* (1980).

Bookworks: *Фортран* (1972), *Approaches* (1973), *Signal-Art* (1980), *Златибор* (1990), *Шумски мед* (1992).

Поезија, есеји и интермедијални радови Мирољуба Тодоровића објављивани су на више језика у антологијама, зборницима, каталозима, листовима и часописима: Италије, Мађарске, Аустрије, Немачке, Француске, Шпаније, Португала, Швајцарске, Чешке, Пољске, Литваније, Шведске, Русије, Финске, Исланда, Велике Британије, Данске, Холандије, Белгије, САД, Канаде, Мексика, Уругваја, Бразила, Нове Каледоније, Јужне Кореје, Јапана и Аустралије.

Овај аутор имао је дванаест самосталних, а излагао је на преко шест стотина колективних међународних изложби цртежа, колажа, визуелне поезије, мејларта и концептуалне уметности.

Награде: „Павле Марковић Адамов“ 1995. године, за поетски опус и животно дело; „Оскар Давичо“, за најбољу књигу објављену у 1998. години („Звездана мистрија“); „Тодор Манојло-

вић“ 1999. године, за модерни уметнички сензи-
билитет, „Вукова награда“ 2005. године, за изу-
зетан допринос развоју културе у Србији и на
свесрпском културном простору, награда Вукове
задужбине за уметност 2007. године за збирку
песама *Плави ветар* и награда „Златно слово“
2008. за књигу *Шатро приче* у издању Српске
књижевне задруге као „најбоље књиге кратке
прозе објављене у 2007. години“.

<http://www.miroljubtodorovic.com>

<http://mtodorovic2.blogspot.com>

[http://www.rastko.org.yu/knjizevnost/signalizam/
index.php#_rastko](http://www.rastko.org.yu/knjizevnost/signalizam/index.php#_rastko)

САДРЖАЈ

ОЖИЛИШТЕ

Ожилиште	9
Киша светлост.....	11
Из стрвног хранива плода	12
Клица	13
Семенка	14
Сокови стабла	15
Угљен-биље.....	16
Кариокинеза	17
Птица	19

ДРВЕЋЕ МОЖДА ЗВОНИ

Меркур.....	23
Дрвеће можда звони	24
Црвено млеко	25
Певаш као змија	26
У црној вртачи	27
Шум руде на језику маглен	28
Откуцава се шифра	29
Тринаест белих јагода.....	30
Крајем седме године	31
И самој зори јешћу.....	32
Пробудите се жеравици у сусрет	33
Али ово је човек.....	34

ТРН МУ ЦРВЕН И ЦРН

У пречник човечији.....	37
Како је јака	38
Свој језик гризе	39
Трн му црвен и црн	50
Основаћу четврти град.....	41
Као црв је као губар је.....	42
Фењер	43
У рудницима кише.....	44
Где си ти у ствари	45
Црвен је и мртав човек	46
Јесам ли ја то	47
Као човек као кост	48
Једанаест препелица преклано	49
Везао си се.....	50

КАО ВОЈНИЦИ ПОД ОРУЖЈЕМ У МРТВАЧНИЦИ

Отровница	53
У бакру озвезданом.....	54
Небо небо кисеоник у плућима	55
Хладно дрвеће цвокоће.....	56
Јечам и озон	57
Неумољивим законима путовања	58
Ја знам своју меру	59
Језици	60
Као војници под оружјем у мртвачници	61
Поклони ми своје семе	62
Јутарња трава под мошницама	63
Овај коњ што лежи у луци бакрописној.....	64
Не можеш пламен снега	65
Мртавац.....	66

ТАМО ГДЕ ЗВЕЗДА ДЕЛИ МАГЛУ И ЈЕЗИК

У тами свемирној.....	69
Прстима од метала.....	70
У страху у пометњи	71
Само човек једе камен	72
Тамо где звезда дели маглу и језик	73
Кроз зимне сунцокрете	74
Једнога ће дана ходати.....	75
Уз чију ли обалу сада	76
Рођење или дуга претрчава север.....	77

ПОНОВО УЗЈАХУЈЕМ РОСИНАНТА

Посматрам вас крманоши и капетани.....	81
Ко у смрсканој утроби коња	82
Да ли сањате картагинског војсковођу	84
Баци своје оружје	85
Мој корак као резигнирани Бизмарк.....	87
Поново узјахујем Росинанта.....	89
Зелени локвањи Аустралије.....	91
А та шева што улеће	93
Осам векова касније.....	94

ХЛЕБЊИКОВЉЕВО ОКО

Under the Midnight Stone	99
Знам то је језик Пилата.....	100
А ти љубавниче	101
Пркосан и варљив бог.....	102
Плодоносни млеч анархије.....	103
На граници свести.....	104
У твојој глави Хераклите.....	105
Хлебњиковљево око	106

ДИШЕМ. ГОВОРИМ

Замирише људски измет	109
Дишем. Говорим	110
Млеко испосничко	111
Као лептир у рујну	112
То није сан	113
Такво је било време	114

ИЗА ОГЛЕДАЛА

Пред свануће	117
Сатурновско дете	118
Зелено ограшје	119
Иза огледала	120
Ту сочну именицу	121
Гмаз картагински	122
Заспала деца. Сањају	123
Песма с Голготе	124

ПРЕД ВРАТИМА РАЈА

Поливаш лице млеком	127
Пас поједе мртвог балегара	128
Ране су отворене	129
Цветно оруђе стрепње	130
Пређох границу	131
У часу очајања	132
Омађијаност кретањем	133
Где сте љубавници	134
Гроб без имена	135
Пред вратима раја	136
Маг и гњида	137

Све је само почетак	138
Лепи Белерофонт	139
Мртви Одисеј	140
Ја сам ужарена лава	141
И твој глас. Господе	142

МАТИ УБО ТЕ РАЖДАЈЕТ

Азбуко хромог вука	145
Зорњача у језику	146
Мати убо те раждајет	147
Град вилински	148
Мешаш живи песак	149
Омамљен таином	150
Покупе нас ветрови	151
Кости нам шумориле	152
Све је непрозирно	153
Крикнеш у псовци затамњеној	154
Анђама	155
Кисела земља. Костоједица	156
Звездане лелејке	157
Мртво је око божанско	158

ЗРЊЕ И ЧАРАЊЕ

Светлуца глад на престолу	161
Миришу краљеви	162
Наранцасто писмо	163
Језик се угнезди	164
Ново јакобинство	165
Грљан у копитњаку	166
Помодрели пацове	167
На љуту рану	168
То сева чернозем	169
Пожар је господар	170

Стаљин једе Јагоду	171
Последња реченица	172
Кротки кратковечник	173
Ричу бражњаци	174
Испод златног иконостаса	175
Зрње и чарање	176
Паклена отровнице	177
Одсјај мрколиких хајкача	178

ТО ЈЕ МОЈ БЕСТИЈАРИЈУМ

Бунца зелено безмерје	181
Црна лучевина	182
Тамноплави демоне	183
Семе прогута светлост	184
Пољубац Шехерезаде	185
Оче Утнапиштиме	186
Мирис недоумице	187
То је калеж твој	188
Узимам мед	189
Водолија на длану	190
То је мој бестијаријум	191
Ессе homo	192
Пољубио си горолом	193
Ведри део свемира	194
Гнојно праскозорје	195
Грозницом обнажен	196
Из вира излази водењак	197
Суновратно се ломе шумови	198
Апокалиптички Михољдани	199
Као румене брескве	200
Блуди Магелан	201
Плавичаста ватра. Деца. Нетопири	202
Као гривњаш. Као гаталинка	203

БЕЛОУШКА ПОПИЈЕ КИШНИЦУ

Црвена мећава	207
Квргава горуждо	208
Из тебе лептир. Бризне	209
Јасновици на њиви	210
Тамо где поскакује Орфеј	211
Ако отвориш врата	212
У твојој руци. Засветлуца	213
Откривам таласоне	214
Нуклеарна јаловина	215
Белоушка попије кишницу	216
Напиаш златно зрно	217
Вулкани и виришта	218
Садашњости нема	219
Бубашинтер и Генералисимус	220
На граници сабласне Атлантиде	221
У невиним речима	222

ДЕВИЧАНСКА ВИЗАНТИЈА

Затрављена препелица	225
Као пас кроз маглу	226
У сну крикнем	227
Девичанска Византија	228
Волшебниче румени	229
Ништавило дијалектике	230
Звездани несмирници	231
Тајне Кападокије	232
Оком бираш креснице	233
Буди земљотрес	234
Замкови на Босфору	235

ОШАМУЋЕНИ ЈЕЗИК

Вилин извор	239
Златна материцо. Царства	240
У земљи пуној здухача	241
Ослушкује тело	242
Ошамућени језик	243
Хлеб који ломите	244
Свиреп је твој закон	245
Са трном у оку	246
Мирис вечерњаче	247
Ланци ждралова	248

ГНЕЗДО ЗЕБЕ ЗЕЛЕНЕ

Химне плетем	251
Семе и загонетка	252
Жабља трава	253
Гнездо зебе зелене	254
Дођите котиље	255
Гледам јабуке у Едену	256
Пламти Златни рог	257
На гром замиришеш	258
У зачараној шуми	259
Гониш златног пауна	260

ЗВЕЗДАНА МИСТРИЈА

At last the secret is out	263
Време је било кишно	264
Избљуваћеш млеко материно	265
У помрчини. Богови. Претње	266
То је распуклина	267

Преокрет и магновење	268
Звездана мистрија	269
Да нацрташ трмку	270
Твоји модри зуби	271
Реч си скривена	272

ВИДОВ ДАН

Видилац Амос	275
Свети Вит	276
Вид	277
Бели Вид	278
Трава видова	279
Видов дан	280

СВЕТИ РАТНИЦИ

Мусић Стефан	285
Ждралин	286
Свети ратници	287
Самодрежа	288
Вук Бранковић	289
Обилић	290

ЈЕФИМИЈИНА ИКОНА

Древо животодавно	293
Сказаније о писменима	294
Крсна слава	295
Јефимијина икона	396
Ромил Пустињожитељ	397

ЋЕЛЕ-КУЛЕ

Ћеле-куле	301
Ветрови са Чегра	302
Којекуде Србијо.....	303

Српске земље	304
Време је	305

ВРАЧАР

Ташмајдан	309
Баново брдо	310
Булбулдер	311
Дорћол	312
Врачар	313

РЕЧИ СУ ПРОЗРАЧНЕ КАТЕДРАЛЕ

Бритки рез светлости	317
И Хомер.....	318
Речи су прозрачне катедрале	319
Голем	320
У расцвалој круници ноћурка.....	321
Сањам	322
А глас твој	323
Пламено писмо	324
Дуг је пут	325
По небеском пролому.....	326
Одакле долазиш	327
Растаче се планета.....	328
Пажљиво посеј	329
Буде се обајници	330
То није сновиђење	331
Монолог	332
Девојке од смрти невиније	333
Ритам песме.....	334
У невиду	335
Отров	336
Столеће.....	337

Незнанче златоусти.....	338
Лаку ноћ	339
Светлост песме.....	340
Завереници	341
Звездовечник	342
Златна искра	343
Песник	344

ПЛАВИ ВЕТАР

О неизрецива маино.....	347
У југарњем заносу	348
Црнбог	349
Ти си вековит	350
Препознај се	351
Дремљив поскок	352
Овидије	353
* * *	354
Жедан клечим.....	355
Бистар као муња.....	356
* * *	357
Расте ти дрво	358
Развенчавање.....	359
Глас.....	360
Плави ветар	361
Ноћас. Сањао сам.....	362
Аргонаути.....	363
Чујеш ли звон говора.....	364
Круг	365
* * *	366
Пролази дан.....	367
Помама и прах.....	368
Ко си ти	369
Страх и слутња	370

Пред невреме.....	371
Гладне ме утваре	372
Басме.....	373
* * *	374
Скаменило се лице Бога	375
Carmen georgicum	376
Ловац магновења	378
Силазим у песму.....	379
Мали дивљи коњи	380
Иза кулиса	381
У твој сам семену	382
Гори говор.....	383
Пробуди се.....	384
* * *	385
Чаролија.....	386
Привиђења.....	387
* * *	388
Слика	389
Модро људско месо	390
Понор твој.....	391

ОМЧА ОД КРИСТАЛА

Ослушкујеш април	395
Бескрај	396
Ти си огледало	397
Видиш ли друго време.....	398
Неко ће у своју таму сићи	399
Венчао си се	400
Низ лице моје	401
У тами наших речи	402
Омча од кристала.....	403
Видим и чујем	404
У дрхтају језика	405

У бресквама из Александрије	406
Ти си звер неспокојна	407
У гримизном студенцу	408
Страх од грома	409
Не чујем зов хајкача	410
У прави час	411
Жедно је моје тело	412
Расипају се речи	413
Скривени светови	414
Ископаник	415
Уз јутарњу румен	416
Шарка	417

ЗЛАТНО РУНО

Истина и чистота	421
Ти си жуд	422
Видим	423
Знаци сновиђења	424
И Хераклит је пио мед	425
Утварни бескућници	426
Црно море	427
Из непрозирја	428
Златно руно	429
Благдан	430
Дрхте тела наша	431
Једем хлеб испоснички	432
Хеката	433
Глад и студ	434
Ослушноу сам басму	435
Судилиште	436
Бременит пут	437
Из твоје безданице	438
Под тврдим узглављем	439

Озвездан	440
Тама отвара таму.....	441
Речи из ствари истичу.....	442
Кула недоступна.....	443
Кроз вилин свет	444
Црвено помрачење.....	445
Изазов	446
Жар и уздах	447
На врату Ориона	448
Шта је провиђење.....	449
У језику је	450
Привид и загонетка.....	451
У мору је вечност	452
Жустри коњи звездани.....	453
Напуштам свој дом	454
Црна је недеља	455
Поново пробуђен	456
Ветар века.....	457
Застајем над понором	458
Пораз је то твој.....	459
Кратак нам дан	460
Отежали смо себи пут.....	461
Туђин	462
Зов.....	463
Одјекује крик	464
Спокој.....	465
Пауци	466
Опсена	467
Знам те.....	468
Дворац	469
Пробудио сам се.....	470
Острво сирена	471
Ти си ту.....	472
Чекај ме	473

Јасон	474
Речи	475
Очекују нас	476

ГРОЗНИЦА

Траг	479
Шкорпион ти на језику	480
Немушта реч	481
Сен твоја	482
***	483
Утрг	484
Отров	485
Ратници	486
Чија је ово земља	487
Плод	488
Грозница	489
Усплахирена вечност	490

ЉУБАВНИК НЕПОГОДЕ

Дом	493
Створење	494
***	495
***	496
***	497
***	498
***	499
Тајна	500
Љубавник непогоде	501
Језик	502

РАСКОВНИК НА ЈЕЗИКУ

Чудо	505
------------	-----

Са острва блажених	506
Расковник на језику	507
Пред потајницом	509
Из твог врелог даха.....	510
Рана. Реч. И песма.....	511
Пут чаровите горе	513
Глина	514
Будна песма	515
Док плъујеш крв	516
Иза црног лабуда.....	517
Боже мој равнодушни	518
Пси лају	519

ИЗ РАСПОЛУЋЕНОГ ЈЕЗИКА

Ти си кајсијин цвет	523
Александрија	524
Град.....	525
Сунчев угарак	526
Из распопућеног језика	527
Ти си дах јагорчевине	528
Звер	529
Ископ	530
Знак.....	531
Рај изгубљен	532
Укруг ходам.....	533
Те речи.....	534
Док божанства спавају	535
Из сеновитог космоса	536
Венчање	537
Гледам и видим	538
Питагора.....	539
Жетва жудње	540
Венера.....	541

Откривај.....	542
Тамо где гори.....	543
Испод труња горчине.....	544
Одгон.....	545
У смерним временима	546
Грлим твоју сенку	547
Жетеоци магновења.....	548

У СРЦУ НЕВИДБОГА

Ево ме.....	551
Кућа	552
Пусте градине населићемо.....	553
Зазидаћемо ти сенку.....	554
Нову песму певам	555
Уска су врата смрти	556
Ти си Пегаз.....	557
На ружиној латици.....	558
У срцу Невидбога.....	559
Илузија.....	560
Лабуд	561
Дуга је ноћ.....	562
Чаробњак	563
Загонетка	564
Речи неизговорљиве	565
У руци ти	566
Кап крви	567
То је муљ историје	568
Мера.....	569
Ал-Хадир.....	570
На божијој стази.....	571
Жест.....	572
Мистерија	573
Сакрална идеографија.....	574

Само је победа вечна	575
Куцнуо је час	576

ИЗГОВАРАЈУЋИ ЈУТАРЊУ МОЛИТВУ

Рај.....	579
Зора.....	580
Сан	581
Студ	582
***	583
Изговарајући јутарњу молитву	584

НЕСТОРОВ ЛЕТОПИС

Махнито хододарје.....	587
Словенским боговима.....	588
У гори недоступној	589
Данас је твој дан.....	590
Расипају се речи	591
Див.....	592
Ти што обожаваш демоне	593
Морана.....	594
У смирај дана	595
Гозба	596
Несторов летопис.....	597

ЈЕЗИК СЕ ИЗ ЛАВИНЕ ИЗЛИВА

Снови.....	601
Под мразним узглављем	602
И замка и звер	603
Басма.....	604
Језик се из лавине излива	605

МАНИФЕСТ АПЕЈРОНА.....	607
ИЗВОДИ ИЗ КРИТИКА	611
НАПОМЕНА	629
БЕЛЕШКА О ПЕСНИКУ	631

Мирољуб Тодоровић
ГЛАД ЗА НЕИЗГОВОРЉИВИМ

Издавач
НОЛИТ АД, Београд
Теразије 27/II

За издавача
Славица Шаш, генерални директор

Ликовно графичка опрема
Братомир И. Ивановић

Прелом
Борка Дрљача

Формат 14 x 20cm

Штампано у 300 примерака

Штампа
Меграф, Београд

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41-1

ТОДОРОВИЋ, Мирољуб, 1940–

Глад за неизговорљивим / Мирољуб
Тодоровић . – Београд : Нолит, 2010 (Београд:
Меграф). – 655 стр. – 21цм . – (Библиотека
Поезија / Нолит

Тираж 300 – Изводи из критика: стр. 611-627.
– Белешка о песнику: стр. 631-634

ISBN 978–86–19–02475-4

COBISS. SR-ID 176669708

Аутопортрет

„Први пут од појаве надреализма, двадесетих година, можемо, са тражењима Мирољуба Тодоровића да с радошћу утврдимо поново хватање корака српске поезије са истински авангардним тражењима у свету.“

Оскар Давичо

„Тодоровић је тако отпочео читав истраживачки поход ради стварања и примене нове поетске грађе, нових експресија, слика, конструкција, апстракција, симбола, сигналистичких чаролија, фасцинација, асоцијативних преплета и расветљења.“

Милош И. Бандић

„Обнављајући, и онде где се то чинило немогућим, романтичарски дух наше лирике, Тодоровић је остварио у језику прасак, проналазећи у свему око нас не само страсти него и заумност саму.“

Драшко Пеђеп

"Такав Тодоровићев речник такође је допринос нашем савременом песништву и његовом језику. Јављају се многе старе и добре, а заборављене или мало коришћене речи. А све је то зато што је Тодоровић овом књигом поставио себи задатак да буде градилац а не рушилац."

Александар Петров

"Крлетка језика је Тодоровићева опсесија, синтеза крика и муклине."

Милосав Мирковић

„Узнемирени, ошамућени језик, опијен, развезан и развездан, јесте заправо прави креативни субјект Тодоровићеве поезије."

Тања Крагујевић

„Песме у збирци Златно руно настале су у једном од поетских облика које је сам Тодоровић створио и промовисао у нашој књижевности. Користећи асинтаксички метод, што га је употребио још на почетку свог експерименталног стваралаштва пре четрдесетак година, када је први код нас творио текстове помоћу компјутера, овај аутор је успео да изгради једну сасвим нову стилску форму унутар поетске структуре у којој доминира 'ослобођени језик'."

Миливоје Павловић

"Мирољуб Тодоровић је остварио на плану језика, битан иновацијски учинак у савременој српској поезији."

Василије Радикић

„Коме, дакле, треба Тодоровићево помирење с традицијом? (...) Тражени одговор у извесном смислу је наговестила врло успела књига Белоушка попије кишницу (1988). Она је, наиме, пружила образац који сведочи да је ваљано не Тодоровићево уступање традицији, односно препуштање њој (...), већ управо комбиновање неког од неоавангардних моделотворних постигнућа са традиционалном, најчешће симболички схваћеном, естетизантском вербалном структуром."

Иван Негришорац

"Тодоровићев песнички свет је свет речи и свет језика. У њему је реч и мера свега, и граничник, и разломак, и контролник, и сопот, и гејзир, и вулкан."

Александар Б. Лаковић